1

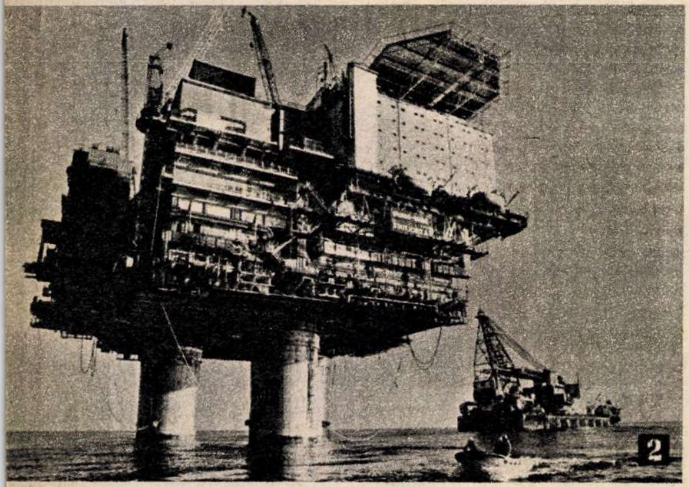

2

LUMEA ÎN IMAGINI

1. În timp ce pe alte meridiane zăpada și frigul își fac încă simțită prezența, în R.S. Vietnam se recoltează citricele. Și aici, la fel ca în alte țări cu climă caldă, se obțin, la unele dintre culturi, cîte două recolte pe an. Timpul optim pentru culesul celei de a doua recolte de fructe este cuprins între lunile ianuarie și februarie.

2. În zona de exploatare petrolieră Statfjord din Marea Nordului, au fost încheiate recent lucrările celei mai mari platforme petroliere marine, construită din beton.

3. Pakistanezul Al Sayed Abdul Illami este cel mai vîrstnic om din lume din cîți se cunosc la această oră. La sfîrșitul lunii decembrie 1977 el și-a sărbătorit cea de a 154-a aniversare. Născut în anul 1823, Al Sayed Abdul Illami este de meserie agricultor, iar numărul descendenților săi este de... 500.

4. Iată și una dintre cele mai noi creații în domeniul vehiculelor utilitare de teren, prezentă la recentul Salon internațional de la Geneva: CROCO. După cum observați și în imagine, fiecare dintre roți are suspensie independentă, pentru a putea face față oricărui tip de teren.

3

4

PALATUL CULTURII DIN LUANDA

În toamna anului trecut, la Luanda, a fost deschis Muzeul național de antropologie. Sălile lui adăpostesc peste 3 000 de exponate privind istoria Angolei, tradițiile culturale și obiceiurile poporului angolez. Muzeul are o colecție de 120 de măști precum și o colecție de costume tradiționale pentru dansuri. Printre exponate se află vase de ceramică instrumente muzicale populare, amulete și sculpturi miniaturale. Uneltele din piatră, datînd de acum trei mii de ani, ca și diferitele stele funerare a căror vechime este de două milenii atestă îndelungata istorie a acestui popor.

„COPIII ACESTEI LUMI“

La Muzeul municipal din München (R.F.G.), a fost deschisă, sub egida UNICEF, o expoziție internațională de fotografii intitulată «Copiii acestei lumi». La organizarea expoziției au colaborat peste 300 de muzee și instituții culturale din cincizeci și două de țări. Cele 515 fotografii (dintre care șaptezeci și cinci color) aparțin unui număr de 238 de fotografi din nouăzeci și patru de țări ale lumii. În imagini sugestive autorii prezintă publicului aspecte dintre cele mai diferite din viața copiilor lumii. Pe panoul reprodus în pagina noastră vă prezentăm o imagine reprezentînd participarea copiilor la o manifestare sportivă din Camerun și o secvență din jocul unor copii dintr-un sat senegalez.

ENERGIA EOLIANĂ, ÎN SUEDIA

Obținerea energiei electrice «din aer» i-a tentat dintotdeauna pe oamenii de știință. Experții Comitetului suedez pentru studierea noilor surse de energie au anunțat că Suedia ar putea obține mari avantaje economice din energia eoliană. Pentru a acoperi necesitățile sale de energie electrică, Suediei i-ar fi necesare 13 000 instalații de producere a energiei eoliene (adică o întreagă «pădure» de turnuri înalte de 100 m, fiecare cu o elice în diametru de 100 m). Instalată în regiuni unde viteza vîntului este de cel puțin 6—7 m pe secundă — această pădure de turnuri ar putea produce 120 miliarde kWh energie electrică anual. O alternativă constă în construirea a 3 300 «mori de vînt» care ar produce anual 32 miliarde kWh energie electrică nepoluantă și la un cost redus.

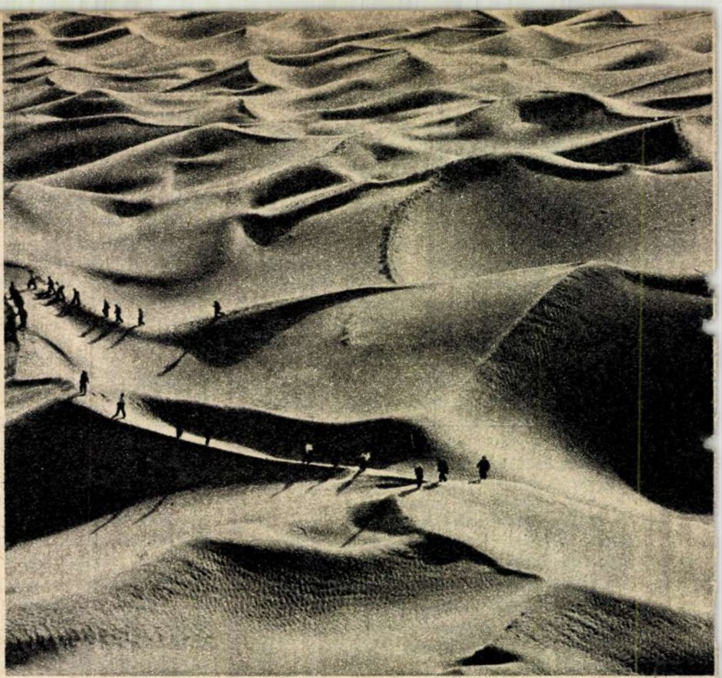

UN MARE DEȘERT DEVINE CÎMPIE RODITOARE

Deșertul Takla Makan, cel mai mare deșert din R.P. Chineză, este situat în centrul depresiunii Tarim și se întinde pe o suprafață de 320 000 kmp (1/3 din suprafața deșertică totală a țării). Cercetările efectuate, timp de mai mulți ani, de grupele de specialiști ai Academiei de Științe a Chinei au relevat că sub dunele mobile de nisipuri mișcătoare ale deșertului au fost îngropate de-a lungul secolelor peste douăzeci de orașe vechi. Ruta sudică a celebrului «Drum al mătăsii», pe care se efectuau schimburile comerciale între China și Asia de vest în timpul dinastiilor Han și Tan (206 î.e.n. — 907 e.n.), a dispărut și el sub nisip. În afara cîtorva vîrfuri ale turnurilor pentru semnale și a cîtorva secțiuni de terasament nu mai există nici o altă urmă a acestui vechi drum.

În limba localnicilor, Takla Makan înseamnă «a putea intra aici, fără a mai putea ieși». Dar iată că după eliberare, țăranii chinezi au pornit o adevărată luptă cu vitregia deșertului, transformînd o mare suprafață în oaze roditoare. După 20 de ani de luptă cu nisipurile pe fosta întindere părăginită de la marginea deșerturilor Takla Makan și Kurban Tungut, fermele mecanizate au redat agriculturii o suprafață de peste 650 000 ha de teren. Pentru a reduce viteza vînturilor și avansarea dunelor de nisip, țăranii chinezi au plantat mai întîi perdele de protecție în zig-zag a căror suprafață totalizează 3 milioane de hectare. Apoi au pornit la săparea de canale și șanțuri, totalizînd cîteva mii de kilometri lungime care formează o rețea de irigații alimentată de peste zece lacuri de acumulare.

În oazele create astfel au luat ființă numeroase așezări noi, devenind centre agricole care produc grîu, porumb, bumbac, pepeni galbeni, fructe.

Lupta omului cu deșertul necruțător se desfășura uneori în condiții deosebit de grele. Uneori, cînd mergeau la lucru, țăranii se rătăceau din cauza furtunilor de nisip care schimbau complet configurația terenului. Pentru recunoașterea drumului se făceau focuri de tabără și se băteau tobele și gongurile. În astfel de condiții țăranii de la o singură fermă au plantat 2 100 000 de pomi, printre care peri, meri și piersici de soiuri selecționate.

Întrucît precipitațiile anuale de pe aceste locuri abia ating 70 mm, iar evaporarea depășește 2 000 mm, țăranii chinezi au soluționat problema apei, construind un canal cu o lungime de 19 km și lățime de 12 m pentru a-l umple cu zăpada topită provenind din platoul Pamir. A fost căutată, de asemenea, apă sub o veche albie de rîu. Canalele săpate în vederea irigării terenurilor cucerite din deșertul Takla Makan totalizează în prezent 780 km lungime.

Toate aceste amenajări au dus la crearea unor adevărate oaze roditoare de pe suprafețele cărora țăranii chinezi recoltează anual importante cantități de cereale, bumbac cu fibre lungi și fructe.

ȘTIAȚI CĂ ...

...un strung de putere medie folosit în atelierele școală, lăsat timp de 10 **MINUTE** să funcționeze în gol, consumă **UN KILOWATT-ORĂ**?

...reducînd consumul de energie electrică cu 1 **KWH** pe săptămînă, în fiecare locuință, într-un an se pot economisi **300 MILIOANE KWH**, adică echivalentul producției pe un an a hidrocentralei de la Bicaz?

...înlocuirea a 3 becuri de 100 W cu becuri de 60 W aduce pe parcursul unui an o economie de 120 lei pentru bugetul familiei?

CHELTUIELI

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

PE URMELE EROILOR DE LA MOISEI

De cîțiva ani, un grup de expediționari de la Școala generală din Moisei (Maramureș), constituiți în echipajul «Urmașii lui Dragoș», desfășoară o inedită acțiune cu dorința și hotărîrea, mărturisite, de a cunoaște și mai bine și de-a descoperi eventualele fapte și evenimente neconsemnate în cronicile scrise sau orale ale sacrificiului eroilor de la Moisei. Au început documentarea, se înțelege, chiar din satul lor, extinzînd-o apoi, încet-încet și din om în om, la o arie geografică cuprinzînd teritoriul a cîtorva județe. Acest lucru le-a cerut efort și mult timp, determinîndu-i la numeroase deplasări pe care le-au efectuat ca expediționari, în litera și-n spiritul regulamentului.

Fiind modești ca toți cercetătorii serioși, un timp nu s-a știut nimic despre acțiunea lor. La începutul anului 1977 însă, juriul republican al Expedițiilor «Cutezătorii» e uimit și încîntat descoperind că jurnalul de bord al acestui echipaj, pe lîngă descrierea tuturor peripețiilor din expediție, conține date și documente inedite, de excepțională importanță, cu privire la eroii de la Moisei. Nu intrăm deocamdată în amănunte, mai ales că nu peste mult timp expediționarii din Moisei își vor aduna toate roadele expedițiilor lor într-o monografie pe care, într-un fel sau altul, veți avea posibilitatea s-o cunoașteți. Vă informăm doar că ei au descoperit încă doi participanți la acest eveniment (aflîndu-se în prezent pe urmele celui de al treilea) și că au îmbogățit substanțial, cu noi date care luminează și mai bine acest eveniment memorabil din istoria luptei antifasciste a poporului nostru.

Apreciind acțiunea lor, caracterizată de un fierbinte patriotism, juriul republican a acordat în unanimitate acestui echipaj, în cadrul celei de a VIII-a ediții a Expedițiilor «Cutezătorii», trofeul «Scutul dacic» — pentru cercetări deosebite cu profil istoric —, trofeu recent decernat și care în momentul de față se află în vitrina cu distincții a Școlii generale din Moisei.

C. DIACONU

UN MILION DE PRIETENI

CE E MAI TARE?...

Există întrebări complicate dar la care e simplu să răspunzi. Există însă și întrebări de-a dreptul naive (aparent...) la care complicat e... răspunsul. O astfel de întrebare îmi pune **Sorin Cazacu** din Oradea. Ascultați și voi: **ce e mai tare, puterea sau mintea?**

Nu-mi e greu să bănuiesc că vă veți grăbi să spuneți: «Bineînțeles mintea!» Dar e oare suficient să ne mulțumim doar cu simpla enunțare a acestui adevăr?

Mai întîi ar trebui să știm ce înțelege Sorin prin cele două substantive.

În sfera cuvîntului «minte», filozofia milenară a poporului nostru mai include, pe lîngă inteligență, și alte calități: **experiența de viață, cunoștințele vaste într-un domeniu sau altul, priceperea de a munci, cumpătarea, omenia.** Așadar, în gîndirea poporului, alesele însușiri de ordin intelectual au fost întotdeauna asociate celor privind caracterul. Despre un personaj care nu e prost deloc dar se poartă în mod reprobabil (este egoist, răutăcios etc.) poveștile noastre nu spun că e «mintos», ci doar viclean, șiret, descurcăreț. A avea **cu adevărat** minte este apanajul lui Făt-Frumos, întrucît își pune calitățile în folosul oamenilor.

Și puterea? S-a gîndit Sorin la puterea fizică? Posibil. Ce fel de putere? Aceea dovedită pe terenul de sport sau în vreo încăierare de maidan? Aici e cazul să mai adăugăm că există și puterea **morală**, adică faptul de a avea autoritate, lucru însă cîștigat tot pe temeiul unor calități etice și intelectuale dovedite anterior.

Acum e cazul să ne imaginăm prin ce situație neobișnuită o fi trecut Sorin de și-a pus întrebarea «ce e mai tare, mintea sau puterea?» De fapt, situația asta e lucrul cel mai important.

Poate un vlăjgan impertinent s-a manifestat reprobabil față de un coleg inteligent, cumsecade, dar mai firav? Poate, printre prietenii lui Sorin, un tip slăbuț la carte, dar cu pumnii tari se bucură de mai multă trecere decît băieții **tari la învățătură,** dar «inferiori» la capitolul... mușchi? Poate că, fără a fi agresiv, «puternicul», redutabil pe terenul de sport, dar fără spor la carte, are totuși mai multă faimă decît elevii sîrguincioși însă lipsiți de renume sportiv?

În orice caz, eu cred că nu de dragul discuției în sine mi-a pus Sorin această întrebare, ci pentru că a asistat la o experiență neplăcută sau a simțit-o chiar pe pielea lui. După cum vedeți, însă, nu s-a umilit, nu se resemnează. El vrea să știe neapărat dacă, totuși, puterea gîndirii nu e mai tare decît puterea fizică?

Este, fii liniștit! Învață, muncește, poartă-te cu fermitate și omenie. Vei fi mai tare decît cel care te-a necăjit. **Ești de pe acum mai tare!**

PE SCURT. **Mioarei Solcan,** Iași: Viitoarea noastră bandă desenată va fi, așa cum dorești, inspirată din viața daco-geților. ● **Dianei Poplacan,** Cluj-Napoca! Ești, scuză-mă, cam înfumurată. O notă de 8 după «atîția de 10» nu este nici o nenorocire. ● **Dan Octavian Ionescu, București:** Părinții tăi **nu vor mai avea nimic** de zis în legătură cu faptul că trebuie să-ți petreci trei dimineți pe săptămînă la antrenament, dacă îți vei găsi (și ai de unde) timp să înveți ca lumea. Cînd o să începi să primești note bune, sînt convins că și dînșii vor îndrăgi fotbalul ● **Anda Periețeanu,** Constanța. Această rubrică nu-și propune să abordeze adîncimile (sau poate înălțimile?) matematicii. În schimb, am să-l rog pe colegul meu de la rubrica «Știință și tehnică» să se gîndească la o pagină sau poate chiar două care să prezinte cum spui tu, «ce e mai nou și mai nou în matematica modernă».

Pe săptămîna viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de-obicei, mențiunea «**Un milion de prieteni**»

SPERANȚE OLIMPICE

DETAȘAMENTUL CAMPIONILOR

Aflăm, din cînd în cînd, despre campioni la diverse discipline sportive care «răsar», ici și colo, prin cîte o clasă din cîte o școală. Și de fiecare dată ne bucurăm de apariția acestor... «flori rare» și ne grăbim să le popularizăm, să le facem cunoscute. Închipuiți-vă însă cît de mare a fost surpriza și bucuria noastră cînd, deschizînd mai zilele trecute o scrisoare sosită la redacție, am aflat din ea despre existența unui întreg detașament de campioni. Curioși să-i vedem și să-i cunoaștem mai bine decît din corespondența trimisă de Sergiu Ceacîreanu, pionierul-comandant al acestui detașament, ne-am și deplasat la fața locului.

Și iată-ne, în dimineața unei zile, la Școala generală nr. 25 din Ploiești, școală cu pregătire specială de înot. Ce fac, unde sînt elevii dintr-a V-a A (căci despre ei e vorba)? La ore, bineînțeles. Unde nu putem și nici nu vrem să-i abordăm. Avem însă ocazia să aflăm multe despre ei chiar de la comandantul-instructor al unității.

— Despre toate clasele din școala noastră se pot spune lucruri bune și frumoase. A V-a A însă le depășește pe toate. E clasa cu care ne mîndrim cel mai mult...

Și aflăm și de ce: pentru că elevii dintr-a V-a A sînt foarte buni la învățătură (primul trimestru școlar a fost încheiat de ei cu media generală 8); pentru că sînt mai harnici, mai disciplinați și mai perseverenți decît toți, ceea ce se reflectă și în rezultatele lor sportive: în doar 4 ani ei au reușit să devină una dintre cele mai puternice echipe de înot din țară (de vîrsta lor), fiecare dintre ei reușind să realizeze una, două sau chiar mai multe performanțe sportive, unele dintre acestea fiind noi recorduri republicane.

Timpul trece ușor în astfel de discuții și... iată-i și pe campioni. Au terminat orele și sînt grăbiți. Ca toți cei care-și drămuiesc timpul pînă la secundă. Cu toate că, deși mari campioni, sînt totuși copii. Și, ca orice copil, Oana Irimie se mai joacă din cînd în cînd cu păpușile. Aniela Moisescu mai citește basme, frații gemeni Bogdan și Eugen Nan se... dau în vînt după desenele animate de la televizor... Dar toate acestea doar... printre picături și numai cînd se poate. După ce-și pregătesc temeinic lecțiile și după ce-și fac orele zilnice de antrenament (care de obicei sînt două, dar uneori și patru). Totdeauna **după** și niciodată **înainte.** Aceasta este explicația rezultatelor deosebite obținute de pionierii din acest detașament atît la învățătură cît și în sport. De toți, dintre care însă cîțiva se detașează net.

Roxana Calalb, de pildă. O fetiță cu ochii negri, vioaie și tare veselă. Care, reușind să se autodepășească necontenit, în concursurile din anul trecut de la Ploiești, Cluj-Napoca și Baia Mare a cucerit, la vîrsta de doar 10 ani, șapte titluri de campioană, dintre care patru constituie noi recorduri republicane (1'1" la 100 m craul, 5'35" la 400 m liber și altele).

Sau **Cristian Ponta,** dublu campion republican. La 200 m spate el a realizat, nu de mult, 2'51", rezultat excelent pentru categoria lui.

Ori echipa de ștafetă fete — în care, alături de Roxana se mai află încă trei colege de-ale ei: **Oana Irimie, Aniela Moisescu** și **Cristina Nicolae** — echipă deținătoare a patru titluri de campioană, dintre care trei sînt și recorduri republicane (5'4" la 4 × 100 m liber, de pildă, un timp «visat» și de sportivi cu... mai vechi state de serviciu)...

De la școală — la bazinul olimpic de înot «Vega». Antrenamentul zilnic al acestor copii-campioni a și început. Îi vedem, deci, și «la lucru». Și, în timp ce-i admirăm, profesorul-coordonator de înot Mihai Gothe ne vorbește și dînsul despre ei. Și tot în... superlative: despre efortul lor în antrenamentele zilnice (10 pînă la 18 ore pe săptămînă, în care parcurg peste 40 km înot), despre dăruirea și conștiinciozitatea cu care se pregătesc (unii dintre ei au de parcurs de acasă pînă la bazin cîte 3—4 km, totuși nu întîrzie la antrenamente). Și tot de la dînsul aflăm încă o veste bună: în curînd, Școala generală nr. 25 va avea propriul ei bazin de înot și-atunci copiii aceștia, atît de serioși și de talentați, precum și ceilalți colegi ai lor, vor avea condiții și mai bune de învățătură și de antrenament

Urîndu-le succese și mai mari în viitoarele competiții naționale și internaționale, ne-am luat «la revedere» de la acești copii-campioni, de la aceste «speranțe olimpice» ale înotului nostru, cu convingerea că despre unii dintre ei vom mai avea prilejul să scriem în revista noastră. Poate chiar în vara lui 1980...

EMILIA NICULESCU

COPILUL *și lumea lui*

21 MARTIE!

Ce reprezintă această dată? O știți cu toții: este ziua echinocțiului de primăvară, ziua intrării emisferei noastre sub semnul înfloririi naturii, al inaugurării unui nou ciclu vital.

21 MARTIE mai reprezintă însă, anul acesta, și altceva: este termenul pînă la care toți cititorii «Atelierului» nostru pot să-și trimită la redacție lucrările pentru MARELE CONCURS:

COPILUL *și lumea lui*

Este **un concurs de poezie** *la care așteptăm scrieri inspirate din întreg universul copilăriei voastre.*

Este **un concurs de desene** *la care așteptăm lucrări oglindind chipul copiilor de la noi, viața și îndeletnicirile, jocurile și visele lor.*

ÎN POEZIE ȘI DESEN, SĂ REALIZĂM **CEL MAI COMPLET REPORTAJ** (COLECTIV) **DESPRE COPIII ȚĂRII NOASTRE.**

MARTIE

L		6	13	20	27
M		7	14	21	28
M	1	8	15	22	29
J	2	9	16	23	30
V	3	10	17	24	31
S	4	11	18	25	
D	5	12	19	26	

La startul calendarului primăverii

Toți pionierii au recepționat mesajul adresat lor de Cercul de geografie de la Liceul agroindustrial din Valea lui Mihai, județul Bihor, prin care aceștia le solicitau să colaboreze pentru **realizarea în primăvara aceasta a unei hărți a înfloririi prunului, mărului, cireșului, piersicului, caisului, nucului** în diferite zone ale țării. Pionierii, sub îndrumarea tovarășilor profesori de biologie sau geografie, vor observa data la care înfloresc acești pomi (ziua în care se deschid primii boboci) și o vor nota. Observațiile lor asupra tuturor celor șase pomi fructiferi vor fi trimise colegilor de la Valea lui Mihai într-un plic purtînd **eticheta oferită de «Cutezătorii».**

Nici o localitate, nici o școală în afara acțiunii

CALENDARUL PRIMĂVERII!

ACEASTĂ ETICHETĂ O VEȚI LIPI PE PLICUL CONȚINÎND OBSERVAȚIILE VOASTRE ȘI ADRESAT CERCULUI DE GEOGRAFIE DE LA LICEUL AGROINDUSTRIAL DIN VALEA LUI MIHAI, JUDEȚUL BIHOR

Atelierul

PORȚI *DESCHISE* TALENTULUI ȘI CREATIVITĂȚII

Primele patru Zile ale porților deschise la «Cutezătorii» au adus la redacție prieteni ai revistei din toate colțurile Capitalei.

În numerele anterioare am căutat să redăm ceva din atmosfera acestor întîlniri — incandescența schimbului de idei, altitudinea sufletească a dialogului, poezia lui. Am păstrat pentru astăzi o parte din creațiile cu care s-au prezentat vizitatorii noștri.

Amintim cu acest prilej că **Ziua porților deschise** la «Cutezătorii» se desfășoară la redacție **în fiecare miercuri, orele 9—12.** Vizitele în grup se vor anunța la telefonul 17 60 10, interior 11 71.

CULORILE IERNII de Elena Petre, Școala generală nr. 185, București.

PEISAJ CONTEMPORAN de Gavrilă Marius, Școala generală nr. 114, București.

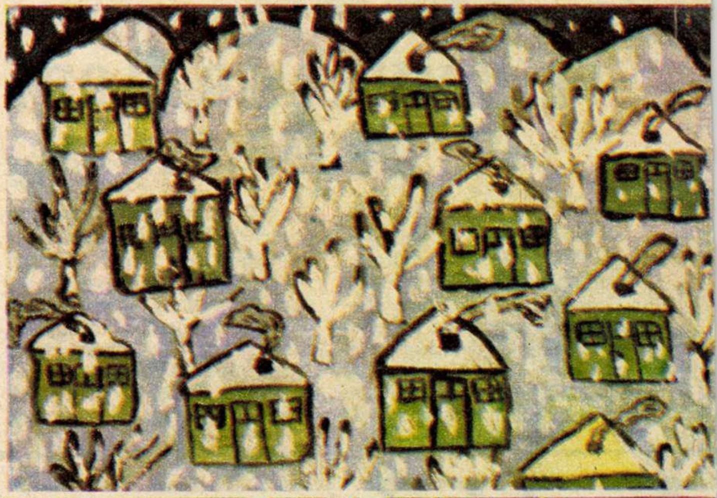

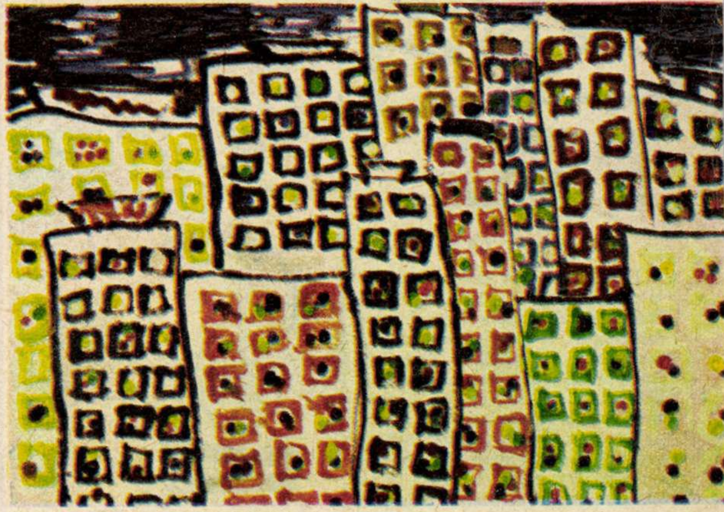

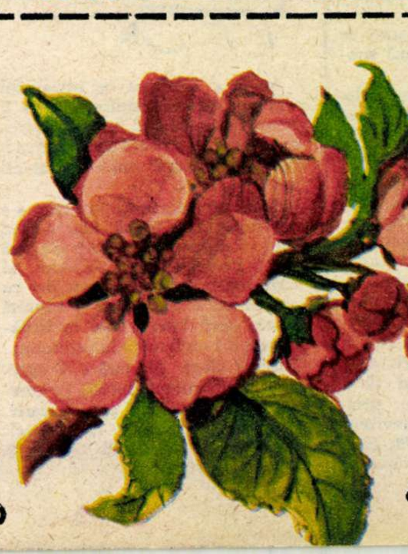

CĂTRE
CERCUL DE GEOGRAFIE AL LICEULUI AGROINDUSTRIAL
STR. LIBERTĂȚII NR. 6,
COD 3768 **VALEA LUI MIHAI,**
JUDEȚUL BIHOR

fanteziei

Străbunilor

Străbunilor care-au
Luptat
Din timpuri atît de
Bătrîne,
Străbunilor care-au
Căzut
Pe dealuri la fel de
Bătrîne,
Străbunilor care-au
Lăsat
Amintiri la fel de
Bătrîne,
Străbunilor care-au
Murit
Lăsînd nume la fel de
Bătrîne
Să le-nchinăm
Un gînd,
O floare,
O lacrimă.

MUGUREL RUSU
clasa a VI-a C,
Școala generală nr. 156

Medalii

Lună roșie
pe cîmpuri —
ban bătut
în fiecare noapte
cu chip
de dac
și de răzeș,
de dorobanț
și de pandur.

Stă trează
pînă dimineața,
cînd soarele
dezvelește
cîmpiile de bătaie
de la Rovine,
Călugăreni
și Smîrdan.
Și așa
se umple
de strălucire
ca să zugrăvească
noaptea
pe ceruri
de istorie
medalii românești.

MARIOARA ȘTEFAN
clasa a VII-a A,
Școala generală nr. 185,
Chitila

Pufuleț

Într-o zi de toamnă, mă gîndeam ce bine ar fi să am și eu un cățeluș. Cînd, deodată, aud soneria: țîîrr, țîîrr! Cine o fi? Deschid. Era mama cu o prietenă a ei.

— Închide ochii, îmi spune prietena mamei. Ți-am adus ceva.

I-am închis. Deschizîndu-i, am văzut un caniș de toată frumusețea, micuț, alb, cu pete maronii și cu căpșor drăgălaș. De bucurie, l-am strîns în brațe atît de tare că bietul cățel a început să scîncească.

I-am dat drumul prin casă și i-am pregătit iute ceva de mîncare. Patul i l-am aranjat în baie. După ce a mîncat, noul meu prieten s-a instalat în culcuș. Îi era somn. L-am învelit cu o pătură și ne-am retras.

L-am numit Pufuleț. Nu a dormit mult. Trezindu-se a început să plîngă ca un copil, să-i dăm drumul în casă. I-am dat. A început să roadă pantofii, să tragă covorașele, să fugă. L-am închis iar în baie. Era îngrozitor. Plîngea de te făcea să plîngi și tu. Dar am fost tare. L-am lăsat acolo. Cu timpul a tăcut. Mai tîrziu, l-am luat în brațe, m-am așezat într-un fotoliu și am început să-l mîngîi. Era tare melancolic. Așa s-a făcut ora 12. Trebuia să plec la școală. L-am închis... în baie. Văzîndu-se singur, a început iarăși să plîngă. Plîngeam și eu. Mi-era milă de el, dar nu era nimic de făcut. Am plecat la școală.

Seara, m-am întors acasă. Pufuleț se juca vesel cu un cordon, un papuc și un motănel de cauciuc. Era tare fericit. Cînd m-a văzut, a început să sară, îndemnîndu-mă la joacă. Am primit invitația, numai că joaca noastră n-a ținut mult: era tîrziu și trebuia să ne culcăm. Pufuleț s-a instalat în pătucul lui. L-am învelit și m-am dus și eu la culcare.

Pe la ora 4 dimineața, Pufuleț a început să plîngă în baie. Mama i-a dat drumul în casă. M-am sculat și eu. M-am jucat o vreme cu el, dar aveam lecții, așa că a trebuit să-l părăsesc pe Pufuleț, iar cînd am plecat la școală, l-am închis din nou în baie.

Cînd m-am întors, Pufuleț era în curte cu verișorul meu. Fugea, sărea, era tare bucuros. Se murdărise tot. Ne-am întors în casă, l-am băgat în cadă și l-am spălat ca pe o jucărie. Obosit, Pufuleț a adormit. Dar pe la 10 seara a început să plîngă iar. N-am putut să închidem ochii toată noaptea.

Mama și cu tata au hotărît că Pufuleț trebuie dat. Eu plîngeam cu el în brațe și țineam morțiș că plînge pentru că-i bolnav. Cînd părinții au plecat la serviciu, l-am cîntărit. Slăbise. Atunci am înțeles că trebuie dat cuiva care are mai mult timp să se ocupe de el. Printre lacrimi, îngînam: «Săracul de tine, Pufuleț! Cine știe unde o să te duci!».

A doua zi, era hotărît să-l dăm. Toată ziua am stat cu el în brațe. Știam că este pentru ultima oară. A venit ora 12, i-am spus la revedere și-am plecat la școală.

Cînd m-am întors acasă, nimeni nu mi-a mai sărit în brațe, nimeni nu s-a mai gudurat. Pufuleț nu mai era. Tata mi-a spus că i l-a dat unui prieten bun, care mai avusese un cățel.

Degeaba a încercat mămica să mă înveselească, ducîndu-mă la cinema și la bunica, gîndul meu era la Pufuleț.

Seara i-am dat telefon noului stăpîn și acesta mi-a spus: «Nu fi îngrijorată, și eu, și soția mea îl iubim nespus de mult. Astăzi l-am dus în parc să se joace. Toată lumea l-a admirat».

După convorbire, pe obrajii mei au strălucit două lacrimi: una de bucurie, că Pufuleț e fericit; una de tristețe, că vreme de două zile s-a chinuit atît de amarnic la noi.

CĂTĂLINA ALDEA
clasa a V-a C,
Liceul nr. 6, București

Logicienilor

Prezintă EDMOND NICOLAU

Pionierii se pregătesc pentru o serbare pe care o doresc cît mai reușită. Gigi propune ca pe peretele din fundul sălii de festivități să se realizeze un panou multicolor.

— Propun ca el să fie de formă hexagonală, cu două vîrfuri dispuse pe verticală.

— De acord. Dar cred că ar fi foarte frumos dacă din vîrful de sus am duce niște raze care să împartă acest panou în mai multe sectoare.

— Cu condiția ca toate sectoarele să fie de arii egale, spre a le colora în culorile curcubeului.

— Dar curcubeul are șapte culori. Mai bine în șase sectoare.

— În fond peretele este violet, așa că renunțăm la această culoare. Problema este însă alta: cum ducem razele care împart un hexagon regulat în șase părți egale, dacă toate razele trec printr-un vîrf al hexagonului?

Răspunsul în numărul viitor.

Martie

ORIZONTAL: 1) Mare general și om de stat roman (100—44 î.e.n.), care a schimbat locul lunii martie în calendar, din prima în a treia lună a anului, prin reforma aplicată în anul 46 î.e.n. Capitală europeană unde la 18 martie 1871 s-a proclamat Comuna, primul guvern al dictaturii proletariatului din istorie. 2) Comună din județul Sălaj, în care se desfășoară, în fiecare an, la 21 martie, un tîrg și pitorești serbări populare. 3) În natură. Pui de lei (sing.). Cu o gîndire materialistă (pl.). 4) Lac și oraș în Brazilia. Diminutiv feminin. Arbore cu lemn tare. 5) Patriot și om de stat român, conducător al primului guvern revoluționar democratic, instaurat la 6 Martie 1945. Pasăre de baltă a cărei vînătoare este permisă pînă la 20 martie (pl.). 6) Dînsa. Întemeietorul teatrului românesc din Transilvania și redactor al revistei «Familia», născut la 19 martie 1841 (m. 1907). 7) «Columna lui...», publicație periodică scoasă de B.P. Hașdeu la 2 martie 1870. În viață. 8) Voievod al Transilvaniei (1441—1456) care a zdrobit la 22 (sau 25) martie 1442, între Alba Iulia și Sibiu, armata turcă invadatoare, condusă de Mezid, begul Vidinului. Nu. 9) Abis! Particulă negativă. Întocmai. 10) Vas de pămînt. Publicist, poet și om politic român din generația de la 1848, născut la 25 martie 1813 (m. 1881). 11) Medic, animator al vieții culturale și om politic român născut la 1 martie 1812 (m. 1900).

VERTICAL: 1) Dicționar de mare importanță pentru pasionații vînătorii apărut la 12 martie 1965, cu termeni în mai multe limbi. 2) Reforma legiferată la 23 martie 1945. Sau. 3) 31 martie (sing.). Alexandrescu Ovidiu. Publicație științifică anuală. 4) Culoarea ghioceilor (masc.). Nume feminin. 5) Autentică. Exclamație... dureroasă. Barbu Zaharia. 6) Primăveri, primăveri (fig.). Vene! Haina îmbrăcată de natură odată cu venirea primăverii (masc.). 7) Pepene. Munte în estul Africii. Medic american care a brevetat invenția telefonului la 24 martie 1876, în același an cu E. Gray. 8) Diminutiv feminin. Comună în județul Hunedoara, unde au loc, la 25 martie, o frumoasă serbare populară și un tîrg legate de succesiunea anotimpurilor. Din calendar. 9) Vînat cu pene a cărui vînare este permisă pînă la 20 martie (dim.). Hăis. 10) Mic rîu în Germania, afluent al Dunării. Publicist și poet român mort la 15 martie 1954 (n. 1886), cîntăreț al munților, satelor și orașelor ardelene. 11) Corp de ostași avînd ca atribuție paza curții domnești; s-au răsculat împreună cu dorobanții în timpul domniei lui Matei Basarab, în martie 1654, mișcarea avînd să culmineze în anul următor. Imediat (pop.).

Dicționar: EGA, AGU, ELTA.

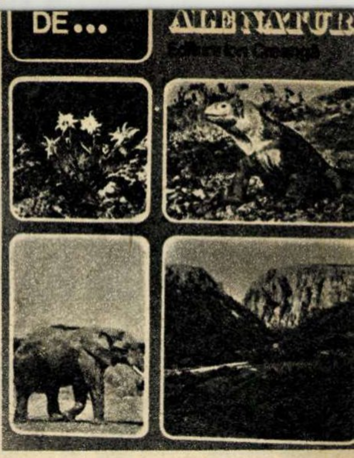

PENTRU

BIBLIOTECA VOASTRĂ

Apărută de curînd în Editura «Ion Creangă», lucrarea **«100 de monumente ale naturii»** de Aurelian Băltărețu, oferă cititorului interesat de viața naturii tot atîtea imagini ale unor plante și animale rare, uneori pe cale de dispariție. Plasate în ordine alfabetică, articolele constituie un original dicționar al naturii și totodată o carte de vizită a vieții pe Terra. Un număr de pagini este consacrat unor «minuni — geologice — ale lumii» (cascada Niagara, ghețarul de la Scărișoara, Grand Canyon etc.). Ilustrația deosebit de bogată, întregește volumul în chip expresiv.

O carte valoroasă pentru biblioteca oricărui cutezător.

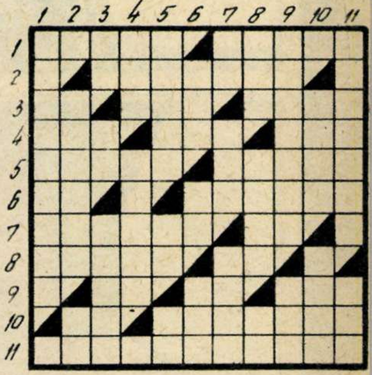

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

CUIBUL VULTURILOR

Episodul 12

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
Grupul alcătuit din Viorel, Mihaela și Dănuț continuă explorarea peșterii. Pe parcurs, ei descoperă cîteva urme arheologice — dovezi că legenda despre dacii care ar fi folosit vîrful acesta de munte ca punct de observație, poate fi adevărată. Certitudinea pionierilor e întărită de descoperirea unui paloș dacic și a unor vîrfuri de săgeți. De aici, printr-o spărtură în stîncă, se deschide o panoramă largă a munților. Jos, între versanți, se zărește șantierul carierei de calcar. Da, la capătul acesta al peșterii nu e altceva decît «Cuibul vulturilor».

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA **Desene: ION MIHĂESCU**

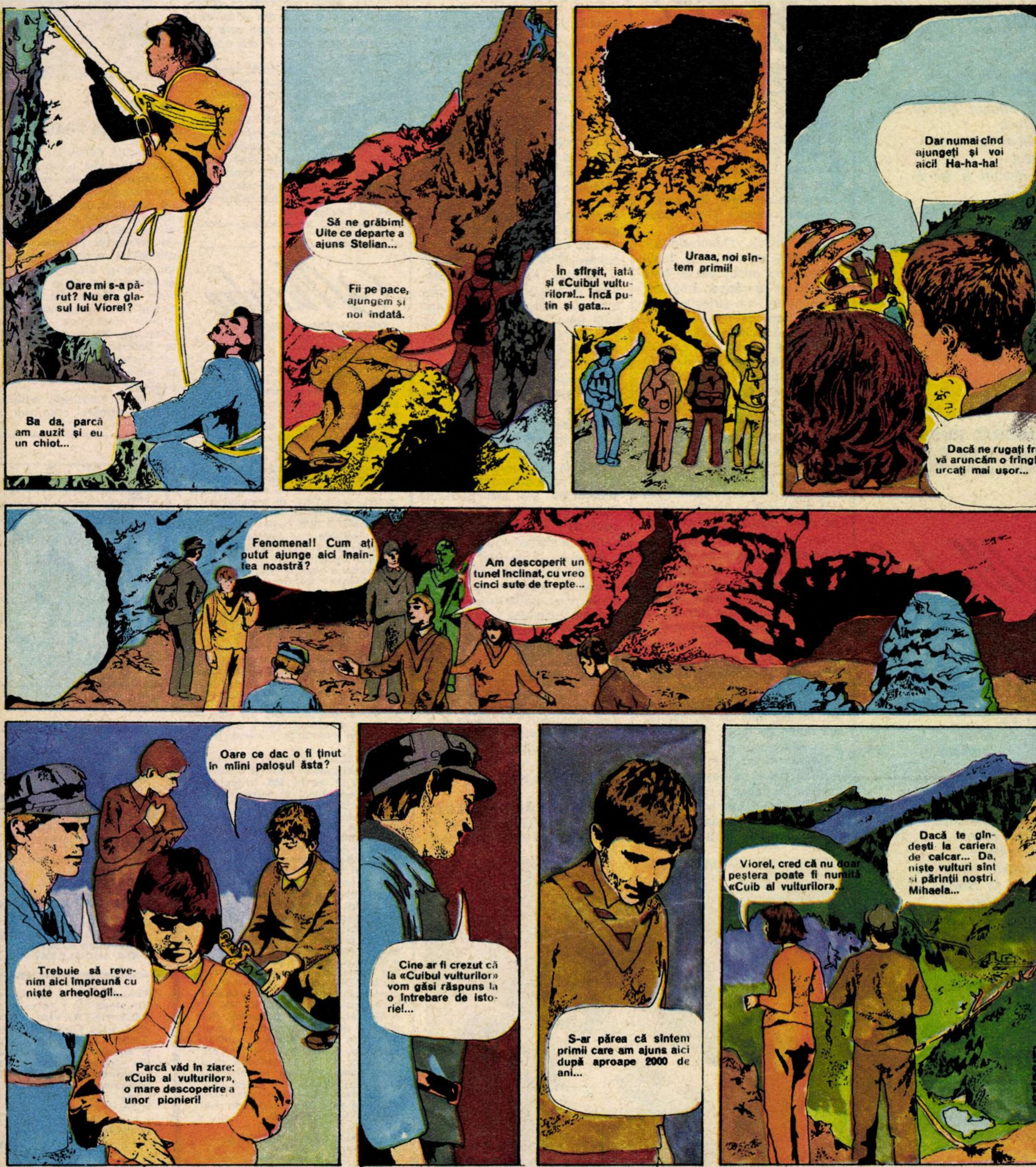
Oare mi s-a părut? Nu era glasul lui Viorel?
Ba da, parcă am auzit și eu un chiot...
Să ne grăbim! Uite ce departe a ajuns Stelian...
Fii pe pace, ajungem și noi îndată.
În sfîrșit, iată și «Cuibul vulturilor»!... Încă puțin și gata...
Uraaa, noi sîntem primii!
Dar numai cînd ajungeți și voi aici! Ha-ha-ha!
Dacă ne rugați frumos, vă aruncăm o frînghie, să urcați mai ușor...
Fenomenal! Cum ați putut ajunge aici înaintea noastră?
Am descoperit un tunel înclinat, cu vreo cinci sute de trepte...
Oare ce dac o fi ținut în mîini paloșul ăsta?
Trebuie să revenim aici împreună cu niște arheologi!...
Parcă văd în ziare: «Cuib al vulturilor», o mare descoperire a unor pionieri!
Cine ar fi crezut că la «Cuibul vulturilor» vom găsi răspuns la o întrebare de istorie!...
S-ar părea că sîntem primii care am ajuns aici după aproape 2000 de ani...
Viorel, cred că nu doar peștera poate fi numită «Cuib al vulturilor»...
Dacă te gîndești la cariera de calcar... Da, niște vulturi sînt și părinții noștri. Mihaela...
(SFÎRȘIT)

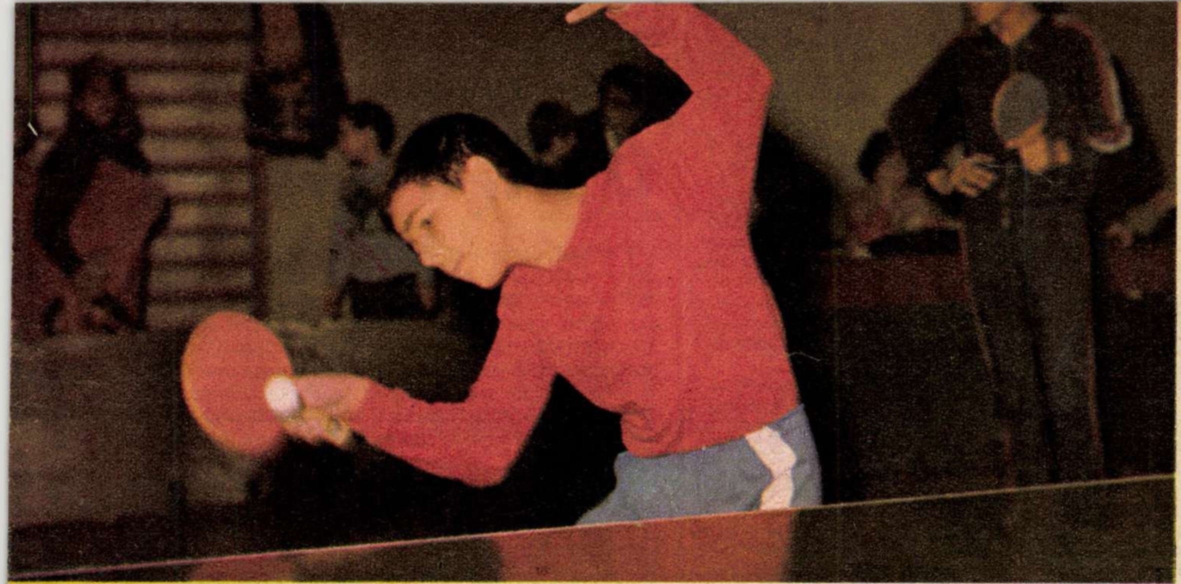

Cutezătorii

10

JOI, 9 MARTIE 1978, ANUL XII (545)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

LA REVEDERE, IARNĂ!
S-au încheiat întrecerile finale ale ediției de iarnă ale «Daciadei» la șah, tenis de masă și sanie (pag. 6—7).

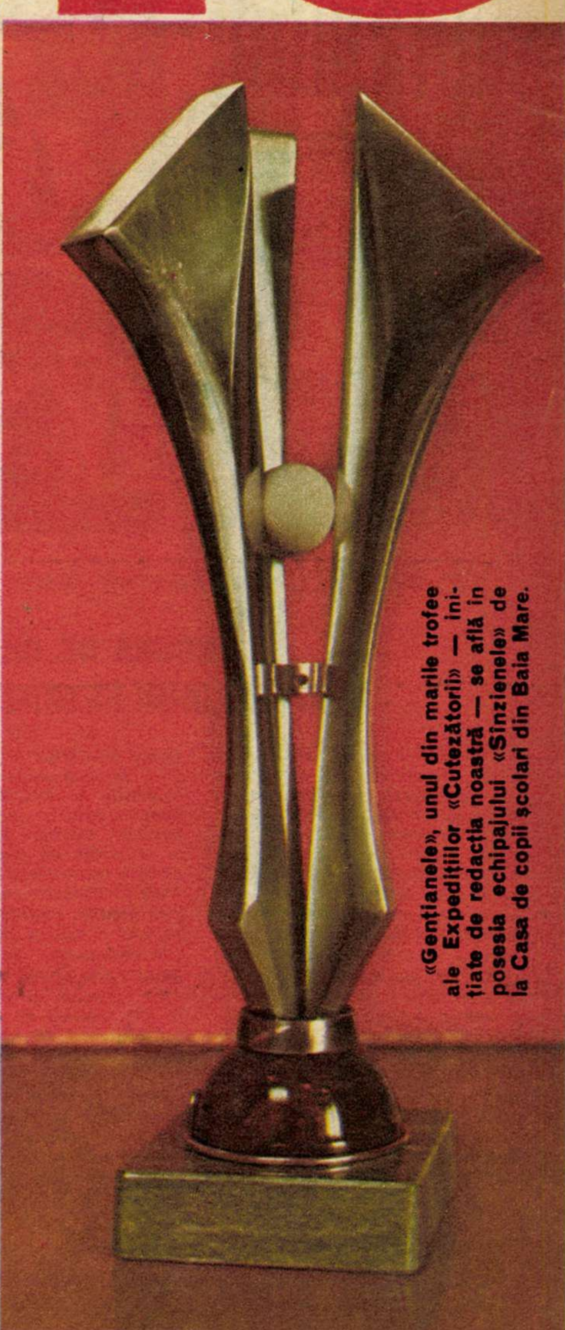

«Gențianele», unul din marile trofee ale Expedițiilor «Cutezătorii» — inițiate de redacția noastră — se află în posesia echipajului «Sînzienele» de la Casa de copii școlari din Baia Mare.

OGLINDA săptămînii*

● **Ziua de 8 martie** *a fost întîmpinată sărbătorește și la Casa pionierilor și șoimilor patriei din* **sectorul 4, București.** *Așa cum arată imaginea foto, pionierii au pregătit din vreme, la cercul de mîini îndemînatice, daruri frumoase — expresie a gingășiei sentimentelor pentru mamele și profesoarele lor.*

● **În cadrul Lunii cărții la sate,** *purtătorii cravatei roșii cu tricolor au avut o participare activă. Pionierii de la Școala generală* **Crîngeni—***Teleorman ne-au trimis o imagine care-i înfățișează în timpul desfășurării acțiunii «Cartea — izvor de cunoștințe și de înțelepciune.»*

● **Sosirea primăverii a inclus în agenda de lucru a pionierilor** *acțiuni de muncă specifice acestui timp de reînnoire a naturii. În cadrul acțiunii* **«Fiecare pionier, un pom, o floare»,** *purtătorii cravatei roșii cu tricolor, de la Școlile generale din localitățile* **Poșta, Frecăței, Cataloi** *și* **Telița,** *județul Tulcea, au săpat gropile necesare sădirii pomilor pe marginea șoselelor din raza comunelor respective. Pionierii de la Școala generală* **Garvăn** *— Tulcea au pregătit în seră patul germinativ pentru semințele de legume pe care le vor sădi în curînd.*

● **Din buchetul de vești** *despre participarea entuziastă a pionierilor la cea de a doua ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» înscriem spectacolul «Bucuria copiilor», la care au participat șoimii patriei din 61 de grădinițe ale municipiului* **Iași** *(foto 1) și expoziția de fotografii realizată de cercul-foto, Școala generală* **Agnita-***Sibiu, care sintetizează activitatea a peste 300 de pionieri din școală. Din expoziție am ales clișeul «Dans tematic: Ciocîrlia» (foto 2).*

● **Sub genericul «Nici o notă sub 7»,** *pionierii din clasa a VI-a de la Școala generală din* **Frunzaru,** *județul Olt, au început să depună noi și susținute eforturi la învățătură manifestate prin: grijă pentru frecvență de sută la sută, atenție sporită la ore, studiu individual perseverent. După cum ne informează pionierii din Frunzaru, roadele au început să se arate.*

● **Pionierii din clasa a VI-a A,** *de la Școala generală* **Vasilați** *— Ilfov, au reușit să colecteze în timp scurt o apreciabilă cantitate de fier vechi.*

● **În cadrul competiției sportive naționale «Daciada»,** *ediția de iarnă, în zilele de 4 și 5 martie a.c., la patinoarele artificiale «Floreasca» și «23 August» din* **Capitală** *s-a desfășurat «Festivalul pionieresc pe gheață — ediția 1978», organizat de C.N.O.P. în colaborare cu C.N.E.F.S. și M.E.Î. Vom reveni cu un reportaj.*

SEMNAL

CONCURS DE CREAȚIE MUZICALĂ PENTRU ȘOIMII PATRIEI, PIONIERI ȘI ȘCOLARI

Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în colaborare cu Radioteleviziunea română și Uniunea compozitorilor, organizează un concurs de creație muzicală pentru șoimii patriei, pionieri și școlari. Se propune realizarea unor lucrări militante, revoluționare, cu un bogat conținut educativ-formativ, inspirat din munca și activitatea copiilor în școală, în ateliere și laboratoare, în activitatea social-utilă, din preocupările actuale în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» și al competiției «Daciada», din activitățile de petrecere a timpului liber și turistice.

Concursul se organizează pe două secțiuni — creații muzicale destinate membrilor Organizației «Șoimii patriei» (coruri și jocuri muzicale); creații muzicale destinate pionierilor și școlarilor (coruri, muzică ușoară, cîntece de drumeție și tabără) — și este deschis tuturor compozitorilor și poeților, membri sau nemembri ai uniunilor de creație, ai cenaclurilor muzicale și literare. Vor fi luate în considerare numai lucrările inedite, nedifuzate anterior pe nici o cale și neprezentate la alte concursuri. Se pot prezenta piese care să fie interpretate de copii, precum și lucrări care să fie interpretate de adulți.

Concursul va avea trei etape: pînă la 15 aprilie 1978 — lucrările vor fi elaborate și expediate pe adresa: Consiliul Național al Organizației Pionierilor, str. Onești nr. 6—8, sectorul 1, București; între 15—30 aprilie 1978 — selecționarea de către juriu a celor mai valoroase lucrări pentru etapa următoare; mai 1978 — prezentarea și audierea lucrărilor selecționate în concerte publice, radiotelevizate, în interpretarea corurilor de copii ale Radioteleviziunii și ale unor școli și Case ale pionierilor și șoimilor patriei, ale unor formații pionierești.

Cîntecele premiate și alte lucrări valoroase, recomandate de juriu, vor fi reținute pentru a fi publicate și difuzate în rîndul pionierilor și școlarilor, pentru a fi prezentate în cadrul unor concerte, în emisiunile de radio și televiziune. Lucrările selecționate și reținute de juriu pentru premiere vor fi achiziționate de Uniunea compozitorilor și Radioteleviziune. Consiliul Național al Organizației Pionierilor va imprima un disc cu cîntece pionierești premiate.

CALENDAR EROIC

6 MARTIE 1945

Partidul Comunist Român, forțele democratice și revoluționare care, sub conducerea sa, au înfăptuit actul istoric de la 23 August 1944, au privit doborîrea dictaturii militaro-fasciste nu numai ca o mare izbîndă istorică a națiunii noastre, ci și ca începutul luptei decisive pentru înfăptuirea unor radicale prefaceri politice, sociale și economice, menite să lichideze definitiv vechile stări de lucruri, să asigure instaurarea unei democrații adevărate, să ducă la îmbunătățirea vieții oamenilor muncii, să deschidă larg porțile construcției societății socialiste.

În vederea îndeplinirii acestor obiective, din inițiativa Partidului Comunist Român s-a constituit, în octombrie 1944, o coaliție a forțelor democrate- Frontul Național Democrat.

Un rol însemnat a jucat, în realizarea acestui front, strînsa colaborare dintre Partidul Comunist Român și Partidul Social Democrat, în cadrul Frontului Unic Muncitoresc. S-a întărit alianța muncitoresc-țărănească. Eforturile partidului comunist s-au îndreptat, de asemenea, spre o politică de largi alianțe care avea să antreneze în lupta revoluționară toate forțele interesate în dezvoltarea țării pe calea progresului. Alături de muncitori și țărani au fost atrase forțele înaintate ale intelectualității, masele largi ale tineretului, ale femeilor. Consecvent politicii sale pentru deplina egalitate în drepturi a tuturor cetățenilor țării, P.C.R. a militat continuu pentru întărirea unității și frăției dintre oamenii muncii români și cei aparținînd naționalităților conlocuitoare.

Forțelor democrate grupate în F.N.D., care militau pentru transformări sociale și politice în interesul oamenilor muncii, li se opuneau partidele burgheze și, în general, elementele reacționare, dușmane ale progresului social, existente în guvern și în aparatul de stat. În aceste condiții, reînnoirea democratică a țării nu era posibilă decît prin lupta hotărîtă a forțelor revoluționare muncitorești-țărănești împotriva elementelor reacționare. Pentru aceasta, F.N.D., în frunte cu Partidul Comunist Român, a acționat energic pe două planuri: folosirea pozițiilor deținute în guvern și activizarea maselor largi populare la lupta revoluționară.

Astfel, aceste guverne au fost nevoite să adopte anumite măsuri pe linia democratizării țării: curățirea aparatului de stat de rămășițele fasciste, adoptarea unor legi pentru urmărirea și pedepsirea criminalilor și profitorilor de război, a legii de organizare a sindicatelor profesionale ș.a. Apoi, masele largi populare, mobilizate și conduse de partidul comunist, au trecut la înlocuirea prin forță a elementelor reacționare din aparatul de stat local cu elemente democratice; așa se face că la începutul lunii martie 1945 imensa majoritate a județelor erau conduse de prefecți democrați.

Ca urmare a acestei ample activități desfășurate de elementele democrate, sprijinite de masele largi populare, raportul de forțe s-a schimbat radical în favoarea acestora, ceea ce a făcut posibil să se pună problema eliminării în întregime din guvern a reprezentanților burgheziei conservatoare și reacționare și aducerea la cîrma țării a unui guvern muncitoresc-țărănesc.

Activitatea revoluționară a maselor populare, sub conducerea comuniștilor, a determinat demisia ultimului guvern cu majoritate reacționară și instaurarea, la 6 Martie 1945, a primului guvern revoluționar-democratic al României — un guvern muncitoresc-țărănesc în fruntea căruia s-a aflat remarcabilul patriot și militant progresist dr. Petru Groza.

Referindu-se la actul revoluționar de la 6 Martie 1945, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** spunea: **«Istoria a consemnat că instaurarea guvernului de la 6 martie nu a fost un act politic întîmplător sau efectul unei simple conjuncturi, ci rezultatul unor crîncene bătălii de clasă, revoluționare, duse cu arma în mînă, în care au ieșit victorioase clasa muncitoare, forțele revoluționare, democratice, care, în strînsă unitate, au reușit să lichideze împotrivirea înverșunată a reacțiunii și să cucerească pe cale revoluționară puterea politică în stat».**

Victoria de la 6 Martie 1945 a însemnat un moment de cotitură în desfășurarea procesului revoluționar din țara noastră, conducînd spre instaurarea deplină a puterii de stat a oamenilor muncii, conduși de comuniști pe calea trecerii la înfăptuirea revoluției socialiste.

În deceniile care au urmat actului revoluționar de la 6 Martie 1945, socialismul a învins definitiv în România. Astăzi, patria noastră se află în plină ascensiune spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației, întregul popor acționînd cu dăruire și fermitate pentru îndeplinirea Programului Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

CONSTANTIN POPOVICI

IZVOARE ALE BUNĂSTĂRII NOASTRE

Ne aflăm la Intreprinderea de mașini grele București — modernă cetate industrială în care muncesc mii de oameni, calificați în ultimii ani la școlile înalte ale muncii și construcției socialiste.

Întreprinderea este și ea, ca de altfel majoritatea muncitorilor, foarte tînără. Cu zece ani în urmă, aici era o cîmpie, iar acum se întinde marea platformă industrială despre care vorbim.

Tînărul frezor utecist, Ilie Virgil, care nu cu mulți ani în urmă mai purta cravata de pionier, ne spune că drumul lui spre meserie a fost o adevărată cale spre lumină.

—Cu cîțiva ani în urmă, ne spune el, începeam școala profesională la Uzina «Timpuri noi» din Capitală. Acolo, am descoperit tainele meseriei mele de frezor, acolo am început să-mi deslușesc viitorul. Fiecare muncitor era pentru mine un frate sau un părinte, fiecare mașină mă învăța să rostesc cîntecul muncii. In anul 1969 am avut marea bucurie de a fi încadrat la Întreprinderea de mașini grele București și am început să înțeleg, muncind și producînd eu însumi, că în munca fiecăruia stă izvorul bunăstării tuturor.

—Ce a reprezentat pentru dumneavoastră, în acești ani, viața în uzină?

—Am învățat «limbajul» mașinilor-unelte de mare performanță; mă gîndesc și acum cu multă dragoste și prețuire la reglorul Sava Aurel din atelierul de palete de turbine pe care l-am cunoscut aici cînd încă nici nu aveam 17 ani. A fost un adevărat părinte pentru mine — m-a pus pentru toată viața în fața unui mare adevăr: acela că a produce bunuri materiale înseamnă a munci la izvoarele bunăstării poporului, că a iubi oamenii și munca, înseamnă să cinstești propria ta tinerețe, propria ta viață; azi conștiința mea face parte din însăși conștiința și dăruirea acestor oameni.

Asemenea lui Ilie Virgil, toți tinerii din această fabrică tînără ca, de altfel, tineretul întregii întreprinderi, știu că, achitîndu-se față de îndatoririle pe care le au, contribuie nemijlocit la industrializarea crescîndă a țării, la grăbirea progresului tehnic al patriei, la creșterea bunăstării generale.

Turnătorul Alexandru Taraivan, fost coleg de școală profesională cu Ilie Virgil, ne mărturisește:

—Parcă mai ieri eram pionier. Deprinsesem încă de mic dragostea de tehnică și-mi plăcea muzica modernă a motoarelor. Astfel, încă de la această vîrstă, am început să visez că voi putea să devin, într-un timp record, un adevărat specialist. Odată l-am auzit pe un maistru spunînd: «cu cît mașina e mai bună și mai modernizată, cu atît și pîinea e mai bună» Aveam să înțeleg acest adevăr pe parcursul învățăturii, aveam să aflu că bunăstarea izvorăște din pasiunea și dăruirea noastră față de muncă, față de meserie. Știu că pionierii dovedesc o mare dragoste pentru meseriile pe care încă de pe acum le deprind în ateliere școlare sau în cercurile tehnico-aplicative. Încă de pe acum, pot spune că printre ei se află viitorii muncitori de înaltă calificare — colegii noștri de mîine.

Discutînd cu acești muncitori tineri, membri ai unei mari familii industriale, aveam să înțeleg și mai bine forța colectivului muncitoresc de-a forma un om, în plină afirmare tinerească.

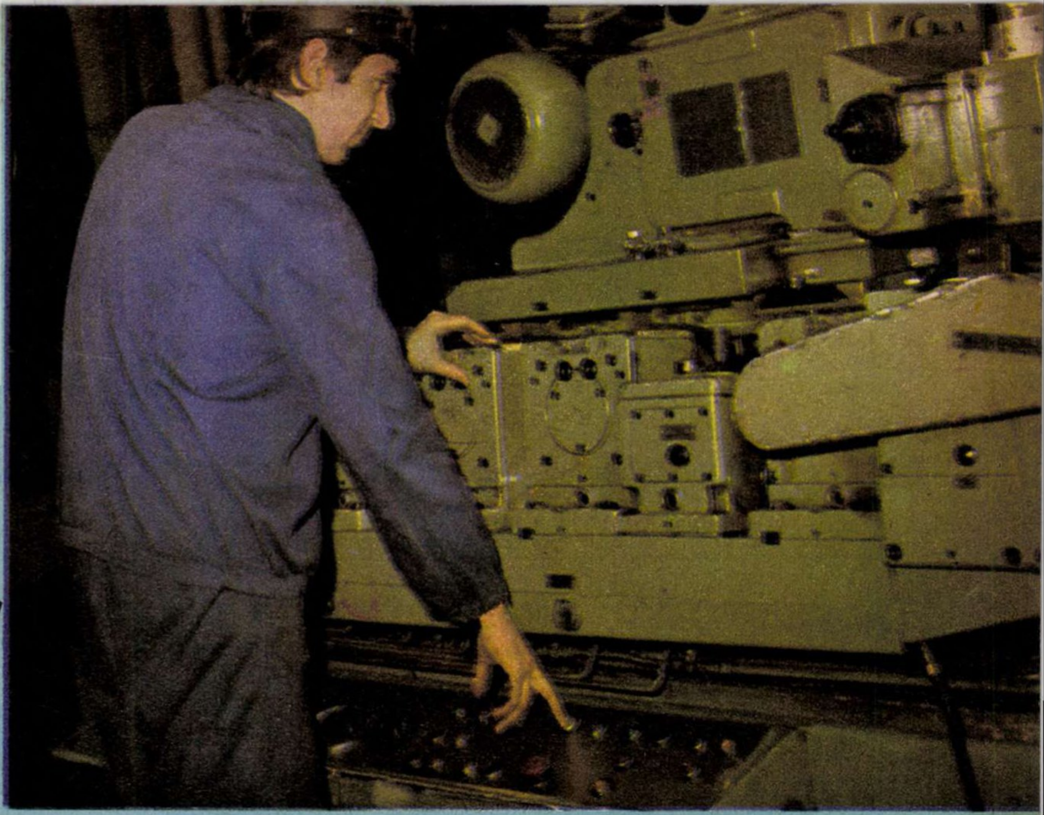

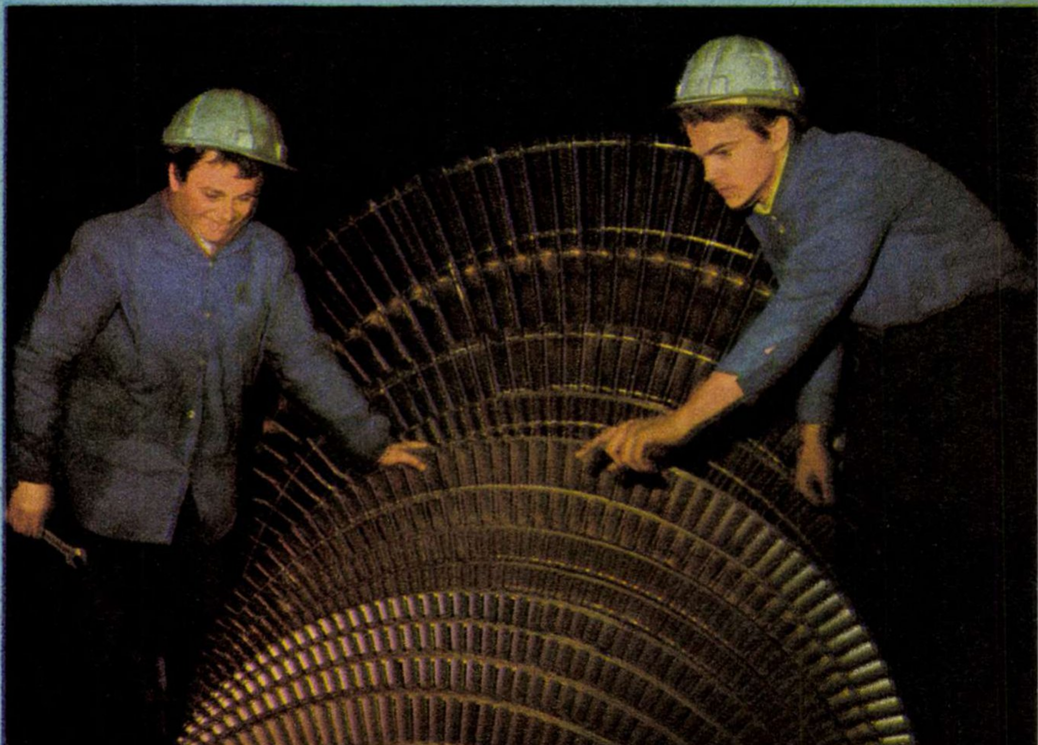

—Aici, calitatea, ne spune frezorul Săvel Stoian, este întîiul semn al responsabilității noastre. Piesele executate, deși uneori sînt enorme, au toleranțe foarte mici, de ordinul micronilor.

Aceeași concepție despre calitate ne-a împărtășit-o și tînărul lăcătuș Florin Pușcașu de la cazangerie.

Izvorul bunăstării se află în marea grădină a muncii, în cetăți industriale cum este Întreprinderea de mașini grele București și multe altele, în toate întreprinderile din patria noastră — unde, așa cum observa maistrul Marin Constantinescu, «se clădește și prezentul, dar și viitorul». Acest viitor este determinat și de modul în care fiecare tînăr, întregul colectiv de muncitori din care el face parte înțeleg să se formeze ca oameni care, sub conducerea partidului, sînt făuritori ai bunăstării și fericirii, făuritori ai patrimoniului nostru economic, ai forței noastre productive. A fi tînăr, azi, înseamnă a fi pasionat și îndrăgostit de tot ce-i înaintat, modern, folositor celor din jurul tău, patriei întregi. Fiecare depășire de plan înseamnă încă un pas către creșterea bunăstării; dacă aș fi fost un statistician, discutînd cu acești tineri muncitori aș fi calculat cum succesele lor, întîlnindu-se cu succesele milioanelor de oameni ai muncii din întreaga țară, iau înfățișarea atîtor și atîtor blocuri noi, școli noi, cărți și tot ce-i trebuie omului. Dar și ca reporter am viziunea cum toți părinții voștri, oamenii muncii din toată țara, prin tot ce înfăptuiesc zilnic măresc dimensiunile bunăstării noastre, a tuturor. Nivelul înalt al vieții noastre, al fiecăruia este și cel al patriei, așa încît din impetuosul Azi, întîlnit în Întreprinderea de mașini grele București, întîlnit pretutindeni în România, se poate privi luminos către strălucitul Mîine.

ION CRÎNGULEANU

Fotoreporterul nostru CONSTANTIN POPESCU vi-i prezintă pe cîțiva dintre eroii acestui reportaj.

Meseria: ELEV

— Ce meserie are tatăl tău?
— E maistru constructor.
— Dar tu ce meserie ai?
— Eu sînt elev!

LUMINIȚA COMAN

VASILE IONESCU

RODIN LĂZĂROIU

CRINA STĂNESCU

Băiatul cu care stăm de vorbă se numește Vasile Ionescu și este, într-adevăr, elev. Elev în clasa a VII-a B, la Școala generală nr. 15 din Buzău. Dacă întrebarea l-a surprins, l-a nedumerit? Nu. O demonstrează răspunsul lui: sînt elev. Noi am întîlnit și școlari care gîndesc că **a fi elev** nu implică toate îndatoririle **muncii.** Dar ce altceva înseamnă școala dacă nu locul nostru de muncă, programul nostru zilnic de lucru, în timpul căruia și noi, ca niște **buni constructori** — asemeni tatălui lui Vasilică (am remarcat cu cîtă mîndrie vorbea despre el fiul) — trebuie să clădim, solid si durabil, temeiul viitoarei noastre meserii.? Căci tot el, **elevul-constructor** de azi va fi constructorul sau specialistul de mîine pe marile șantiere ale patriei. Iar acest **mîine,** foarte apropiat, va constitui cel mai exigent examen de viață, cînd vom răspunde pentru cum am învățat ieri, azi, mereu. Atunci se va dovedi cît de bine ne-am îndeplinit **meseria** de elev.

Și iată, ne-am propus să demonstrăm cu ajutorul colegilor de clasă ai lui Vasilică — a VII-a B — dacă știm, cît știm și cum știm să folosim clasicele noastre instrumente de lucru — manualul, caietul, creionul, în ce măsură cunoaștem și aplicăm o bună tehnologie a învățării. Care sînt adică metodele pentru însușirea unui volum cît mai mare, mai complet de cunoștințe.

◆

«Ne facem lecțiile zi de zi, dar asta nu înseamnă că toți învață» — iată problema pe care o atacă frontal **Rodin Lăzăroiu** chiar de la începutul dialogului nostru. Problemă cu caracter «mai general», cum zice el, dar care ne conduce de fapt spre aspectele particulare, concrete ale învățăturii. Mai binezis ale modului în care înțelegem să învățăm. Și, mai departe, Rodin exemplifică: «Temele apar zilnic în caiet, dar nu toate sînt conștiincios și corect scrise. Mulți susțin că au învățat lecția, dar atunci cînd sînt ascultați se constată că: unii «au doar idee» despre lecția respectivă, «am citit-o, știu cîte ceva, un cinci tot iau» — gîndesc ei — si cu asta sînt mulțumiți. Unii nu reușesc să-și exprime cu claritate și precizie cunoștințele, nu sînt siguri pe ceea ce știu, fiindcă au învățat superficial. Alții învață bucherește și dacă li se adresează întrebări suplimentare, se «blochează» și în ruptul capului nu mai poți scoate de la ei un răspuns». Rodin a pus exact punctul pe i: e vorba aici despre metode deficitare de însușire a cunoștințelor dar și despre un mod greșit de înțelegere a îndatoririlor de școlar.

N-am vrea să omitem însă și un alt fapt asupra căruia Rodin conchide cu justificat regret: «Sîntem acum în clasa a VII-a. Deși la fiecare început de nou an școlar sau de trimestru ne-am propus să devenim clasă fruntașă la învățătură, n-am reușit să ne realizăm acest țel. Hotăririle noastre n-au rămas doar la stadiul de propuneri; comandamentul detașamentului a adoptat mai multe soluții: întrajutorarea, suplimentarea orelor de meditații și consultații, recomandarea unor procedee eficiente de însușire a cunoștințelor, discuții despre tehnica învățării». Evident s-au înregistrat unele creșteri ale nivelului învățăturii. Însă dacă s-ar face o radiogramă a sporirii calității învățăturii s-ar demonstra că aceasta s-a produs nu progresiv, ci în salturi și cu precădere la sfîrșit de trimestru sau de an școlar. Credem că nu e cazul să mai explicăm de ce. Cunoașteți cu toții clasica «bătălie» de la sfîrșitul unui trimestru.

◆

«Cum am luat un patru la obiectul meu preferat — istoria». Da, obiectul de predilecție al lui **Claudiu Ionașcu** este istoria. Învață cu pasiune, citește literatură cu conținut istoric, e preocupat continuu să știe, să înțeleagă istoria, aduce completări interesante la ore, discută adesea cu colegii pe teme de istorie. Dar într-o zi, care pentru el a devenit memorabilă, «istorică», s-a întîmplat că a luat un patru. Cum? «Am ascultat cu atenție lecția predată, așa cum ascult de obicei. Acasă însă, cînd am deschis manualul, m-am gîndit că nu are rost să mai irosesc timp, s-o mai citesc: «lecție ușoară» — mi-am zis — «o știu din clasă». Și afară de asta era sigur pe situație: mai avea o notă, «fusesem ascultat de curînd». La ora următoare însă, chiar el, Claudiu, e ascultat din nou. El care avea notă — și încă o notă bună — a luat patru! A descoperit atunci cîtă deosebire exista între **cred că știu** lecția (mai exact «îmi amintesc ceva din lecție») și **am învățat** lecția.

◆

Și cum se «recuperează» tot o lecție de istorie... în recreație.

Acesta este un episod ceva mai palpitant legat de obiectul sus-amintit dar și de... **bugetul numit timp!** «Într-o zi, povestește **Gheorghe Onel,** îmi învățasem la toate materiile, în afară de istorie: Tocmai deschisesem cartea cînd au venit la mine niște prieteni. Foarte repede m-au convins că ar fi timp pentru o scurtă pauză, în care aș putea da cîteva pase de fotbal. Pînă la urmă s-a încins un adevărat meci și m-am trezit că abia mai aveam vreme să mănînc și să ajung la școală. De învățat la istorie, nici vorbă. Prima oră mi-am petrecut-o cu gîndul la cartea de istorie». Și iată-l, în fine, pe «baricadele» recreației, luptînd ca un erou să «recupereze» cîte ceva din lecția din acea zi. Niciodată n-a sunat de intrare așa de repede. În timpul orei, trăia sub imperiul emoțiilor chinuitoare că va fi ascultat. Fiindcă, de, el nu avea... platoșa lui Claudiu sau a altui coleg «consacrat» ca unul dintre cei mai buni elevi la acest obiect. Mai mult, n-avea nici notă. «Spre norocul meu, n-am fost ascultat. Însă prima grijă, cum am ajuns acasă, a fost să-mi învăț lecția. Cîte emoții m-a costat acest meci de fotbal, meci pe care puteam să-l amîn...»

◆

«Eu încep să învăț lecția din clasă. Da, din clasă, repetă Grigore Nina, pentru ca apoi să precizeze: de-aici, de la ora de curs, de la explicațiile profesorului începem să agonisim noi cunoștințe, pe care apoi acasă, prin studiu individual, cu manualul și caietul de notițe, ne vom strădui să le orînduim sistematic, în mintea noastră.» Din păcate însă, unii ignoră această primă etapă a învățării unei noi lecții. Ei gîndesc cam așa: «Am manual? Am! Imi ajunge!» Cîți nu răsuflă ușurați cînd profesorul «dă semne» că se pregătește să predea o nouă lecție, fiindcă au «scăpat» și de data asta — «ca prin urechile acului» — neascultați. Încep o gamă largă de preocupări străine orei de curs, avînd grijă, însă, să numere minutele pînă ce se aude, în sfîrșit, sunetul salvator al clopoțelului.

Pe alții îi găsim în altă ipostază: stau cuminți în banca lor și mimează o atenție desăvîrșită. În clipa cînd sînt întrebați, «cumințenia» asta le joacă farse: nu-i ajută să dea răspunsul corespunzător. Unii se simt chiar deranjați: ei care «n-au făcut nimic». Tocmai asta e că n-au făcut nimic, n-au auzit aproape nimic din lecție.

Atenția în clasă, fapt pe care iarăși îl știe toată lumea elevilor, este prima condiție necesară însușirii noilor cunoștințe. Dar o atenție nu pasivă, ci activă, pentru că elevul trebuie să fie mereu pe recepție, pe aceeași lungime de undă cu profesorul care explică, trebuie să și răspundă la apel, să participe la fixarea acestor noi cunoștințe.

◆

Dialog despre tehnica învățării și despre lecții ușoare sau lecții grele.

Aurelia Roșca: Eu învăț întotdeauna lecțiile ușoare și apoi pe cele mai grele. Ca să-mi rămînă timp...

Artemiza Anghel: Eu învăț mai înainte lecțiile mai grele și apoi pe cele ușoare. Am experimentat și eu metoda Aureliei, dar am constatat că e deficitară fiindcă lecțiile grele necesită un mai mare efort de concentrare. Le învățasem deci pe cele mai ușoare, însă cînd am ajuns la cele mai dificile, dădeam semne de oboseală, de nervozitate, pentru că intrasem în criză de timp. Altădată, pur și simplu mă plictisisem să mai învăț și m-am mulțumit doar să scriu, să citesc lecția de două-trei ori fără să mai verific dacă știu sau cît știu.

Crina Stănescu: Mie îmi plac toate obiectele, așa încît folosesc o altă metodă: alternez pe cele grele cu cele ușoare. Un lucru însă e foarte important: să-mi drămuiesc foarte bine timpul. Mă scutește de emoții și de eșecuri. Pentru mine, eșec înseamnă o lecție superficial învățată.

Luminița Coman: Am adoptat o metodă eficientă, în sensul că nu mă limitez exclusiv la manual și la caietul de notițe; îmi alcătuiesc fișe de sinteză care mă ajută să mă verific dacă știu să extrag ceea ce este esențial din lecție. Mi-am perfecționat stilul de muncă personal și printr-un alt procedeu mai original: sora mea mai mică îmi dă... extemporal! Asta ca să mă conving că n-am omis anumite date, formule etc. Bineînțeles, această lucrare de control benevolă mi-o corectez eu, însă sora mea îmi acordă nota în funcție de... numărul greșelilor, inclusiv cele gramaticale sau de exprimare.

●

De ce nu reușesc să iau decît note de 6 și 7? se întreabă **Niculina Potîrniche.** Învăț zi de zi fiecare lecție și, totuși, cînd sînt ascultată nu reușesc s-o reproduc **ca în carte.** Dacă-mi mai adresează și întrebări, mă încurc, nu mai știu care parte a lecției trebuie s-o povestesc.

Grigore Nina: Fiindcă tocești. Înveți mecanic, nu faci efortul să înțelegi ceea ce trebuie să redai. Spui lecția ca pe o poezie, dar nu analizezi, nu prelucrezi materialul pe care l-ai învățat și nu încerci să-l redai prin limbajul propriu.

●

De ce plînge Carmen? O fată cu ochi mari, negri, stătea cuminte în bancă, ascultase cu atenție opiniile colegilor ei. Mi-am reproșat că nu-i adresasem nici o întrebare. Dar spre uimirea mea, după ce și-a rostit timid numele — **Carmen Stăiculescu** — au podidit-o lacrimile. Au urmat cîteva clipe de tăcere derutantă pentru mine. Tăcere care s-ar fi prelungit dacă una dintre colege n-ar fi intervenit să mă lămurească.

— Așa plînge ea și cînd e ascultată. E prea timidă, prea emotivă. Știe lecția, uneori destul de bine, ne-am convins din conversațiile noastre în timpul recreațiilor, însă cînd e întrebată la ore se emoționează și cu mare greutate profesorul o determină să dea cîteva răspunsuri.

Așadar, fiecare notă e luată de Carmen cu prețul unor mari emoții. Nu pentru că n-ar fi învățat, ci pentru că nu încearcă să-și înfrîngă timiditatea. Carmen, cred că tu plătești tribut unei nejustificate lipse de încredere în tine!. Voința se educă și o primă redută cucerită îți va spori încrederea în forțele proprii. Și nu uita că nu te afli singură pe acest teren. Ai în jurul tău colegi care te vor ajuta să dai bătălia decisivă cu timiditatea și să obții victoria.

●

Dialogul nostru cu pionierii clasei a VII-a de la Școala generală nr. 15 din Buzău ilustrează concludent, prin fapte concrete, prin aspecte elocvente că, meseria de elev, nu e deloc ușoară, nu admite concesii, jumătăți de măsură, dimpotrivă, impune muncă temeinică, seriozitate, tenacitate, perseverență.

ILEANA PIȚA

UN MILION DE PRIETENI

Extemporal!

Cineva își roade meditativ coada stiloului. Unul privește în tavan, ca și cum acolo s-ar afla soluția problemei. Altul se întoarce spre vecinul din spate să împrumute guma.

Treptat, paginile albe încep să nu mai fie albe; mai încet sau mai repede, după cum e de sigur pe ceea ce a învățat, fiecare scrie.

«Dar două dintre colegele mele — exclamă iritată **Adriana Năstase** din cl. a șasea A, de la Liceul de filologie, istorie și educație fizică din Galați — **copiază! Nu există lucrare la care să nu copieze».**

Îngrijorător. Copiatul este un fel de trîndăvie agresivă, care denotă și disprețul față de muncă, și tendința de a-i induce în eroare pe cei chemați să-ți aprecieze cunoștințele.

Oare așa să fie și în cazul nostru? Întrebate de corespondenta noastră de ce procedează astfel, cele două fete — gimnaste foarte talentate — i-ar fi răspuns că **nu au suficient timp pentru studiu, întrucît efectuează, cu echipa de performanță a liceului, cîte două antrenamente pe zi, a cîte două ore fiecare, unul dimineața și altul, seara.**

Dacă situația stă într-adevăr așa, lucrurile se cer privite mai îndeaproape și concluziile, extrase fără pripeală. Evident, copiatul rămîne un obicei urît, la care cele două gimnaste trebuie să renunțe. Dar, în același timp, să ne întrebăm: sarcinile acestor fete **sînt egale** cu ale colegelor care nu fac o astfel de pregătire sportivă? Nu, întrucît una este să ai un program școlar obișnuit, și alta, să ai, pe lîngă acest program, cîteva ore ocupate de antrenamente.

Există, firește, și posibilitatea, ca, în cele scrise, corespondenta noastră să nu fi fost prea atentă la amănunte. Poate că nu e vorba chiar de două antrenamente pe zi; poate că nu durează fiecare cîte două ore. În orice caz, avem însă de-a face cu situația, nu arareori întîlnită, cînd **un elev nu reușește să pună de acord timpul și eforturile necesare muncii de învățătură, cu timpul și eforturile cerute de pregătirea sportivă în vederea performanței.** Aici trebuie să intervină, cu tact, o îndrumare specială din partea tovarășilor profesori și antrenori; aici trebuie să intervină și colegii. Dar poate chiar printre echipierele celor două fete se află gimnaste care reușesc să facă la fel de bine față și antrenamentului, și învățăturii. Ele cum procedează?

Aceeași întrebare v-o pun și vouă, dragi cititori. **Cunoașteți situații asemănătoare? Cum se descurcă cei în cauză?** Scrieți-mi cît mai amănunțit și cît mai aproape de adevăr. Cu aceste relatări, am dori să realizăm o întreagă pagină de revistă. Ca de obicei, autorii celor mai interesante și mai realiste corespondențe pe această temă, vor primi **Diploma specială** a redacției și — fiind vorba de gimnastică! — un calendar «Cutezătorii» cu fotografia în culori a Nadiei Comăneci.

Pe săptămîna viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

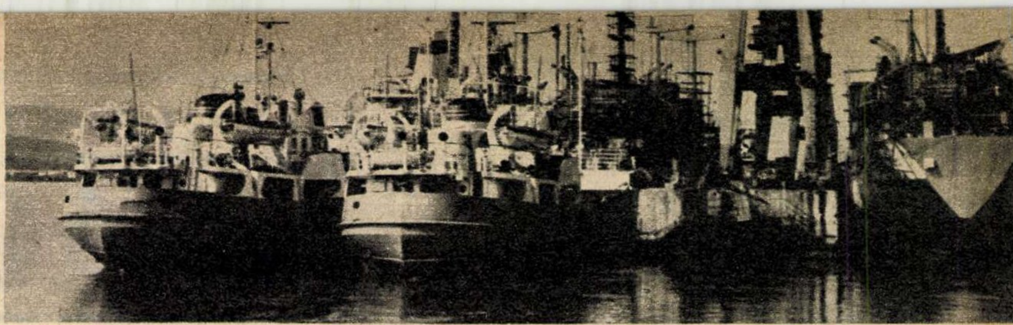

«Aș putea să spun doar atît: Șantierul naval din orașul nostru, cheiul de armare. Dar vreau să adaug: e unul din locurile unde părinții noștri, prin munca lor, înmînează marinarilor ștafeta cutezanței muncitorești, s-o poarte peste mări și țări!» Foto: **CAMELIA PĂSAT,** clasa a IV-a D, Școala generală nr. 2, Drobeta-Tr. Severin.

FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ

prezintă
SANDU ALEXANDRU

«Doi prieteni!» Foto: **LASZLO IMOLA,** clasa a VII-a, Școala generală Alungeni — Covasna.

«O clasică plimbare cu sania? Da, dar nu numai atît, ci și o investigație din planul nostru de cercetare a ecosistemului în anotimpul de iarnă!» Foto: **CAMELIA MĂCIUCĂ,** clasa a VII-a, Școala generală nr. 1, Săbăoani.

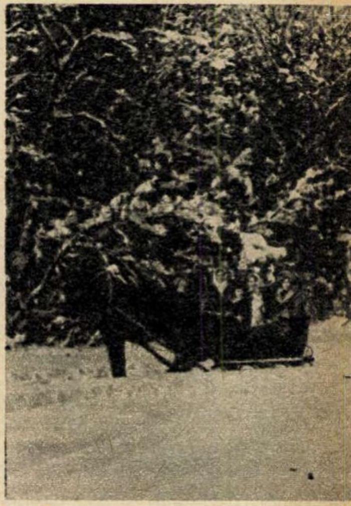

Iată, acum, două fotografii ale unuia din cei mai înzestrați și mai harnici participanți la concursul nostru: **BORIS ȚUȘCĂ,** din clasa a VIII-a, Școala generală nr. 1, Costești-Argeș. Pînă acum, ne-a trimis peste douăsprezece clișee. În imaginile pe care le publicăm azi, vedem un aspect din timpul lucrărilor pentru **realizarea rețelei de canalizare a comunei** și o altă imagine familiară: **apariția unui nou număr al Semaforului**. Folosim prilejul pentru a remarca excelenta concepție publicistică și grafică a acestui Semafor.

«Cine se antrenează iarna pentru... Expedițiile «Cutezătorii», are mai multe șanse să cîștige, vara, unul din marile trofee!» Foto: **STELICĂ ORĂȘANU,** clasa a VI-a, Școala generală nr. 1, Botoșani.

LABORATORUL FOTO-CRONICII PIONIEREȘTI

● Calitatea fotografiilor sosite la concurs e din ce în ce mai bună! ● V-am sugera totuși să extindeți **aria tematică,** neuitînd să luați cu voi aparatele de fotografiat și în întreprinderile pe care le vizitați, pe terenurile de sport etc. ● Nu uitați că fotografiile cu multe personaje necesită multă atenție în ceea ce privește **compoziția,** altminteri sînt monotone. ● Fiți mai atenți la potrivirea **timpului** de expunere și **a luminii,** eventual fotografiați **același** subiect cu **mai multe** viteze de expunere și alegeți-l apoi pe **cel mai reușit** ● Menționăm, cum se vede și în pagina de azi, participarea din ce în ce mai frecventă și mai reușită a fetelor! ● Dar premiile sînt în număr de 200 (între care un televizor portabil, un casetofon, aparate foto etc.) și ajung pentru toți cei care vor întruni aprecierile juriului!

FINALELE EDIȚIEI DE IARNĂ A „DACIADEI“

Festivitate de premiere pentru proba de coborîre la sanie.

Harghita-Băi: aspecte din desfășurarea concursului.

Luna februarie a fost, pentru programul competițiilor sportive pionierești, «gazda» primelor finale naționale ale «Daciadei» la sporturile de iarnă, eveniment precedat de cunoscutele etape locale și zonale care au desemnat campionii județeni la șah, tenis de masă, schi fond și sanie.

Mulți, foarte mulți purtători ai cravatei roșii cu tricolor au bătut cu acest prilej la porțile afirmării sportive. Iată cîteva cifre edificatoare pentru amploarea pe care a căpătat-o mișcarea sportivă de masă în rîndul celei mai tinere generații a țării: 250 000 participanți la etapele zonale la sanie, la schi fond — 140 000, la sah — 160 000 și aproximativ 200 000 la tenis de masă. Federațiile de specialitate si-au trimis specialiștii pentru a-și selecta dintre aceste veritabile speranțe ale sportului românesc pe cei mai valoroși concurenți din finale, primele finale ale «olimpiadei» noastre naționale «Daciada».

Cinstea de a fi gazde acestor importante întreceri le-a revenit județelor Harghita și Dolj — sarcină grea, dar de care organizatorii s-au achitat mai mult decît bine.

Sîmbătă, 11 februarie, la Miercurea Ciuc, în fața Palatului de gheață din centrul orașului, după defilarea delegațiilor sportive ale celor 39 de județe și a municipiului București, într-un cadru sărbătoresc, a fost aprinsă flacăra «Daciadei» — ediția 1978.

TREI, DOI, UNU... START!

— Atenție... pornește deschizătorul de pîrtie! Mă auzi? Fac și verificarea cronometrului. Recepție!

La linia de plecare în proba de coborîre, la sanie, s-au înșirat băieții. Începe manșa de încercare... Liniște. Se aud numai comenzile de start și scrîșnetul zăpezii înghețate sub tălpile săniilor. Mai la deal, fetele, cu săniuțele lor «de argint», s-au împrietenit și discută, adunate cîte două, trei. Dar nu numai despre sănii, cum s-ar putea crede, și nu numai despre pîrtie...

Elvira Lukacs este chiar de aici, din Harghita-Băi, a văzut cum s-a lucrat la amenajarea pîrtiei în urmă cu două zile, o cunoaște bine și... le-o prezintă concurenților: «Am coborît-o cu schiurile de cîteva ori. Și vă asigur că e grozavă. Numai la curba taluzată trebuie să fii mai atent. pentru că altfel «zbori». «Dar cam ce diferență de nivel avem pînă la sosire?». «150 de metri la aproape 1 400 distanță!».

De sus, dinspre stațiune, coboară din ce în ce mai multă lume. Sînt oameni veniți aci la odihnă, localnici, profesori, invitați, ziariști — toți curioși să asiste la spectacolul pe zăpadă dat de cei mai buni pionieri din țară, la săniuțe.

Și nu s-a putut plînge nimeni în cele două zile de concurs, că nu a avut ce vedea. Au fost două zile de întreceri loiale, cu adevărat... sportive, care au solicitat concurenților o buna pregătire fizică și tehnică, dar și foarte mult curaj. Săniile erau niște bolizi în miniatură care, uneori, nu se lăsau stăpîniți nici de cunoașterea tehnicii virajelor, nici de clasicele «frîne de călcîi».

Ecaterina Tarnavski, din Suceava, care, după prima coborîre se situase pe locul doi în clasamentul general, încearcă în ziua finalei să-și doboare propriul record de pîrtie. Forțează și... iese spectaculos din concurs, zburînd realmente cu sania pe deasupra taluzului cu pricina. Echipa suceveană însă nu s-a întors acasă cu mîna goală. Gigel Casian — colegul de școală al Ecaterinei — și-a încercat calitățile acrobatice numai în manșele de probă. Și, după ce a văzut cum și de ce se ajunge în «zbor lin» alături de... pîrtie s-a decis să parcurgă drumul spre victorie, urmărind numai traseul marcat. Și... a reușit.

Pe un platou întins, înconjurat de dealuri împădurite cu brazi, s-au adunat în careu, disciplinate, «tăblițele» cu numele reprezentativelor județene participante la prima finală națională a «Daciadei» la sanie. Tăblițele numai, pentru că participanții, nerăbdători să afle clasamentul și uitînd de emoțiile concursului, au încins o bătaie cu bulgări de nu s-a mai știut cine a fost învingătorul.

Fete — locul I și medalia de aur — **Elvira Lukacs** (Harghita); locul II și medalia de argint: **Daniela Preoteasa** (Dîmbovița); locul III și medalia de bronz: **Maria Lupu** (Bacău); băieți: locul I și medalia de aur — **Gigel Casian** (Suceava); locul II și medalia de argint — **Marin Tăgșorean** (Mureș); locul III și medalia de bronz:-**Ion Robu** (Brașov).

Ea este finalista «Daciadei» la sanie: Elvira Lukacs (Harghita).

PRIMA LITERĂ DIN ALFABETUL SPORTIV

Ne aflăm în sala sporturilor din Craiova care a găzduit, timp de trei zile (între 17 și 19 februarie), meciurile de tenis de masă ale fazei finale a «Daciadei» pentru pionieri și școlari.

Toți finaliștii județeni care s-au întrecut aici au dovedit o pregătire sportivă dintre cele mai bune, astfel încît nu a fost deloc simplu să se facă pronosticuri în legătură cu cîștigătorii. Balcoanele gemeau de spectatori, iar în jurul meselor de joc se adunaseră profesorii și suporterii spontani, care aplaudau cele mai interesante partide și-și susțineau favoriții.

La masa nr. 2, în ziua semifinalelor, s-a jucat un meci pe care nu-l vom uita prea curînd! În dispută pentru locul III erau Simona Olpetreanu (Cluj) cu Liliana Roman (Brașov). Sala o susținea, bineînțeles, pe Lili — cea mai tînără participantă la finale. Era atît de mititică încît abia se vedea de după masa de joc, dar trimitea pase sigure și avea un serviciu aproape imparabil. Cine se aștepta ca Lili să piardă? Și totuși a pierdut! Parcă o văd și-acum cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, mergînd să-și felicite partenera de întrecere. Și, strîngerea aceea de mînă a fost momentul cel mai greu din toată partida. Pentru că, să reușești să treci peste amărăciunea înfrîngerii și să-i recunoști partenerului de joc superioritatea este lucrul cel mai de preț și prima literă a alfabetului sportiv.

Surpriza cea mare, revelatia

Efort și concentrare în meciul decisiv. Veronica Buhuși în luptă pentru rîvnitul loc unu.

acestor zile de competiții, a fost micuțul Gabriel Gîdea. Este numai în clasa a IV-a și învață la Liceul «Nicolae Bălcescu» din Craiova. S-a antrenat, în cei trei ani de cînd joacă tenis, cu fratele lui mai mare și cu profesorul Virgil Bălan. El a cucerit titlul de campion în această primă finală a «Daciadei». Cum a reușit Gabriel să realizeze această mare performanță? Desigur, răspunsul îl vom găsi în perseverența cu care s-a pregătit, în numeroasele ore de antrenament, în tenacitatea cu care și-a educat acele trăsături morale care l-au făcut să treacă peste fazele grele ale meciului fără crispări și atitudini care ar fi dăunat jocului.

— Înaintea meciului erai sigur de victorie și totuși ai cîștigat la un scor foarte strîns.

— Am fost cam emoționat pentru că nu sînt încă obișnuit cu jocul în public și cu aplauzele. Prietenii mei de la tenis m-au încurajat, însă, în momentele cele mai grele, iar eu am reușit să-mi înving emoția și să cîștig (cu 2—1, la seturi 21—18; 17—21; 21—19 — n.n.) Viorel Fota cu care am jucat este un foarte bun tenismen și aș vrea să cred că nu e supărat pe mine că l-am învins. După meci i-am întins o mînă și el... (El nu i-a răspuns, cum ar fi fost firesc, la acest gest! — n.n.)

Fete: locul I și medalia de aur — **Veronica Buhuși** (Constanța); locul II și medalia de argint — **Lucreția Vînătoru** (București); locul III și medalia de bronz — **Simona Olpetreanu** (Cluj); Băieți: locul I și medalia de aur — **Gabriel Gîdea** (Dolj); locul II și medalia de argint — **Viorel Fota** (Teleorman); locul III și medalia de bronz-**Petru Boldici** (Timiș).

FOTO: SUZANA BOGDAN, GRIGORE PREPELIȚĂ

ȘAHUL — ACEST MINUNAT SPORT AL MINȚII

Programul de desfășurare a finalelor naționale la șah a fost destul de încărcat, dar pionierii participanți s-au dovedit a avea o foarte bună condiție fizică. La sfîrșitul primelor două zile de întreceri, după epuizarea celor șase runde, înainte de cea finală, puțini erau cei care totalizaseră șase puncte. Printre ei se număra și pionierul Horia Stanciu, din Timiș — cel care, de altfel, avea să se claseze pe primul loc în ziua desemnării campionilor «Daciadei».

Horia este un băiat calm — se gîndește bine pînă să răspundă și are ceva din modestia marilor campioni. «Meciurile pe care le-am susținut pînă acum au fost în general grele. Fiecare participant are cunoștințe temeinice de teorie, de practică în concursuri. Cea mai dificilă partidă pe care am susținut-o aici, la Craiova, a fost cea cu reprezentantul județului Mureș. Eram aproape «pierdut» și a trebuit să aștept ca adversarul să greșească, după care, încet, încet, am început să recuperez pînă am cîștigat».

Horia a învățat să joace șah cu patru ani în urmă, la Școala generală din Lovrin, unde este acum elev în clasa a VIII-a. Ne spunea, cu destulă tristețe, că nu mai are cu cine juca la el în comună de cînd s-a apucat să citească «Teoria deschiderilor» și «Revista de șah». Înainte, partidele cu colegii de școală îl satisfăceau pentru că forțele erau egale, dar acum... Cum să te bați cu un băiat mai slab decît tine?...

În ultima zi de întreceri însă, Horia, ca de altfel toți participanții la faza finală a «Daciadei», la șah, a avut cu cine să-și măsoare puterile. Se întîlneau într-un simultan demonstrativ cu doi șahiști români de renume — Victor Ciocîltea și Florin Gheorghiu. Și dacă nici unul dintre pionieri n-a reușit să-i pună în dificultate pe reputații lor parteneri, trebuie, totuși, să spunem că mulți dintre ei au jucat cu inteligență și calm, fiind răsplătiți — cu autografe de către marii maeștri. Declarația lui Florin Gheorghiu e edificatoare pentru nivelul acestei competiții: «Am fost plăcut surprins de bogatul bagaj de cunoștințe teoretice pe care mulți dintre finaliștii «Daciadei» l-au dovedit. Este o realitate îmbucurătoare care atestă faptul că șahul, acest minunat sport al minții, și-a cucerit numeroși iubitori printre pionierii și școlarii noștri.»

UN ACCENT NECESAR

Cei peste 200 participanți la finalele de șah și tenis de masă de la Craiova au avut, desigur, ce povesti colegilor lor de școală despre desfășurarea întrecerilor. Și numai lucruri bune și frumoase. Dar... nu toți. Ne întrebăm cum s-or fi simțit însă reîntorși printre colegii lor, componenții echipelor de șah ale județelor Sibiu, Vaslui și cea a municipiului București precum cei din echipele de tenis ale județelor Satu Mare, Vîlcea și Maramureș care, deși au «bătut» atîta drum pînă la Craiova, n-au mai participat la întreceri, fiind descalificați. Motivul? Nerespectarea (nu de ei, copiii, ci de către factorii cu atribuții în acest sens) regulamentul «Daciadei», în general, și a articolului 2, punctul a, al acestuia în special. Articol pe care, spre a-l aminti celor ce se vede că l-au «uitat», îl redăm aici. El prevede ca în cadrul «Daciadei» **să participe tineri... care nu au făcut sport de performanță și nu sînt legitimați la federațiile și comisiile locale pe ramuri de sport.** Și cum componenții amintitelor echipe fac sport de performanță și sînt legitimați la diferite cluburi și asociații sportive...

În loc de concluzie ne facem datoria să reamintim celor vizați că această competiție își propune nu numai evidențierea unor reale talente în sportul de masă, **ci și să constituie un mijloc important de educare a tineretului prin sport, a calităților morale, a cinstei și corectitudinii, a principialității și obiectivității!**

EMILIA NICULESCU

Claudia Boștinaru — cea mai tînără finalistă a «Daciadei» la șah.

Marele maestru internațional Florin Gheorghiu în replică cu finaliștii «Daciadei» la șah.

«Dacă eu mut calul, el îmi ia nebunul și atunci...» La masa de concurs — Gheorghe Larion (Vîlcea).

„SÎNZIENELE“ LA AL DOILEA TROFEU

În anul 1976, juriul republican al Expedițiilor «Cutezătorii» acorda Marele trofeu «Busola de aur» — pentru cea mai reușită expediție, pentru cele mai complexe și valoroase investigații și culegeri de materiale — echipajului «Sînzienele», de la Casa de copii școlari din Baia Mare. Un an mai tîrziu — în 1977 — același juriu republican se afla din nou în fața acelorași «sînziene». Mai precis, în fața unei noi expediții a acestor fete, aproape la fel de interesantă și de reușită, urmărind însă de data aceasta un singur obiectiv: cercetarea și cunoașterea bogățiilor minerale ale Maramureșului, precum și a muncii și vieții minerilor de pe aceste plaiuri de legendă ale patriei.

Itinerarul străbătut pe cărările maramureșene, întîmplările trăite de «sînziene» de-a lungul lui, rezultatele investigațiilor au făcut din expediția lor «cea mai reușită expediție a unui echipaj compus numai din fete» — juriul republican acordîndu-le, în consecință, trofeul respectiv — «Gențianele». Așadar, la un an după cucerirea «Busolei de aur», «sînzienele» au intrat în posesia celui de al doilea trofeu, realizînd astfel o performanță cu care puține fete din țară se pot mîndri.

Fetele acestea, care și-au spus «sînziene», au reușit, prin performanțele lor, să-și inscrie numele cu litere mari în cartea de aur a Expedițiilor «Cutezătorii».

O ÎNTÎMPLARE NEOBIȘNUITĂ PE „ALEEA LINIȘTEI”

SCHIȚĂ PE BAZA UNUI FAPT REAL

Se afla încă în vestibul, abia își descălțase bascheții cu care jucase fotbal în spatele blocului, cînd s-a auzit, spre plăcerea lui, bing-bangul de la apartamentul vecin. Ca de obicei, Sorin și-a întrerupt pentru o clipă mișcările și respirația, ca să asculte cu atenție vibrația aceea muzicală, prelungită, parcă, la infinit.

Dar, în acel moment, băiatul își aminti ceva și pe chipul său apăru brusc umbra unei curiozități. Stinse lumina și manevră căpăcelul vizorului.

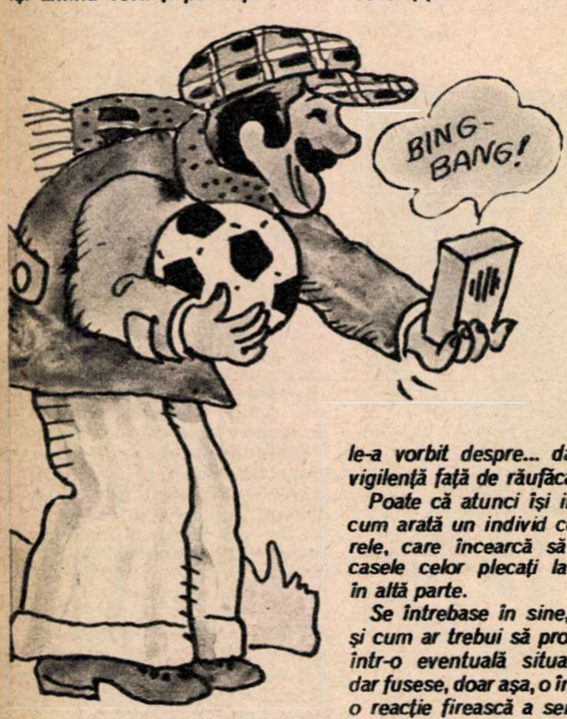

«Cine să fie?» — se întrebă în gînd Sorin, văzînd spatele unui bărbat voinic care, în timp ce încerca să descuie ușa de vis-a-vis, ținea privirea întoarsă spre scară. La nea Petrică nu era nimeni acasă la ora aceasta. Și dînsul și tanti Aneta se aflau la serviciu. Mătușa Eleonora a plecat de cîteva minute cu cel mic. (Îi ajutase să coboare căruciorul.) S-a mai uitat o dată prin vizor și curiozitatea i s-a transformat imediat în emoție. Inițial, nici nu i-a venit să creadă că ceea ce observase putea fi adevărat. Nu-și amintea dacă citise undeva despre ceva asemănător... Sau văzuse într-un film... Ori auzise la școală, la ora de dirigenție... Ba nu, parcă le spusese ofițerul acela de miliție cînd le-a vorbit despre... da, despre vigilență față de răufăcători...

Poate că atunci își imaginase cum arată un individ cu gînduri rele, care încearcă să intre în casele celor plecați la serviciu în altă parte.

Se întrebase în sine, desigur, și cum ar trebui să procedeze el într-o eventuală situație reală, dar fusese, doar așa, o închipuire, o reacție firească a sensibilității pentru aventură, «specifică vîrstei» dar pe care o abandonase repede, nefiind convins» la drept vorbind că va avea vreodată o asemenea ocazie.

Acum însă...? Ceea ce văzuse... Cînd se uitase a doua oară prin vizor, necunoscutul tocmai intra în apartamentul vecin, după ce, mai întîi, își rotise privirea pentru a se «convinge» că nu era nimeni prin apropiere.

«Nu mai încape nici o îndoială — reflectă cu îngrijorare Sorin — omul acesta este un răufăcător». Trebuie să facă ceva, neapărat. Dar ce? Și cum? O! Ce grozavi sîntem cînd ne jucăm de-a detectivii! Dar cine s-ar fi așteptat c-o să se întîmple cu adevărat? Da, important este să nu mă pierd cu firea. Așa ne spunea și nenea ofițerul. Să gîndim repede însă, cît se poate de bine.

Să ies în hol și să strig? Cine ar putea să intervină la ora aceasta? Nu sînt acasă decît femei în vîrstă și copii. La parter, un pensionar bolnav. Nu, nu este soluția cea mai bună... Să dau oare un telefon la 055? Pînă să vină un echipaj ar putea să fie tîrziu. Hoțul în cîteva minute va părăsi blocul.

Dacă am încuia ușa de la intrare? Altă posibilitate de ieșire nu există...

O privire fugară pe fereastră i-a adus un plus de curaj: cîțiva dintre băieții pe care îi lăsase în spatele blocului apăruseră pe alee. Avea deci ajutoare pentru planul care îi venise în minte. A luat imediat cheia cu care se încuie noaptea ușa de la intrarea în bloc și a zbughit-o repede pe scări, așa desculț să nu facă zgomot. La parter i-a întîmpinat pe băieți cu sufletul la gură.

— Fiți atenți! Fiți atenți! În apartamentul 18 se află un hoț. Pe cuvîntul meu de pionier! Nu trebuie să scape! Uite, am adus cheia. Unul o să închidă pe dinafară. Altul să alarmeze cîțiva trecători care să fie la intrare în cazul cînd hoțul va încerca să spargă geamul ca să fugă. Eu mă duc să dau telefon la miliție... Aveți grijă! Mai repede, că ar putea să apară... Înțelegînd că îngrijorarea lui Sorin era justificată, împiedicarea răufăcătorului de a părăsi blocul pînă la venirea miliției fiind o treabă deosebit de grea pentru ei dar nu imposibilă, Aurel, Titi și Mircea și-au luat fiecare rolurile în serios și au trecut la fapte.

Cîteva minute mai tîrziu, în fața blocului de pe Aleea Liniștei se stîrnise, ca din senin, o animație neobișnuită. Un grup tot mai mare de trecători și locatari, mari și mici, comentau frenetic, cu emoție și admirație, fapta lui Sorin și a celorlalți copii. Privirile pline de indignare erau îndreptate însă spre individul de dincolo de ușa încuiată, care, după ce încercase disperat să spargă geamurile, auzind cunoscutul semnal al echipajului miliției și observînd apropierea unor subofițeri însoțiți și de un cîine de urmărire, pierduse subit orice speranță de scăpare.

Procedeul conceput de Sorin și realizat împreună cu Aurel, Titi și Mircea reușise pe deplin.

A doua zi, un ofițer de miliție a vorbit elogios la școală despre vigilența și curajul celor patru pionieri de pe Aleea Liniștei.

La rîndul său, nea Petrică le-a dăruit o minge nouă de fotbal, iar lui Sorin, personal, un... bing-bang.

MIHAI GROZAVU

ILUSTRAȚII:

DUMITRU DOBRICĂ

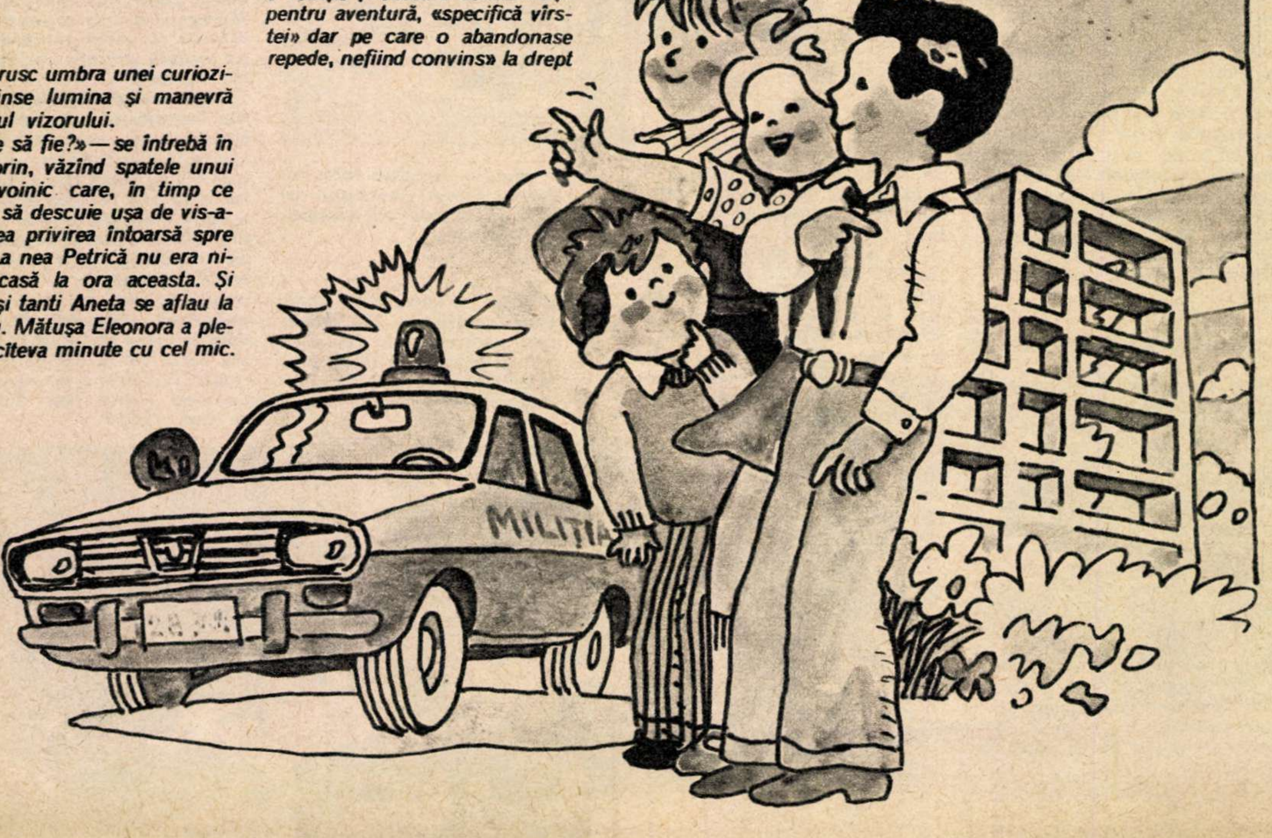

Lucia Olteanu
Bună seara, Dorli
EDITURA ION CREANGĂ

VITRINA LITERARĂ:

SCRISORI DIN REALITATEA IMEDIATĂ

Un grațios ciclu de scrisori din realitatea imediată este volumul Luciei Olteanu: **Bună seara, Dorli** (Editura «Ion Creangă»). Sub forma unei excursii în universul cotidian al copilăriei, autoarea găsește căile potrivite pentru a moraliza cu tact, dar și pentru a-și conduce pe nesimțite cititorii pe drumul unor întrebări fundamentale. Temistocle, expeditorul suavelor epistole, și Dorli, adresantul lor (ale cărui reacții sînt bănuite din rîndurile celui dintîi), reprezintă agreabile ipostaze ale copilăriei ce își asumă cu ingenuitate lumea. O batistă, un bob de rouă, o insectă, un ceainic, un fulg sau o frunză sînt cîteva din pretextele unor meditații asupra prieteniei, asupra legilor misterioase ale naturii, asupra comportării. Calitatea esențială a acestor tablete este firescul, adoptarea perspectivei infantile în cunoașterea lucrurilor.

Lucia Olteanu știe să scrie cursiv, pe înțelesul tînărului cititor, ocolind sfătoșenia falsă, morala lipită cu pap gros, care fac de necitit cărțile altora. Autoarea imaginează o perpetuă idilă, compune o atmosferă de basm. Notațiile sale au un lirism neîndoielnic, prea subliniat cîteodată, echilibrat ades prin detalii realiste, nu lipsite de farmec. Oamenii și gîzele dialoghează ca în basmele de odinioară, deși se întîlnesc pe autostradă, munții se supun poruncilor copiilor, totul stă sub semnul miracolului, și totuși aceste minunății sînt credibile (datorită talentului autoarei) pentru cititorul mic, ca și pentru cel mare, de altfel, căci nevoia de basm rămîne statornică la toate vîrstele.

IOAN ADAM

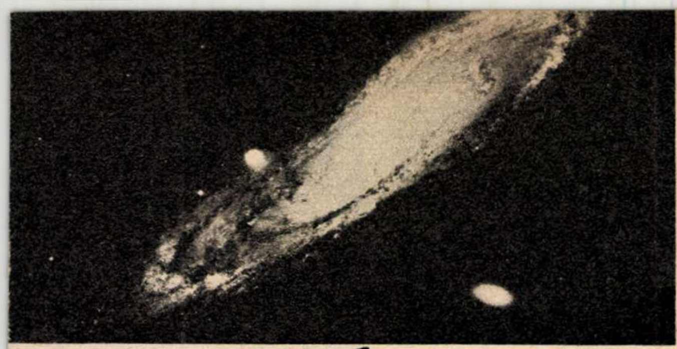

Cu 600 km/sec.

Aceasta este viteza cu care se deplasează în spațiu planeta noastră. Ea este egală cu două miliarde de kilometri pe oră! Calculul a fost efectuat în laboratoarele Universității din California (S.U.A.).

Pentru studierea mișcării Pămîntului (solidară cu a Sistemului solar și a întregii galaxii) era necesară aflarea unui jalon exterior galaxiei noastre. Cercetătorii au ales emisiunile cosmice de microunde — unde de foarte joasă frecvență în raport cu lumina —, care, provenind tocmai de la limitele universului cunoscut (la circa 15 miliarde ani-lumină de noi), iradiază Terra din toate direcțiile. Detectarea acestor unde a putut fi realizată cu o aparatură de radio extrem de sensibilă, ridicată de un avion la 19 500 m. A fost astfel obținută o imagine combinată din zeci de fotografii. Imaginea apare destul de uniformă, cu două excepții: ea este ceva mai strălucitoare în direcția Constelației Leului și ceva mai umbrită înspre Constelația Vărsătorului. Specialiștii consideră că aceste diferențe nu provin dintr-o lipsă de simetrie a universului, ci se datoresc deplasării Pămîntului, care ar veni în întîmpinarea luminii din Constelația Leului și, din contră, s-ar îndepărta de a Vărsătorului. Lumina acesteia din urmă consumă mai mult timp pentru a atinge Pămîntul, slăbind astfel din intensitate, pe cînd, în celălalt caz, scurtarea drumului face ca lumina să apară mai puternică.

Pentru ca această diferență să devină vizibilă trebuie ca viteza Pămîntului să fie foarte ridicată. Calculele au dedus că ea se ridică la cifrele amintite mai sus, reprezentînd două miimi din viteza luminii. Pînă în prezent nimic nu indica faptul că viteza de deplasare a Terrei în spațiu ar fi de un ordin de mărime atît de ridicat.

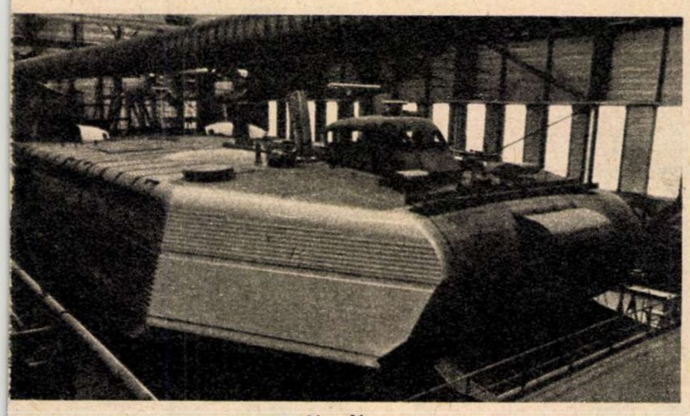

PRIMA CĂLĂTORIE A LUI „NAVIPLANE“

Vehiculul pe pernă de aer «Naviplane», proiectat și construit în Franța, a întreprins prima sa călătorie importantă, parcurgînd 1 600 km pe Atlantic, între Bordeaux și Boulogne. Construirea vehiculului a întîmpinat numeroase dificultăți. Între altele, la 3 mai 1977, un incendiu a distrus primul exemplar, puțin înainte de inaugurare.

«Naviplane» este cel mai mare vehicul pe pernă de aer din lume (260 t, 16 000 CP, 50 m lungime, 23 m lățime, 17 m înălțime). El poate transporta 400 de persoane și 65 automobile cu o viteză de aproape 130 km/oră. Vehiculul nu se sinchisește de valurile sub 2,5 m, putînd naviga și pe o mare cu valuri de 4 m. El este destinat efectuării serviciului regulat între Boulogne și Dover (Anglia).

În imagini: «Naviplane» în timpul construcției.

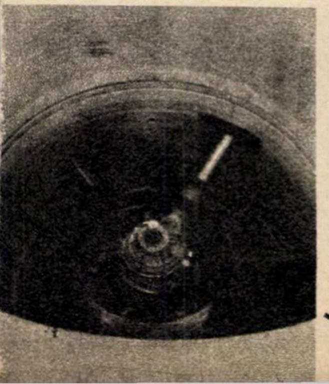

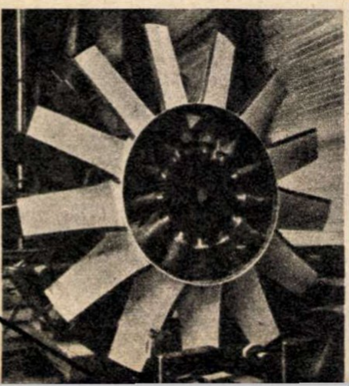

RALIUL IDEILOR

PENTRU O TOT MAI ÎNALTĂ PRODUCTIVITATE A MUNCII

VALOAREA TIMPULUI

Creșterea în ritm susținut a productivității muncii constituie unul din imperativele majore ale dezvoltării noastre economico-sociale. Arătînd că aceasta este una din căile esențiale pentru îndeplinirea programului suplimentar de dezvoltare a economiei naționale în cincinalul 1976—1980, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** sublinia: **«Printr-o mai eficientă organizare a producției și a muncii, prin automatizare și mecanizare, trebuie să obținem o creștere mult mai accentuată a productivității».**

Pentru ca timpul să capete o valoare maximă, trebuie ca, în același timp — într-o oră, de pildă — să producem mai mult. De fapt, productivitatea muncii reflectă în mod direct cît producem într-o unitate de timp.

Organizarea mai bună a muncii și folosirea rațională a forței de muncă, promovarea intensă a progresului tehnico-științific, folosirea deplină a capacităților de producție, iată doar trei dintre direcțiile majore de acțiune stabilite de Conferința Națională a partidului pentru creșterea mai accentuată a productivității muncii. Pretutindeni, în toate întreprinderile, se acționează pentru a se răspunde acestei cerințe a economiei naționale. În 1977, de exemplu, industria Capitalei a realizat, în numai șapte ore, aceeași producție pe care în 1975 o realiza în opt ore. La nivel național, statisticile indică și mai importante creșteri: astăzi realizăm în numai opt zile întreaga producție industrială a anului 1938.

Aplicînd ultimele cuceriri ale științei și tehnicii în activitatea productivă, organizîndu-și munca mai bine, constructorii de mașini de la Întreprinderea «Vulcan» din Capitală au obținut, pe linia creșterii productivității muncii, un succes de-a dreptul spectaculos: durata de fabricație a unui agregat de deosebită complexitate cum este cazanul de 1 035 tone abur-oră este acum de două ori mai scurtă decît în 1975. La întreprinderea de mașini agricole «Semănătoarea», productivitatea muncii a cunoscut creșteri sensibile ca urmare a reamplasării mașinilor-unelte și a valorificării gîndirii tehnice proprii. Perfecționîndu-și continuu pregătirea profesională, îmbunătățind tehnologiile de fabricație, tinerii muncitori de la Întreprinderea «Electroprecizia» din Săcele au reușit să realizeze peste prevederile de plan un important număr de motoare electrice ale căror performanțe tehnice sînt recunoscute pe piața mondială.

Iată cîteva exemple care invită la reflecție. Și mai ales la acțiune! Nici un pionier nu poate rămîne în afara competiției cu timpul, pe care trebuie să-l prețuim. A-l folosi judicios înseamnă a produce mai mult în fiecare zi, în fiecare ceas. Să ne deprindem, încă de la vîrsta muncii în atelierul-școală, să nu lăsăm să se irosească această prețioasă avuție a societății, a noastră, a tuturor!

IOAN VOICU

Vizită-fulger la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Craiova. Aici se dă ultimul retuș la lucrările pregătite pentru faza finală a Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor. Le vom vedea la expoziția republicană din vara acestui an.

● ●

PRIETENI AI STIINȚEI

La cercul «Prietenii adevărului științific» de la Șc. gen. 114 activează 25 de pionieri din clasele V-VIII. Temele, care se dezbat din două în două săptămîni, abordează probleme de un larg interes: cum se explică visele, cum se produc fenomenele din natură, cum se studiază universul etc. De multe ori cercul își ține ședințele la Muzeul de istorie naturală «Grigore Antipa», la Observatorul astronomic, Institutul meteorologic, Institutul de metrologie etc. Cu aceste prilejuri, pionierii se întîlnesc cu specialiști, primesc răspunsuri la nenumăratele probleme pe care și le pun.

COMBUSTIE SUPERIOARĂ

Un nou sistem de umezire a aerului de combustie pentru focare, pus la punct de o firmă americană, permite efectuarea de economii de 15 la sută la gazul natural și 30 la sută la păcura arsă pentru încălzirea cazanelor.

Principiul nu este nou, dar pînă în prezent se aplica exclusiv la cazanele industriale. De noul sistem vor beneficia și boilerele pentru locuințe.

AICI „NAUTILUS“!

Pînă nu demult era acceptată ideea că apa mărilor este opacă la undele radio, comunicațiile pe această cale fiind imposibile pentru un submarin. Aceasta rămîne valabil dacă se iau în considerare undele radio uzuale. Se pare însă că ceea ce nu reușesc semnalele purtătoare ale emisiunilor pe care le ascultăm în mod curent, pot realiza cele de foarte mare lungime de undă (ultrajoasă frecvență), care se propagă corect în apa mării. Astfel, nu peste multă vreme, un apel radio de tipul celui din titlu va putea fi lansat în plină imersiune.

Un mare inconvenient este faptul că, pentru a lucra cu acest tip de unde, este necesară o antenă gigantică. O astfel de antenă va fi construită în statul Michigan (S.U.A.). Ea va avea 10 000 kmp. Modul de construcție va fi implantarea în sol, pe suprafața aleasă, a unei rețele dese de conductori, astfel încît, folosindu-se proprietățile slab conducătoare de electricitate ale solului, întreaga suprafață amenajată să funcționeze ca o antenă.

Cercetările au spulberat temerile că emisiunile de unde de ultrajoasă frecvență (ultralungi) ar putea fi nocive. Odată cu punerea în funcțiune a antenei, vor fi inițiate studii privind influența emisiunilor asupra comportamentului peștilor, a migrației păsărilor etc.

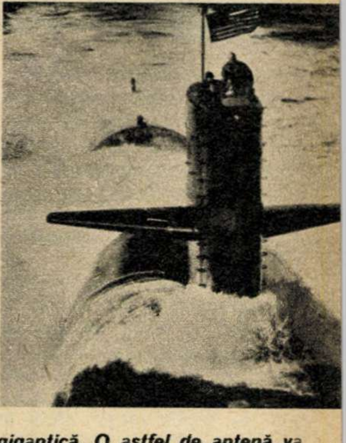

MESAJE PESTE MILENII

Civilizații PRECOLUMBIENE (1)

Cunoștințele acumulate în domeniul medicinei permiteau efectuarea unor intervenții pe creier. Acest fapt vrea să-l sugereze și statueta de față.

Peste 50 000 de vestigii arheologice recenzate pînă în prezent în Peru constituie surprinzătoare și, în același timp, enigmatice dovezi ce amintesc de civilizațiile ce au înflorit pe văile abrupte «de la porțile norilor» și pe «Acoperișul Anzilor» (între 3 000 și 5 000 m altitudine), cu mult înainte de descoperirea «Lumii noi» de către europeni și cărora specialiștii le-au dat numele de civilizații precolumbiene.

Primii care au aflat de existența acestora au fost conchistadorii spanioli de sub comanda lui Francisco Pizarro. În marșurile lor războinice, ei s-au confruntat cu incașii. Aceștia erau ultimii dintre descendenții celor ce populaseră înălțimile Anzilor timp de nenumărate secole, construind și incrustînd în piatră file de cronică nepieritoare, spre a lăsa posterității dovada palpabilă a trecerii lor.

Uluiți de cele văzute și orbiți de strălucirea aurului căutat de cuceritori și găsit din belșug, cronicarii secolului al XV-lea s-au grăbit să consemneze primele informații despre fabuloasele bogății ale regilor incași, aflate în orașele pe care armatele lui Pizarro le-a trecut prin foc și sabie, jefuindu-le, fără a căuta să cerceteze însă și trecutul populațiilor găsite aici. Astfel, în cronici au fost adunate îndeosebi nenumărate date privind fascinanta istorie a puternicei dinastii care a domnit prin forță, timp de sute de ani peste ciudata împărăție de pe înălțimea Anzilor. În inima giganticului teritoriu incaș — care se întindea de la limitele actuale ale Columbiei pînă în centrul Chile-ului, acoperind tot Ecuadorul, Peru și Bolivia, ajungînd pînă la porțile «Infernului verde» amazonian, primul rege incaș Manco-Capac a fondat, la o altitudine de 3 500 m, orașul Cuzco, grandioasa capitală politico-administrativă a imperiului. Aceasta, ca și alte zeci de așezări, a căror arhitectură și proporții dovedeau o originală și puternică civilizație, i-a uimit pe cercetători. Se spune că, puțin înainte de conchistă, Cuzco — această «Romă» precolumbiană, care adăpostea cîteva sute de mii de suflete, depășea prin frumusețe cele mai mari orașe medievale ale Europei. Unii cercetători avansează ipoteza că, cei ce au edificat cu atîta măiestrie orașul Cuzco, stăpîneau în egală măsură relația completă a lunilor, săptămînilor și zilelor, a anotimpurilor precum și cerul cu pleiada sa de aștri și stele. Se presupune că cele 12 cartiere ale Capitalei incașe echivalau cu lunile anului. Fiecare cartier avea trei străzi principale care reprezentau săptămînile lunii (o săptămînă echivala cu 10 zile). Ceea ce a stîrnit uimirea cuceritorilor a fost nu numai arhitectura de proporții ciclopice a incașilor, ci și bogățiile pe care le conțineau palatele imperiale. Ei au găsit la Cuzco edificii ai căror pereți erau în întregime căptușiți cu aur. Pentru a orna terasele unei feerice «grădini de aur», amenajată prin tradiție, în fiecare cetate, toți copacii, toate ierburile știute de incași, toate speciile de animale, păsări și fluturi, precum și un simbolic lan de porumb erau măiestrit lucrate din prețiosul metal. Celebra «grădină de aur», de la Cuzco, a constituit una dintre minunile artei precolumbiene, fără egal în lume. Această comoară a reprezentat cea mai bogată pradă de război a conchistadorilor. Dar cele mai importante construcții ale incașilor au fost fortărețele cocoțate pe munți, ca și cele ce flancau, de pe prăpăstii, intrările în marile cetăți. O cincime din cele 300 de poziții arheologice recenzate în regiunea Cuzco sînt spectaculare, atît prin altitudinea lor cît și prin absența drumurilor de acces. Dintre acestea, fortăreața de granit Sacsahuaman, legată printr-un coridor subteran de capitală, a atras îndeosebi atenția conchistadorilor, pentru măreția și pentru funcționalitatea ei. Cronicarul spaniol Garciloso afirma că, pentru a înălța Sacsahuamanul, 20 000 de indieni au tăiat și cărat timp de peste 60 de ani blocurile de piatră, pe care le-au îmbinat între ele fără a folosi nici un liant. Despre perioada în care a fost construită fortăreața nu s-a aflat însă nimic. Săpăturile arheologice efectuate la Sacsahuaman, începînd cu anul 1933, au scos la iveală bucăți de ceramică, obiecte din os și fragmente de țesături care fac să se presupună că fortăreața ar fi existat înainte de incași. De altfel, întreaga vale a vechiului Vilcamayo este presărată cu vestigiile unor fortărețe agățate pe coastele prăpastiilor, a căror nume și vîrstă au rămas pînă acum necunoscute. Printre acestea un loc aparte îl ocupă complexul arheologic de la Pisac (3 300 m altitudine) care se numără printre cele mai întinse din vechiul Peru și care, potrivit arheologului Angles Vargas, ar fi fost una dintre cele mai importante capitale imperiale. La Pisac sînt și astăzi vizibile bastioane și terase, tuneluri, apeducte, șiruri lungi de hambare.

Una dintre capodoperele arhitecturii incașe Macchu — Picchu se află pe îngusta vale a Urubambei, la 4 500 m altitudine. Ea a rămas necunoscută pînă la începutul secolului nostru, cînd în 1911, a fost descoperită întîmplător de tînărul om de știință american — Hiram Bingham. El a presupus atunci că a descoperit Vilcabamba, ultima capitală a regilor incași, considerată pierdută. (Ulterior ipoteza omului de știință american s-a destrămat, prin descoperirea adevăratei Vilcabamba). Despre Macchu — Picchu, această citadelă ale cărei edificii au fost ridicate în întregime din granit alb, s-au scris nenumărate tomuri. Nu se cunoaște însă nici pînă astăzi cine i-au fost constructorii și care i-a fost destinația. Nu au fost de asemenea elucidate nici împrejurările în care locuitorii au părăsit orașul.

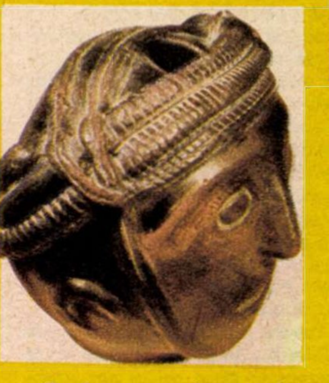

Deși nu cunoșteau roata olarului, incașii erau mari maeștri în arta ceramicii.

Statuetă incașă lucrată din aur, reprezentînd un orejones — om cu urechile elongate.

Ceea ce au putut stabili cercetătorii asupra istoriei celor ce au populat de-a lungul secolelor, pînă la conchistă, teritoriile fostului imperiu incaș demonstrează că, deși nu au avut o scriere, ei au lăsat nenumărate mărturii asupra cunoștințelor pe care le posedau în cele mai diferite domenii. Nu cunoșteau fierul, dar descoperiseră metalurgia aurului; își construiau vasele din ceramică fără să fi folosit roata; au construit largi rețele de drumuri, fără să fi folosit carul cu roți; construiau punți suspendate fără să cunoască bolta în arc și practicau o agricultură evoluată aducînd cu ei, pe înălțimi, porumbul, cartoful și vița de vie.

Ne propunem ca despre toate acestea să revenim într-un număr viitor.

Macchu-Picchu — o capodoperă a arhitecturii incașe.

ZIUA PORȚILOR DESCHISE LA „ATELIERUL FANTEZIEI“

A fost una dintre cele mai fructuoase întîlniri ale Zilei porților deschise. Oaspeții, pionieri din cîteva cercuri ale Casei pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 4, au adus cu ei spiritul cutezător, prospețimea și entuziasmul care-i animă și explică multe dintre succesele lor.

La reușita întrunirii au contribuit pionierii **Dan Ionescu** (Școala generală nr. 70), **Diana Gruia** (nr. 74), **Andrei Cristinescu** (nr. 87), **Valentina Porcescu** (nr. 88), **Monica Bota**, **Sorin Minea** și **Dan Țucă** (nr. 195), **Anca Ovezea** (nr. 196), **Ovidiu Mitran** (nr. 199), **Cristian Olaru** (nr. 21), **Constantin Costache** (nr. 81), **Angela Puia** și **Rene Mateescu** (nr. 73), **Carmen Purcea** (nr. 80).

Desen de **Dan Penu,** *clasa a VIII-a, Casa pionierilor și șoimilor patriei, sectorul 4, București*

Întîlnirea a debutat cu o scurtă, dar substanțială, dezbatere despre «Cutezătorii». Diana a mărturisit că nu o dată paginile adresate activului pionieresc au sprijinit-o în munca ei de comandant al unității de pionieri. Valentina revendică mai multe evocări din istoria medievală a patriei și a lumii. Andrei citește regulat pagina de sport. Dan (Ionescu) și Rene propun publicarea unui nou roman foileton.

Pasionant a devenit dialogul nostru abia atunci cînd în scenă au intrat faptele. Încercăm, în limita spațiului, să oferim un tablou al activităților desfășurate în ultima vreme la Casa pionierilor și șoimilor patriei nr. 4.

● Cercul de ocrotire a mediului înconjurător «Emil Racoviță» este mîndru de a fi contribuit, prin apelul lansat la simpozionul de specialitate de la Constanța, la includerea megaliților în legea pentru ocrotirea monumentelor naturii. ● De curînd, cercul a încheiat un studiu asupra elementelor poluante dintr-un perimetru ales de ei. ● O mică restanță: concluziile acestui studiu nu au fost (încă) aduse la cunoștința forurilor competente ● Proiecte: o mică grădină botanică în perimetrul Parcului «Titanii» și o expediție în Bucegi, pentru studierea megaliților (în legătură cu tainele megaliților, cititorii noștri vor afla un amplu material într-un număr viitor) ● Cercul de electronică și electrotehnică se pregătește febril pentru finalizarea fazei de masă a Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor ● Printre cele mai promițătoare au fost citate lucrările: videoschemă privind efectele zgomotelor asupra organului auditiv, semnalizator de avarie la frîne, orgă electronică, amplificator stereofonic, complex de efecte sonore de acompaniament ● Spărgătorul de gheață și submarinul executate la cercul de navomodelism au fost prezentate de Sorin Minea, dublu campion republican de modelism pe 1976 la clasa submarine (juniori mici și juniori I) ● Alături de Sorin Minea, alți doi pionieri din cerc — Bogdan Cristea și Petre Diaconescu — au obținut certificatul de sportiv de categoria I al Federației Române de Modelism ● Din flota aflată pe șantier la cercul nostru se remarcă un velier de concepție proprie și un vas militar cu sistem de propulsie original ● Cercul de pirogravură decorează cu mult gust mobilierul care se fabrică tot în cadrul cercului; sursa documentării: Muzeul satului ● O grijă permanentă a veteranilor: calificarea șoimilor patriei care activează în cerc, începînd cu instruirea în lumina normelor de protecție a muncii și sfîrșind cu disciplina inspirației ● De curînd a apărut primul număr tipărit al revistei literare (cu vechime) «Gînduri», editată de cenaclul literar ● Din realizările impresionante ale cercului de artă aplicată: 12 costume din Oaș, 12 costume muntenești și 12 oltenești (băieți și fete), costume pentru călușari, pentru cercul de balet etc., toate au intrat în dotarea echipelor respective, adesea fiind aplaudate la scenă deschisă ● Multilaterale, fetele din cerc se odihnesc practicînd arta culinară; materiile preferate: prăjiturile și torturile ●

Monica și Diana au onorat Ziua porților deschise citind versuri. Constituiți în cenaclu **ad-hoc,** cei de față au dat poetelor cele mai bune note pentru profunzimea simțirii. Poetul Mihai Negulescu, redactorul șef al revistei, a supus la rîndul său opiniei pionierilor cîteva poezii proprii. În continuare au fost apreciate desenele create în cercul de specialitate, remarcîndu-se cele semnate de **Cristinel Marinescu** (Școala generală nr. 80), **Dorinel Ciorbă** și **Rodica Stan** (nr. 89), **Ion Arambescu** (nr. 195), **Gabriela Constantin** (nr. 116), **Viorica Dumitru** (nr. 22), **Dan Pena** (nr. 74), **Ileana Micu** (nr. 88), **Daniela Sulimănitu** și **Didina Manolache** (nr. 21), **Mircea Boloc** (nr. 69).

Dragi prieteni, «Atelierul fanteziei» vă așteaptă cu porțile deschise **în fiecare miercuri între 9 și 12,** la sediul redacției, din București, Piața Scînteii nr. 1. Grupurile se vor programa la telefon 17 60 10, interior 1171.

CRONICAR

* * * * * * *

«SURPRIZE MECANICE» de Simion Alexandrescu

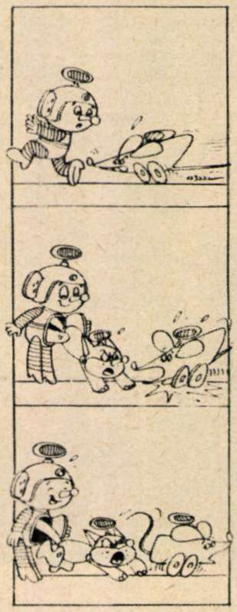

* * * * * * *

CLUBUL LOGICIENILOR

Răspuns la problema din numărul 9:

Se observă că hexagonul regulat este împărțit în două părți egale de către diametru. Deci problema se reduce la determinarea a două drepte care trec printr-un vîrf și impart jumătatea de hexagon în trei părți egale. Să notăm cu A, B, C și D cele patru vîrfuri ale jumătății de hexagon ce ne-a rămas. Se calculează ușor că triunghiul ACD are aria dublă față de triunghiul ABC. Să notăm cu M mijlocul laturii CD. Se observă că triunghiurile AMC și AMD au aceeași înălțime (perpendiculara dusă din A pe CD) și bazele egale, deci sînt de arii egale. În concluzie, razele de care avem nevoie sînt: AC și AM. Cele trei triunghiuri determinate de ele au ariile egale. În mod sistematic, în a doua jumătate determinăm alte trei triunghiuri egale între ele.

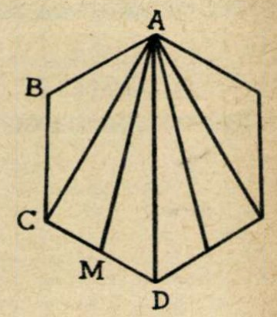

GEOGRAFIA PATRIEI

ORIZONTAL: 1) La intrarea în Săvinești! Oraș vîlcean în apropierea căruia a intrat în funcțiune, în 1960, Uzina de produse sodice. 2) Orașul rulmentului românesc. Animalul laponilor. 3) Municipiu pe malul stîng al brațului Borcea, dispunînd de importante obiective industriale. 4) Prin Constanța... și Calafat! Din familia oii și a caprei. 5) Uzinele metalurgice Cugir (abr.). Formă (dim.). 6) Citadelă a proletariatului bucureștean, simbol al mărețelor lupte organizate și conduse de partidul comunist. 7) Dînsa. Diminutiv feminin. 8) «Cetatea metalului alb». Vas în Oltenia! 9) Tudor Barbu. Deal din grupa subcarpatică a județului Prahova. 10) Vechea capitală a Moldovei, căreia i s-a dat o nouă strălucire în anii socialismului. Ghiocel.

VERTICAL: 1) Mîndra cetate a lui Bucur, a cărei impetuoasă dezvoltare oglindește înțeleapta politică de industrializare socialistă a țării, dusă cu consecvență de către P.C.R. 2) Centrul Reșiței! Grija pentru el se află în centrul întregii politici a partidului și statului nostru. ...Iulia, orașul în care, la 1 decembrie 1918, s-a proclamat Unirea Transilvaniei cu România. 3) Armă mezolitică. Costea Gheorghe. 4) Creații artificiale posedînd mari resurse hidroenergetice, cum ar fi cele de pe Bistrița, Argeș, Olt și Lotru (sing.). Porții. 5) Colos al metalurgiei românești, unde, la 8 iunie 1968, a intrat în funcțiune cea mai modernă oțelărie a țării. Iași (abr.). 6) Cîntec de slavă. A prinde aripi (fig.). 7) Bazin carbonifer bogat în lignit, din județul Gorj, cu exploatare din carieră; alimentează termocentrala de la Rogojelu. 8) Centru urban în sud-vestul județului Caraș-Severin. Sînt (pop.). 9) Reședința județului Caraș-Severin, important centru siderurgic al țării. Prefix pentru ureche. 10) Centru minier la poalele Munților Semenicului. Precis.

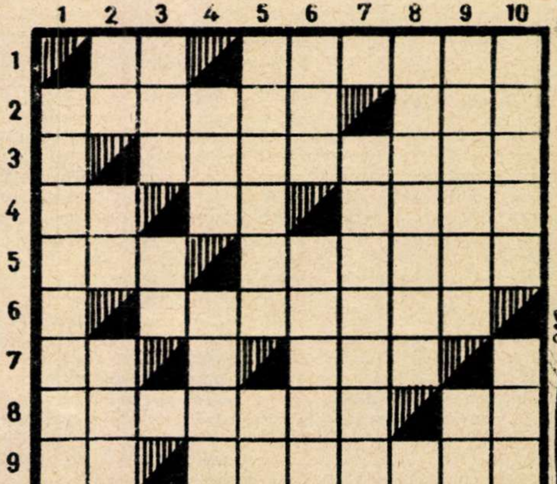

ȘTEFAN CEL MARE

MIHAI VITEAZUL

MAREA FRESCĂ DE LA ATENEU

Acum nouăzeci de ani — în martie 1888 —, cînd s-a inaugurat sala de conferințe din palatul Ateneului Român, pe friza circulară, lungă de 75 de metri, din acest splendid interior, spectatorii au avut surpriza de a citi o inscripție cu litere mari de cîte un metru: **Loc rezervat pentru marea frescă.** Această inscripție a rămas acolo mai mult de patruzeci de ani. De ce? Pentru că o seamă de edili ai timpului susțineau că o astfel de operă nu poate fi realizată decît de un mare pictor... străin. Dar cînd un pictor francez invitat să realizeze fresca și-a formulat pretențiile, edilii au amuțit.

În anul 1924, ivindu-se un donator, s-a apelat la pictorul George Mirea. Acesta a început machetele dar, pe parcurs, donatorul decedînd, realizarea frescei a fost din nou amînată. Abia după încă zece ani s-a găsit, în fine, suma necesară și artistul Costin Petrescu s-a putut apuca de lucru. Executarea lucrării a început la 11 septembrie 1933 și a fost încheiată după cinci ani. Inaugurarea a avut loc la 19 martie 1938.

Marea frescă de la Ateneu împlinește deci patruzeci de ani de existență. Ea evocă principalele etape din istoria neamului nostru, de la daci pînă în epoca modernă.

ION MUNTEANU

GALERIILE
DE ARTĂ

Cutezătorii

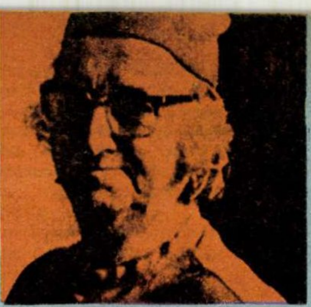

CORNELIU Baba

Sala Dalles din București a găzduit o cuprinzătoare expoziție înfățișînd lucrări din toate perioadele de creație ale unuia dintre cei mai de seamă pictori români contemporani, Corneliu Baba. E surprinzător să afli că aceasta e cea dintîi expoziție pe care marele artist și-a organizat-o, ceea ce demonstrează pilduitoarea modestie, exigența severă față de propria operă, respectul față de public.

S-a spus, cu deplină dreptate, că Baba este un pictor al omului. Într-adevăr, tablourile și desenele sale sînt inspirate, foarte adesea, de viața oamenilor, vor să deslușească simțămintele și gîndurile, năzuințele și ideile lor. De cele mai multe ori, personajele sînt surprinse în momente obișnuite ale existenței, în gesturile cele mai simple. El nu caută să le înfrumusețeze artificial, pentru că își dă foarte bine seama că frumusețea se poate afla și în faptele cele mai obișnuite, cele mai firești. Iată, de pildă, portretele de oțelari, înfățișînd niște muncitori într-o clipă de răgaz; n-au avut vreme nici să-și șteargă funinginea de pe obraz. Dar pe chipurile lor se citește marea bucurie a muncii împlinite, privirea lor e plină de căldură, întreaga lor ființă dă impresia unei măreții ce poate fi comparată cu aceea a statuilor monumentale.

Sau celebra compoziție **Odihnă pe cîmp.** Scena are o netăgăduită simplitate: la marginea unui cîmp care se zărește întinzîndu-se pînă departe, în zare, un țăran, ostenit de trudă, a adormit, cum se întîmpla pe timpuri la cîmp. Lîngă el, o femeie cu privirea copleșită de gînduri, îi veghează somnul: somnul lui și al unui copil în fașă. Lumina cade pe obrazul femeii și pe cel al copilului, care devin astfel personajele principale. Într-o altă compoziție, **Întoarcerea de la sapă,** pictată în tinerețe, Corneliu Baba prezintă o altă scenă obișnuită a vieții de odinioară a țăranilor. Un grup de prășitori se întorc de la țarină; merg osteniți, cu capetele plecate, pe un cîmp gol, trist, în vreme ce lumina aspră accentuează și mai mult tristețea acestui moment al vieții pline de trudă și de obidă a oamenilor de odinioară.

Artistul e unul dintre cei mai de seamă portretiști din istoria picturii românești. Chipul lui Mihail Sadoveanu, de pildă, a devenit de mult o operă clasică pentru că Baba a știut să surprindă măreața liniște lăuntrică a «Ceahlăului literaturii române», așa cum a fost numit autorul **Baltagului.** Ceea ce impresionează cel mai mult sînt mîinile maestrului, așezate pe brațele fotoliului, mîini în care se simte neliniștea ascunsă cu desăvîrșită cumpănire pe chipul de mare noblețe.

Nici unul din portretele sale nu vrea să fie numai o copie perfectă a chipului celui portretizat: în fiecare dintre ele se deslușește întruparea unei atitudini morale, pentru că Baba e un artist preocupat, în primul rînd, de viața lăuntrică a oamenilor.

Și peisajele lui năzuiesc să surprindă trăsătura esențială a unei priveliști. Satele românești, cu vesela așezare a caselor spoite în alb, sub poale de dealuri împădurite, au o căldură adîncă a sentimentului. Peisajele din Veneția (care, de-a lungul secolelor, i-au atras de atîtea ori pe pictori) nu au pitorescul obișnuit unor asemenea tablouri: ele sînt mai degrabă tragice și amintesc de versurile lui Eminescu din celebrul sonet închinat apusei măreții a Cetății dogilor.

Expoziția de la «Dalles» a exprimat valoarea unei opere dintre cele care aduc în arta universală contribuția specifică a spiritului românesc. Pentru că, așa cum spunea vizitatorul unei expoziții de pictură a artiștilor noștri, deschisă departe de hotarele țării – «prin creația unor pictori cum sînt Baba și compatrioții săi, România dăruiește lumii întregi idei și simțăminte generoase ce înnobilează cultura mondială».

DAN GRIGORESCU

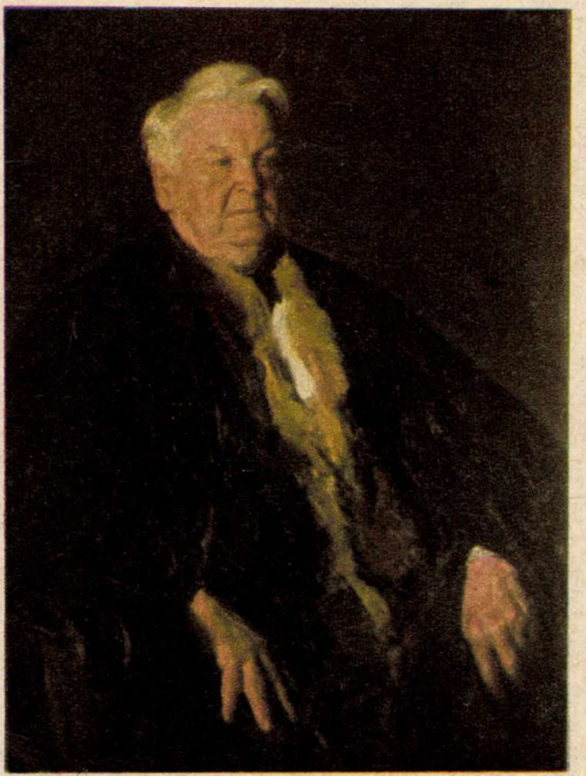

MIHAIL SADOVEANU (1953)

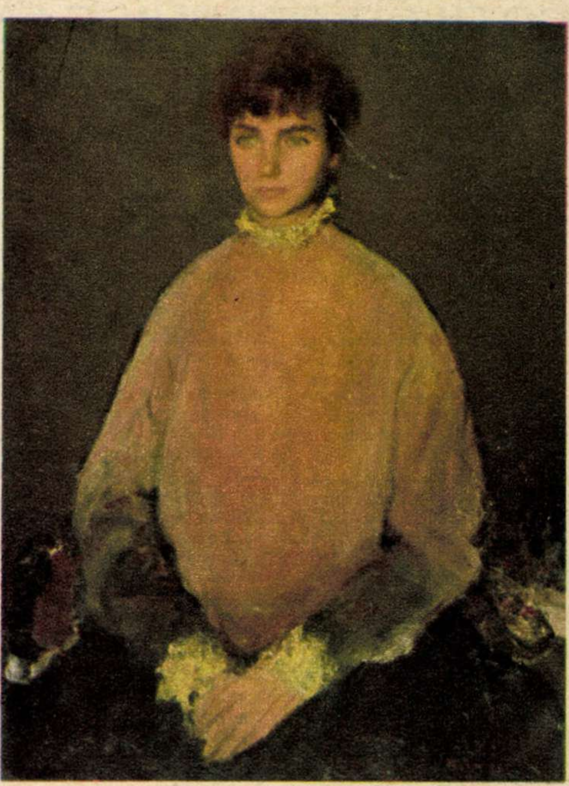

PORTRET DE FATĂ ÎN ROZ (1957)

ÎNTÎLNIRE CU MAESTRUL

«De vreo cincizeci de ani și mai bine trăiesc lîngă palete, pînze și culori» — se mărturisea cu prilejul deschiderii recentei expoziții, pictorul Corneliu Baba.

Privind «cele 100 de tablouri și 100 de desenuri», selectate de autor pentru această expoziție, mi-a fost dat să trăiesc acea stare, acea emoție unică pe care ți-o dă de obicei numai întîlnirea cu marea artă. Am pătruns într-un univers ivit dintr-un tainic amestec de culori. Emoție, uimire, admirație, toate veneau din adîncurile ființei, îndemnîndu-mă să mă opresc în tăcere, în fața fiecărei pînze. M-a trezit șoapta unui dialog.

— Uite la Arlechin! Îmi place că e vesel.

— Nu, e mai curînd trist. Asta se vede din jocul de umbre.

Vorbeau doi pionieri. Atunci mi-am dat seama că printre vizitatori se aflau mai mulți purtători ai cravatei roșii cu tricolor. (Mai tîrziu aveam să aflu că erau membrii cunoscutului «Cerc de pictură» al Casei pionierilor și șoimilor patriei, Sectorul 1, din București.) Lăsînd neastîmpărul, uitînd zburdălniciile vîrstei, pionierii se lăsau furați de desen și culoare, simțind că se află în fața a ceva neobișnuit. Ca adevărați ucenici ai penelului, unii dintre ei încercau schițe, își notau cîte ceva în carnete. Am fost apoi martor al unei scene plină de semnificație. Copiii voiau să-l cunoască pe maestru. Îl căutau cu privirile și l-au descoperit; bănuindu-l, ghicindu-l după uluitoarea asemănare cu portretele pe care le văzuseră în expoziție. Într-o clipă, pionierii s-au strîns în jurul său. Un băiat i-a dăruit o floare, un altul i-a arătat schițele făcute în expoziție. O pionieră, Ruxandra Niculescu, de la Școala generală nr. 5, și-a făcut curaj și, apropiindu-se, i-a arătat niște desene. Pictorul le-a privit cu atenție, apoi s-a oprit îndelung asupra unei compoziții. Spunînd că-i place cum a pus culorile, prestigiosul artist, de obicei atît de zgîrcit la vorbă, s-a luminat la față. Prezența purtătorilor cravatei roșii cu tricolor l-au făcut, poate, să-și aducă aminte un moment din anii tinereții, acela al întîlnirii cu marele pictor Tonitza, al plecării la Iași, unde și-a reluat studiile de pictură, în atelierele de la Academia de arte frumoase. Sau poate și-a reamintit cuvintele pe care le notase cu cîțiva ani în urmă: «Am îmbătrînit lîngă paletă și lîngă culori, lîngă tăblița aceasta de lemn, devenită în atîția zeci de ani confidenta credincioasă a dramelor mele, îngropate sub straturile de culoare, a atîtor bucurii, a atîtor speranțe și visuri. Pe suprafața ei s-au petrecut și se petrec mereu turniruri nesfîrșite în care se luptă roșul, negru, verdele, brunul, aurul ocrului, lumina alburilor, rozurile discrete, emailul albastrului, griurile reci sau calde, violeturile adînci, profunde... o cantitate infimă de roșu deschide neașteptat o poartă fermecată spre imaginile fascinante ale unui basm; o trăsătură de pensulă alătură două contraste și declanșează un conflict.»

...Pionierii îl privesc și-l ascultă cu respect. Pictorul îi îndeamnă la multe exerciții, la observații asupra naturii, își arată deschis bucuria pentru condițiile create la noi pentru dezvoltarea talentelor. Pașii încă mici ai pionierilor sînt contemporani cu pașii gigantici ai unui mare artist.

B. CARAGIALE

Cutezătorii
Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index 41033

11

JOI, 16 MARTIE 1978,
ANUL XII (NR. 546)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

[illegible]oteca [illegible] Secția [illegible]

Ne pregătim prin muncă pentru muncă și viață.

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

„VOI ÎNVĂȚA ȘI VOI MUNCI PENTRU A DEVENI FIU DE NĂDEJDE AL PATRIEI MELE”

Rostirea și semnarea Legămîntului pionierului este un moment de seamă în viața purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, moment solemn așteptat cu emoție, trăit cu deplină responsabilitate, în care pionierii își întăresc cu fermitate Angajamentul rostit la primirea în Organizația Pionierilor. Este momentul însuflețitor ce-și așteaptă împlinirea cutezătoare în anii ce urmează, în fiecare zi, în fiecare clipă, prin atitudinea consecvent revoluționară a celui ce a rostit și a semnat acest solemn Legămînt, prin faptele lui, prin activitatea lui, tot mai grăitoare, în pregătirea sa pentru muncă, pentru viață, de a deveni, sub steagul partidului, demn constructor al socialismului și comunismului în patria noastră.

*

27 februarie, orele 12,30. Într-una din halele Uzinelor de țevi «Republica» Secția Grivița, sectorul 8, s-au adunat pionierii detașamentului clasei a V-a B, de la Școala generală nr. 173, București. Înfățișarea, expresia ochilor, zîmbetele ce înfloresc anunță evenimentul sărbătoresc. Un grup de muncitori din uzină îi privesc pe pionieri cu prietenie și le împărtășesc emoția. Cei zece care vor rosti și semna Legămîntul pionierului sînt aici, la locul de muncă al celor cu care pionierii din școală păstrează o legătură strînsă. Se numesc Vlad Ghițulescu — pionier-comandant de unitate, Darius Oprea, Cristian Dumitru — pionier-comandant de detașament, Cristian Merariu, Eugen Stanciu, Violeta Godini, Luminița Constantinescu, Liliana Preda, Carmen Bianca Pop, Cornelia Popa...

Înainte de începerea ceremonialului pionieresc, cei din detașamentul clasei a V-a privesc în jur, în hala mare, în care mai fuseseră în vizită de două ori. Își aminteau acum, văzînd chipurile muncitorilor aflați aici, chipuri luminate de bucurie, că s-au mai văzut cînd au venit, nu de mult, în prag de An nou și le-au urat Plugușorul pionieresc.

A început să se desfășoare ceremonialul pionieresc așteptat cu multă emoție și nerăbdare. Au cuvîntul pionierul-comandant de detașament și alți membri ai comandamentului. Clipele ating apoi o intensitate maximă care se imprimă pentru totdeauna în memoria celor prezenți. Cei zece pionieri rostesc, pe rînd, Legămîntul și semnează. Cuvintele pe care le adresează apoi comunistul Virgil Mitroi, din partea muncitorilor din uzină, sînt ascultate de pionieri cu multă emoție. Ei își dau seama că s-au angajat în fața muncitorilor, a comuniștilor și că, deși sînt la vîrsta copilăriei, răspunderile lor sînt importante, pasul lor spre maturizare trebuie să urmeze ritmul pasului ferm al părinților, al fraților mai mari. O problemă de mare actualitate, cum este saltul spre calitate în muncă, este o problemă tot așa de actuală și-n propria lor activitate, la învățătură, în muncă. Cei zece pionieri sînt acum și mai preocupați, alături de colegii lor, ca măsurile stabilite în adunarea ce a analizat rezultatele de pe trimestrul I să fie îndeplinite exemplar. Obținerea unor rezultate superioare în efortul fundamental al pionierului — învățătura, trebuie să-și arate roadele. Gînduri, planuri imediate și eficiente izvorîte din cerințele vieții de zi cu zi, cît și gîndul major, voința necurmată a drumului optimist spre ziua de mîine au făcut să ardă mai tare cugetul, să bată mai puternic inima celor ce se aflau aici și purtau cu mîndrie cravata roșie cu tricolor.

Reporterul a notat gînduri ale pionierilor, sentimente ce au vibrat puternic cînd ei au rostit și au semnat Legămîntul pionierului. Gînduri și sentimente ce rămîn să străjuiască neclintit și cu vigoare pașii spre viitor.

«În această zi, a rostirii și semnării Legămîntului pionierului, ne-am legat prin tot ce avem mai frumos, mai pur, prin întreaga noastră ființă, de a ne iubi patria, partidul, poporul. Am gîndit că sensul adînc al Legămîntului este învățătura, munca. Numai fiind harnici, perseverenți, destoinici, învățînd cu multă exigență zi de zi, noi ne pregătim temeinic pentru muncă, pentru viață» — ne mărturisesc pionierii din clasa a V-a B, **Școala generală nr. 9, Hunedoara.**

Opinii asemănătoare au fost notate de reporter, surprinzînd aceeași vibrație fierbinte în cuvintele rostite de pionierii detașamentelor claselor a V-a C, **Școala generală nr. 4, Iași,** a V-a B, Școala generală **Luncavița-Tulcea,** clasa a V-a, Școala generală nr. 11, **Roman-Neamț,** clasa a V-a A, Școala generală **Giubega-Dolj,** clasa a V-a B, Casa de copii cu școală generală **Uricani-Hunedoara.**

*

În fiecare detașament pionierii însoțesc rostirea și semnarea Legămîntului pionierului cu rezultate tot mai bogate și mai frumoase la învățătură, în muncă. Pionierii detașamentelor claselor a V-a trăiesc deplin acest moment solemn, exprimîndu-și cu și mai mare angajare dragostea și devotamentul neprecupețit pentru partid, hotărîrea de a deveni fii de nădejde ai patriei socialiste.

În fotografii: Solemnitatea rostirii și semnării Legămîntului pionierului la unitatea de pionieri a Școlii generale nr. 1 Chiraftei, comuna Măstăcani, județul Galați (foto 1—2), Luncavița-Tulcea (foto 3) și Casa de copii Uricani-Hunedoara (foto 4).

OGLINDA săptămînii*

● **Învățătura** se oglindește ca preocupare fundamentală în munca pionierilor și școlarilor din toată țara, care acționează cu responsabilitate și eficiență pentru continua îmbunătățire a calității rezultatelor. Iată două exemple culese din ultimele știri care ne-au sosit la redacție. Pionierii cu rezultate frumoase la învățătură, de la Școala generală nr. 3 **Zîmbroaia** — Prahova, s-au angajat să-și ajute colegii cu note mai mici. Rezultatul a început să se constate cu satisfacție: un număr mare de elevi din această școală au făcut un salt simțitor în însușirea cunoștințelor. Și pionierii clasei a VII-a de la Școala generală **Rîfov,** același județ, au obținut în acest trimestru școlar, pînă în prezent, note mai mari decît în primul trimestru.

Asemenea vești sosesc la redacție din toate colțurile țării. Ele atestă eforturile depuse cu tenacitate, pasiune, seriozitate în îndeplinirea principalei voastre îndatoriri, ÎNVĂȚĂTURA.

● În fotografie, vă privesc cu prietenie, pionierii detașamentului clasei a VI-a A, Școala generală nr. 1 **Fieni** — Dîmbovița, detașament fruntaș în munca patriotică. Zilele acestea ei au participat împreună cu pionierii din întreaga unitate, la lucrările agricole de primăvară, împrăștiind două tone de îngrășăminte chimice pe izlazuri. Pînă în prezent, pe acest trimestru, pionierii detașamentului respectiv au colectat 30 kg deșeuri textile și trei tone de fier vechi.

● **Concursul «Clasa noastră, casa noastră»** a fost lansat în unitatea de pionieri de la Școala generală nr. 1 **Cehu-Silvaniei,** de detașamentul clasei a VI-a A, care onorează această inițiativă prin a se afla în rîndul detașamentelor fruntașe, cu note la învățătură și fapte de hărnicie cît mai frumoase. În fotografie, sînt pionierii cei mai buni dintre cei mai buni ai acestui detașament: Adriana Vlaica, Holerga Aida, Mîndru Marius, Elena Cosma, Cuțitar Suzana.

● Peste două sute de pionieri din școlile municipiului **Craiova** s-au întîlnit în cadrul Clubului de dezbateri politice al pionierilor și școlarilor al Casei pionierilor și șoimilor patriei. Dezbaterea a avut loc sub genericul «Pretutindeni trăiesc copii» fiind însoțită de prezentarea unor albume cu fotografii și diafilme.

● **Concursul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor** înregistrează în continuare o participare pasionantă. Iată o imagine din cele sosite recent: Viitori electroniști construind montajul electronic «Privighetoarea» la concursul de creație tehnică — desfășurat la Casa pionierilor și șoimilor patriei, **Ploiești.** Locul întîi l-a cîștigat echipajul Școlii generale nr. 17, din municipiu.

● Consiliul comunal al Organizației Pionierilor **Cordăreni** — Botoșani oferă cititorilor acestei rubrici o fotografie cu «echipa de căiuți» a Școlii generale **Grivița.** Tinerii interpreți de dansuri populare au cîștigat aplauzele spectatorilor de orice vîrstă.

● De la iubitorii de sport pentru iubitorii de sport, prezentăm fotografia echipei de oină a Școlii generale **Broscăuți** — Botoșani, echipă care trezește speranțe în rîndurile admiratorilor acestui sport.

MEȘTERUL

SCHIȚA DE Ilie Tănăsache

— Sînt împotriva unui asemenea lucru cel puțin dintr-o mie de motive, îl contrazicea pe Dragoș, cu înfocare, Andrei. Se înroșise la față, gesturile îi deveniseră mai repezite. Ce mai, era înfierbîntat rău de tot.

Dragoș? Calm, netulburat, precum un salcîm vara, în cîmpie. Rosti tărăgănat, cu lipsa de grabă a omului foarte sigur pe el:

— Din cele o mie de motive vrei să-mi spui și mie trei? Pe cele mai importante, se-nțelege.

— Toate sînt importante, ridică tonul Andrei.

Și astfel, vocea lui răsună și mai spart, cu silabe șoptite ori prea ascuțit, aproape pierdut, ori caraghios de gros și grav.

— Mă rog. Trei motive dintr-o mie.

— **Primul**, trecu la atac Andrei. Află tu că Mihai este un băiat foarte bun și...

— Nici un și... Foarte bun ești și tu, sînt și eu. Treci la al **doilea** motiv.

— E cea mai fantastică extremă stîngă a echipei de fotbal din cartierul nostru.

— Poftim? își țuguie buzele cu mirare Dragoș. Și ce-i cu asta? Tu nu ești cel mai grozav half-central?

— Nu-i vorba de mine acum, protestă Andrei.

— Tocmai. Treci la motivul **trei**.

Andrei azvîrli ca o torpilă argumentul forte din cele o mie aflate la îndemînă:

— Nu poți face o asemenea glumă tocmai la aniversarea zilei lui de naștere.

— Nu? aproape îl somă să răspundă Dragoș, îngustîndu-și brici privirea, ca atunci cînd te forțezi să vezi mai bine, cît de departe.

— Nu.

— Te fac eu să înghiți pe nemestecate acest **nu**. Ia spune-mi tu, aici și acum: anul trecut, de ziua mea, ce cadou mi-a adus bunul nostru coleg și prieten Mihai?

— Dacă țin eu bine minte, o bandă de magnetofon...

— ...plus niște «ulei de pilă».

— Poftim?

— Plus sfatul dat așa, în colțul buzelor: «Să vezi ce bine-ți prinde la atelier. Te ajută grozav la șlefuit». Să-ți mai spun că trei sferturi de oră am frecat apoi pila cu benzină, s-o curăț?...

— Gluma asta ai făcut-o și tu, după aceea, cu alții...

— Degeaba. Nu mă convingi. Întrebarea e: m-ajuți să fac ce mi-am pus în gînd?

— Nu. Ți-am spus și de ce.

— Clar. Te mai rog doar un lucru...

— ...știu, i-o luă înainte Andrei. Să nu trîmbițez «surpriza».

— Exact.

— Deși nu te aprob, nu voi sufla o vorbă.

Au bătut palma, ce-i drept nu grozav de încîntați, și s-au despărțit. Și oricum o sucea și o învîrtea Dragoș după refuzul lui Andrei, tot nu vedea decît una și aceeași soluție: să apeleze la sora lui, Codruța. Codruța însă i-a retezat-o, de cum a deschis gura:

— Am atîtea lecții de făcut încît numai de năzbîtiile tale nu-mi arde mie acum.

Și mai erau doar cîteva zile pînă la aniversarea lui Mihai... S-a apucat de lucru vîrtos, în boxa de la subsol, și în vreo trei ore a încropit un fel de ladă cît un geamantan. Numai că încheiase scîndurile cam șui.

— Tată, cum să fac să iasă drepți niște pereți de scîndură? Cumva, cu firul de plumb?

Tata, care repara lampa de pe noptieră, abia surîse:

— Înțeleg că-i vorba de o ladă, nu de un zgîrie-nori. În cazul ăsta mă tem că ai nevoie de un vinclu. Știi să ți-l construiești?

— Găsesc eu două șipci cît mai drepte.

A găsit și de aici încolo treaba a început să se împlinească fără cusur. Venea de la școală, mînca fulger, își făcea lecțiile fulger, și vijelie în boxa de la subsol.

Cînd mai rămăseseră doar două zile pînă la aniversarea lui Mihai, acolo, în boxă, trei lădițe erau gata. Prima, cum am mai spus, cît un geamantan aproape. A doua, un pic mai mică, numai bine să încapă în cea mare. A treia, mai mică, exact cît să fie ascunsă în a doua. Dragoș calculă ce calculă și ajunse la părerea că îi mai trebuiau încă cel puțin două lădițe. Din ce în ce mai mici. Una, o făcu chiar a doua zi. Munci pe ruptelea s-o termine. Cu prilejul ăsta constată un lucru: cu cît erau mai mici lădițele, cu atît munca la ele se dovedea mai migăloasă, mai grea.

În seara aceea, a răsuflat obosit cînd a terminat. A mîncat cu o poftă de mamut, de parcă jucase fotbal de dimineață pînă la căderea nopții.

— Mai vrei? îl îmbia nedumerită mama cu încă un polonic de lapte cu tăiței, de care abia se atingea altădată.

— Mai vreau.

În noaptea aceea, Dragoș dormi neintors.

Veni, în sfîrșit, și ultima zi înaintea aniversării lui Mihai. Iar școală, iar lecții, și ultima lădiță. Cea mai grea. Fie însă că începuse să se deprindă cu lucrul, fie că și scîndurile erau mai subțiri, totul merse mai repede decît își închipuise. Așeză în rînd cele cinci lădițe și așa, fără să-și deie seama de ce, inima i se umplu de bucurie. Într-un tîrziu, făcu proba: în lădița cea mai mică, cît o cutie de carioca, așeză cadoul lui pentru Mihai: un breloc cu termometru. Îi plăcea foarte mult — a dat doar pe el trei timbre, și nu oarecare! plus o lupă, cam veche era dar, oricum, o lupă. Cutia mică o puse în cea mai mărișoară, și așa procedă și cu celelalte, pînă cînd lada-geamantan le înghiți pe toate. Mai trebuia acum o fundă și ceva de scris. Urcă vijelie în casă. Mama-i dădu o fundă galbenă, destul de nouă, dar la scris, «cu regret, nu-ți pot fi de nici-un ajutor».

— Dar bine, mamă, eu am un scris!...

— Străduiește-te și tu să nu-l mai faci pe r ca pe v și poate se va înțelege atunci și ce mîzgălești tu în caietele de școală, îl înțepă aceeași Codruța.

— Tocilaro!

— Și-i trînti el de data aceasta ușa în nas. Nu însă înainte de a lua cu sine hîrtie albă, în care urma să împacheteze fiecare lădiță în parte, un toc și călimara cu tuș. Cînd catadixi Codruța să coboare la boxă, pentru a-l chema la masă, el scrisese deja ce avea de scris. «Mamă, mamă, ce-o să se mai rîdă!». Făcu gestul cu lădoiul legat cu fundă: «Din partea mea, Mihai». «Mulțumesc» rosti ei și pentru Mihai. «Ce mi-ai adus mă, aici?» «Desfă și vezi». «A, dar uite, scrie ceva chiar pe ambalaj»...

— Hei, Dragoș, vii o dată, ori dormi în boxă în noaptea asta? îl zori Codruța.

În seara aceea parcă nici poftă de mîncare nu mai avu. Se perpeli în pat, rîzînd în pernă de hazul ce urma să se stîrnească mîine.

Ziua lui Mihai. A venit la școală cu bomboane de ciocolată și le-a dat la fiecare. «Nu uiți să vii azi», i-a reamintit lui Dragoș. «Cum să uit? Auzi vorbă!... Ți-am pregătit și o surpriză...» «Oho!...»

O surpriză, da, a fost în ziua aceea. Nu însă pentru Mihai, ci pentru Dragoș. Înainte de a pleca la Mihai a urcat cadoul sus, din boxă. Tata se nimerise acasă.

— Oho, ce ladă frumos lucrată! îl lăudă tata.

— Nu-i așa?

— Păi nu se vede? Dar aici ce scrie? Tata citi: «Aceasta nu-i cușcă de cobre...» Întocmai, rosti tata. E atît de bine lucrată încît te-aș ruga s-o facem ladă de scule.

— Dar...

Tata însă adăugase deja după «cobre»: «ci ladă de scule».

— O așezăm pe terasă, mai adăugă tata în timp ce Dragoș desfăcea funda. Nici unul din noi doi nu va mai avea astfel motiv să rătăcească ciocanul ori patentul.

Pe cea de a doua ladă tata citi: «Nu pune mîna. Pericol de explozie».

— Tu ai scris?

— Eu.

— Frumos, clar, așa cum se cuvine să fie orice se scrie... Colțurile apoi, ți-au ieșit de minune. Și-i bine închegată. Chiar, eu...

— Dar, tată...

— ...e numai bună pentru cărțile tale care nu încap în sertarele biroului. De ce să-ți așezi atlasul pe jos, blocurile de desen pe sub fotoliu, planșele pe șifo-

(continuare în pag. 8—9)

LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 1 COSTEȘTI, JUD. ARGEȘ

CU ASEMENEA „PROFESORI" SÎNTEM SIGURI CĂ CELE DOUĂ PIONIERE VOR ÎNVĂȚA TEMEINIC TOATE REGULILE DE CIRCULAȚIE.

Foto: CONSTANTIN POPESCU

NOI HOTĂRÎM, NOI ACȚIONĂM!

LA VARIAȘ, ÎNTR-O ȘCOALĂ UNDE FERESTRELE ZÎMBESC

Mă întîmpină o clădire albă, cu nenumărate geamuri în care zîmbea soarele și, tot cu un zîmbet, pioniera Melania Ugnean — comandanta unității, gata de a-mi da primele informații:

«Aici, în fața școlii, puteți vedea cei 800 mp de spații verzi și straturi cu flori plantate cu mîinile noastre. Iar înăuntru veți putea constata că totul strălucește de curățenie».

— Adică vrei să spui că în școala voastră nu există nici un elev certat cu ordinea și curățenia, că n-aș putea descoperi nici un pervaz pe care s-a așezat praful ori poate vreo tablă neglijent ștearsă...?

— Cu siguranță — nu! Greutatea nu e însă atît de a face cît, mai ales, de a întreține curățenia. Ca să te obișnuiești, trebuie să începi prin a privi munca altuia ca și cum ar fi propria ta muncă.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui, dar — hai să concretizăm: Ce înseamnă pentru tine, pentru voi, noțiunea de autogospodărire pionierească?

— Bineînțeles, să ne facem **singuri** curățenie. În general, cred că înseamnă a face ceva cu mîinile tale, ceva folositor ție și colectivului din care faci parte și chiar a te gîndi mereu cum să procedezi pentru ca acel «ceva» să însemne mereu mai mult, mai bine...

— Ați discutat despre asta numai în adunările pionierești sau și în alte împrejurări?

— De bună seamă nu numai atunci. Și nu numai prin discuții. Nu ni s-a părut ciudat dacă, la sfîrșitul anului școlar trecut, cînd au primit laude cei mai sîrguincioși, s-au împărțit premii nu numai celor care au fost primii la învățătură, ci și la autogospodărirea pionierească. Iar uneori parcă nici n-ar mai fi nevoie de vorbe pentru că faptele sînt pe înțelesul tuturor. Atunci cînd a fost betonată ultima porțiune pentru terenul nostru sportiv, un băiat a replantat în altă parte un castan pe care tot el îl adusese de acasă. Alți doi colegi s-au grăbit să-l ajute deși nimeni nu le-o ceruse. Noi i-am lăudat pe toți trei fiindcă era vorba și de inițiativă, dar și de colegialitate și autogospodărire pionierească.

— Ce mi-ai spune dacă te-aș ruga să-mi dai cel mai concludent exemplu de autoconducere pionierească din școala voastră?

— V-aș invita, de pildă, la cantina internatului nostru unde — cu numai 10 lei — ați putea servi 3 mese și gustarea de la orele 11. Ba chiar, în mod obișnuit, dimineața ați putea beneficia și de avantajele unui meniu la alegere. Cît despre colegele noastre pe care le veți găsi acolo — prin rotație — de serviciu, v-ar putea explica fără dificultăți cum de sînt cu putință toate acestea. Și ar începe, fără îndoială, cu faptul că — în toamnă — nu numai că am dat o mînă de ajutor părinților angajați în campania agricolă, dar am participat, fără excepție, la strîngerea și depozitarea propriei noastre recolte de pe loturile școlare. N-ar fi de loc un secret dacă ar adăuga că nu a fost ușor, dar că atunci, de pildă, nu ne-a speriat munca.

— Am văzut, în curte, un panou «al cinstei, hărniciei și sîrguinței pionierești»...

— E al nostru, adică vreau să spun că e un fel de «Semafor» specializat. Acolo apar, din inițiativa comandamentului unității, fotografiile celor mai activi dintre noi în acțiunea de autoconducere pionierească. Acum, printre ei se află Miciu Corina și Cociu Marius.

Pioniera-comandant de unitate insistă să o urmez. Am văzut clasele, laboratoarele — strălucind de curățenie. Am trecut pe lîngă gazeta cercului de limbă franceză, iar de la o fereastră a etajului al doilea am privit în curte mîini harnice care trebăluiau la osatura din metal și sticlă a noii sere («pînă la vară vom avea mai multe legume și flori»).

În recreație, una din recreațiile obișnuite, am stat de vorbă și cu alți pionieri: Cîrcu Ion, Lepő Minu (clasa a VII-a A), Duba Eugen, Timoceanu Gabriel, Birău Dorel (clasa a VI-a A), Hopetz Gűnter, Weiber Hantz (clasa a VIII-a C).

Răspunsurile m-au făcut să văd limpede nu numai dimensiunea adevărată a lucrurilor, cît mai ales a faptelor. Ele constituiau o realitate care este a lor, a pionierilor din Variaș, județul Timiș.

ȘTEFAN TIȚA

Secvență dintr-un program artistic prezentat de Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei.

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

BRIGADA ARTISTICĂ „SEMAFOR" – O OGLINDĂ A NOASTRĂ, A TUTUROR!

Brigada artistică «Semafor» prezintă astăzi un nou spectacol! anunță un afiș mare pus în holul Școlii generale nr. 4 din Vaslui. De îndată ce orele de curs iau sfîrșit, sala de festivități se umple pînă la refuz. Cîteva măsuri la acordeon marchează începutul spectacolului, care de îndată se dovedește cuceritor prin ritmul alert, prin deosebita lui vioiciune. Interpreții apar pe scenă într-o succesiune veselă de cîntece, ghicitori muzicale, dialoguri și scenete care evocă activitățile cele mai reușite din cadrul unității. Cîteva secvențe dintr-o excursie urmează după cele dedicate acțiunii de înfrumusețare a școlii sau jocurilor cu șoimii patriei. Nu lipsește nici evidențierea pionierilor fruntași la învățătură — aceasta, bineînțeles, într-o manieră specifică brigăzii. Costumele colorate, decorurile simple și funcționale, adecvate textelor, întregesc farmecul acestei prime părți a spectacolului.

«Semafor, Semafor,/ e oglinda tuturor./ Semafor, Semafor,/ ne ești de mare ajutor». Cu aceste versuri începe o melodie antrenantă, care anunță partea a doua a spectacolului. De data aceasta, interpreții scot «tolba cu săgeți». Ascuțișul lor se îndreaptă împotriva celor care pierd vremea, nu sînt atenți la ore și au note mici, împotriva chiulangiilor, a celor egoiști și prea plini de ei. Epigrame, strigături, ghicitori, ba chiar și cîte un monolog aduc în scenă aciditatea ironiei. Adresanții sînt vizați direct, spunîndu-li-se pe nume. (Noi nu le publicăm, fiind convinși că de la data prezentării spectacolului cei mai mulți s-au lecuit.) Brigada, așa cum ne-a arătat pe viu, știe tot, vede tot și ajută la îndreptarea relelor. Aceasta este concluzia care-ți rămîne după ce ultima replică a fost rostită. Așadar, ținta a fost atinsă.

Mai tîrziu aflăm că brigada artistică a Școlii generale nr. 4 din Vaslui are un an de activitate și se va prezenta la ediția a doua a Festivalului Național «Cîntarea României». Preocupările ei în momentul de față se îndreaptă spre îmbunătățirea conținutului — pornind numai și numai de la fapte reale. Eficiența activității de brigadă se leagă de continua perfecționare a membrilor săi, care se străduiesc să fie mereu în frunte la învățătură și în activitățile pionierești, se feresc de îngîmfare și automulțumire. Dana Cuiban, Loredana Condrea, Radu Budușcă, Liliana Maftei, Cristi Leuștean sînt numai cîțiva dintre pionierii interpreți care constituie mîndria școlii și a brigăzii. Pînă se vor prezenta pe scena festivalului, ne putem întîlni cu ei, așa cum am văzut, în programele artistice din cadrul detașamentelor, în fragmentele interpretate la stația de radioficare a școlii sau chiar la gazeta de perete cu denumirea geamănă — «Semafor».

BITTI CARAGIALE

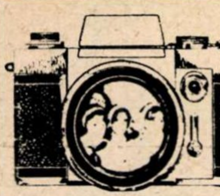

FOTO

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

prezintă
SANDU ALEXANDRU

«Doctori de... motoare doresc să devină colegii mei de la cercul auto-moto-carturi! Vă asigur că nu le-a rămas nici o piesă pe dinafară, cînd au montat acest motor la loc!» Foto: **Gabriel Laurențiu Grădinaru,** clasa a VIII-a, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Piatra Neamț.

✽

«Nu vă speriați! Pacienții sînt perfect sănătoși și... actori într-o piesă pe teme de circulație, interpretată de formația noastră de teatru». Foto: **Stoica Gabriel,** clasa a V-a, Școala generală nr. 3, Zimnicea.

«E prea voluminos pianul sau firav pianistul? Mai mare și mai mare e însă... muzica!» Foto: **Boris Țușcă,** Școala generală nr. 1, Costești-Argeș.

«Marina este o fetiță mult mai mică decît mine, ceea ce nu ne împiedică să fim prietene. Am învățat-o să și cînte! Acum e... vedetă!» Foto: **Ines Dumitrescu,** clasa a VIII-a, str. Gorgan Spătaru nr. 42 bis, sectorul 2, București.

✽

«Care-i Daniel? Care-i Vasilică? Doar colega mea Camelia Foceac din clasa a V-a îi poate deosebi pe frățiorii ei gemeni!» Foto: **Daniel Grădinaru,** clasa a VI-a, Școala generală, Nichiteni-Botoșani.

LABORATORUL FOTOCRONICII

De la unele Case ale pionierilor și șoimilor patriei ne sosesc fotografii semnate doar «Cercul foto». E greu să credem că membrii cercului au apăsat... toți odată pe același declanșator. Deci, reamintim că fiecare fotografie **trebuie semnată de autorul ei** ● Așteptăm mai multe **foto-instantanee,** surprinse în recreații, la joacă, pe terenurile de sport etc. ● Încă n-am primit nici o **fotografie critică** sau **umoristică!** Acordăm un premiu special... ● Vine primăvara! Sperăm că obiectivele voastre sînt pregătite pentru a înregistra **acțiunile de muncă patriotică specifice acestui anotimp.** Alegeți-vă subiectele, declanșați, developați, copiați și... repede la poștă. Așteptăm!

UN MILION DE PRIETENI

CAMPIONUL... ANONIM!

Dacă faci parte dintre fotbaliștii clasei, și cîștigați meci după meci...

Dacă joci în echipa de teatru a clasei, și echipa asta cîștigă concurs după concurs...

Dacă te numeri printre pictorii clasei, și cîștigați diplomă după diplomă...

Ce se întîmplă? Aplauze. Felicitări. Glorie.

Dar dacă terenul de acțiune e... podeaua clasei, care trebuie făcută lună? Dacă «pensula» e cea mai mătură dintre mături? Dacă, în loc de a otînji cu spada armurile «inamicilor» din cutare piesă, te repezi cu o cîrpă muiată în apă și detergenți la clanța ușii, la geamuri, la dulap și la bănci? Mai izvorăște vreo faimă?

Vă las pe voi să găsiți răspunsul. Pînă vă clarificați, s-o ascultăm pe corespondenta noastră **Paula Bursuceanu** din cl. a opta, Șc. gen. Eforie Nord-Constanța, cu al căreia ascuțit spirit de observație v-ați mai întîlnit la această rubrică:

«Hotărîserăm ca, pentru ziua aceea, să facem o curățenie generală. Toată lumea era la posturi, nimeni nu stătea degeaba. Dar a fost suficient ca tovarășa dirigintă să iasă puțin din clasă, că băieții au dat fuga în curte. la joacă. **Am rămas, ca de-obicei, nu-numai noi, fetele, să ne descurcăm singure cu dereticatul. Sîntem deprinse; băieții noștri au avut întotdeauna «grijă» să lase pe seama noastră mai toate treburile de acest fel! Ei au altele, mai importante: joaca! De necaz, abia mai tîrziu am observat că, totuși — eveniment rar! — rămăsese și un coleg: Gigi Lupu. Lucra, tăcut, cot la cot cu noi, spălînd geamurile, lustruind dușumeaua, scoțînd petele de pe mobilier. N-am putut răbda și l-am întrebat:**

— De ce nu te-ai dus cu ceilalți la joacă?

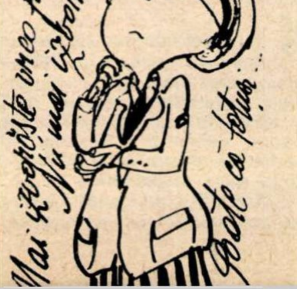
Mai izvorăște vreo faimă?
Nu mai izvorăște?...
Poate că totuși...

Ei bine, mi-a dat un răspuns cum n-am auzit prea multe:

— Cu ei am stat opt ani de zile. Măcar acum, la sfîrșitul gimnaziului, să mai stau și cu voi, să vă ajut. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai demult.

Și a continuat să lucreze, parcă emoționat că fusese atît de sincer. Uitîndu-mă la el și gîndindu-mă la răspunsul său, mi-a trecut toată supărarea!»

La rîndul meu, trebuie să spun că, pentru această atitudine și aceste cuvinte pe care le socotesc printre cele mai memorabile apărute la rubrica noastră, mă grăbesc să-i trimit lui Gigi Lupu o **Diplomă specială a redacției, o sacoșă tip «Cutezătorii» și un calendar, de asemenea, tip «Cutezătorii», cu portretul în culori al Nadiei Comăneci.**

Nu cunosc cît de virtuoz se arată Gigi Lupu într-ale sportului sau artelor, dar merită să se vorbească despre el ca despre un campion, pentru că este chiar mai mult decît atît: **un pionier adevărat!**

Bineînțeles, îi trimit și Paulei Bursuceanu, din partea redacției, aceleași cadouri. Nici meritul ei nu este mic: ni l-a făcut cunoscut pe **Gigi Lupu, campionul... anonim!**

TELEGRAME PENTRU...

● **...Teodosia Gurei,** cl. a opta, Șc. gen. Sarichioi-Tulcea: De doi ani de zile încerci să cucerești prietenia unei colege care nu acceptă acest lucru?! **A fost o luptă nobilă,dar cred** că **trebuie să-i pui capăt. Nu** te **considera învinsă, ci cîștigătoare. Păgubașă e colega, deoarece a pierdut șansa unei prietenii devotate.**

● **...Vasiu Eugen,** cl. a opta, **Șc. gen. Dezna-Arad: Vă sîcîie situația unui coleg care nu e punctual, învață rău, e indisciplinat, ați încercat totul, n-ați reușit și vreți un sfat de la mine. Iată-l: Mai încercați! Metoda cea mai bună este să creați în întreaga clasă** o asemenea atmosferă de **muncă încît băiatul să simtă,** chiar fără să-i mai spună nimeni, **că trebuie să-și potrivească ceasul după voi!**

● **...Felician Ciaca,** str. Negoiul nr. 19, Cîmpia Turzii-Cluj, cod **3351: Ai un cățel și nu știi cum să-l dresezi? Sînt măgulit** că **îmi ceri părerea, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu prea mă pricep. Știu însă că simpaticul patruped, cel dintîi animal domesticit de om, poate fi dresat pentru multe scopuri: de pază, de salvare, de vînătoare sau — ceea ce bănuiesc că te interesează pe tine — în vederea** unei... cariere artistice! Îi rog pe cititorii care posedă experiență în acest domeniu să-ți scrie. Ține-mă la curent.

● **...Maria Ungureanu,** cl. a șasea, Șc. gen. Perișoru-Ialomița: **Cine ți-a spus că la vîrsta de 13 ani, «e prea tîrziu» pentru a mai învăța să patinezi, se înșeală. Principalul e să ai voință**

și un îndrumător priceput, care să-ți dea primele lecții pe acest teren... alunecos!

La revedere, pe joia viitoare!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

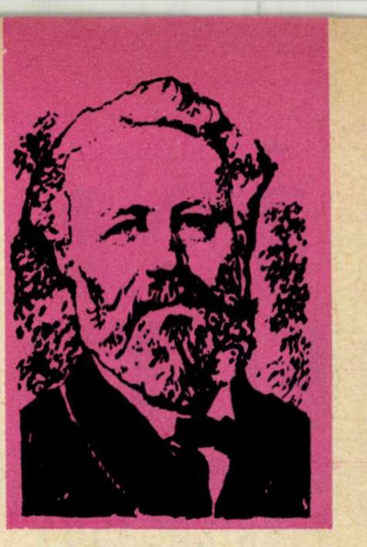

Ocolul planetei JULES VERNE în opt etape

1 Cu puține veacuri în urmă, între apariția a două descoperiri științifice sau inovații tehnice treceau adesea decenii întregi. Astăzi fluxul noutăților tehnico-științifice este atît de impetuos încît cei care doresc să se orienteze în întreaga masă a informațiilor de acest fel trebuie să apeleze pentru selecție la serviciile ordinatoarelor. Știrile se succed în asemenea ritm că rareori avem răgazul de a medita pe marginea uneia, încercînd să ne imaginăm consecințele probabile ale aplicării noului procedeu inventat, a exploatării noii proprietăți descoperite.

Într-o asemenea epocă, străbătută la tot pasul de meteoriții noilor idei științifice, ne mai gîndim la Jules Verne! Iar el, bătrînul scriitor, are curajul să ne smulgă din ritmurile noastre pentru **a 150-a sa aniversare!**

Ei bine, primim cu nespusă bucurie invitația la o reintîlnire cu fermecătorul său univers!

2 Să fie limpede: trăim un ev al științei. Nu mai sîntem la vîrsta basmului. Prin vinele noastre curge un sînge amestecat cu formule matematice. În același timp, cele 31 de scrieri de anticipație semnate de Jules Verne ocupă constant, alături de celelalte scrieri ale sale, împreună cu care depășesc numărul de o sută, unul dintre primele locuri în statisticile mondiale privind cărțile traduse cel mai frecvent.

3 De ce îl citim pe Jules Verne? Fără îndoială, pentru a lua parte, alături de personajele sale, la celebrele ascensiuni cu balonul — încă prea puțin dirijabil **(Cinci săptămîni în balon)**, mai tîrziu cu elicopterul **(Robur cuceritorul** și **Stăpînul lumii)**; pentru a coborî în adîncurile mărilor cu «Nautilus», în căutarea legendarei Atlantide **(20 000 de leghe sub mări)**; pentru a face cunoștință cu strămoșul automobilului-amfibie **(Casa cu aburi)**, a călători la bordul **Insulei cu elice** și al **Orașului plutitor**; pentru a ocoli Luna, încercînd, alături de neuitații astronauți ai lui Jules Verne, încîntarea orgolioasă a exploratorului **(De la Pămînt la Lună** și **În jurul Lunii)** sau, reveniți pe sol, pentru a evoca glasurile și figurile dragi nouă cu ajutorul aparaturii (cinematograf sonor? telerecording?) care ne uimește în **Castelul din Carpați** sau a experimenta raza (laser?) a **Doctorului Ox.**

Știm totuși prea bine că toate ipotezele julesverniene sînt astăzi fie depășite, fie infirmate. Fiecare dintre cutezătorii mai mari ar putea să explice, urmînd raționamentul scriitorului Ion Hobana expus chiar în revista noastră (nr. 9/1968), de ce scafandrul de cauciuc al căpitanului Nemo nu poate proteja corpul omenesc la marile presiuni ale adîncului și de ce tunul Columbiad este incapabil să trimită în spațiu fie și o muscă.

Ei bine, încheind cu bine demonstrația, cutezătorul nostru va pune jos creionul și se va recrea citind o pagină din Jules Verne.

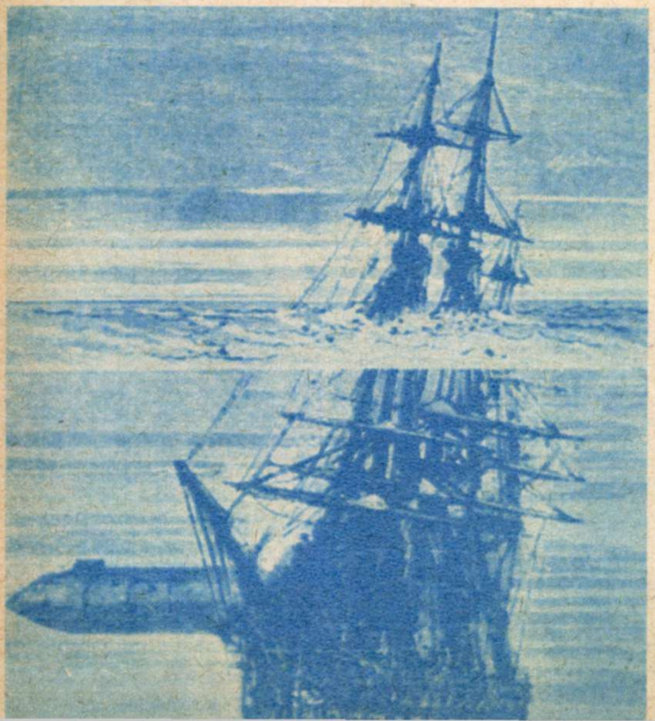

4 Cu mult înaintea războiului american de secesiune (1860—1865), cînd s-au scufundat primele submarine, așadar, încă în 1626, filozoful englez Francis Bacon punea în circulație, în cartea sa «Noua Atlantidă», întîiele nave subacvatice.

Era în 1721 cînd a apărut lucrarea anonimă «Relatarea unei călătorii de la Polul Nord la Polul Sud prin centrul Pămîntului», în care personajele realizează această performanță la bordul unui vas înghițit de marele vîrtej al Maestromului.

Iar în 1728, autorul englez Murtagh McDermot relata într-o carte a sa cum a revenit din Lună cu ajutorul unui tun săpat în solul satelitului nostru și a 7 000 de butoaie de praf de pușcă.

La apariția celor **Cinci săptămîni în balon** se împlineau 80 de ani de la zborul primului montgolfier.

Așadar, pînă și în epoca în care au apărut, cărțile lui Jules Verne erau departe de a se baza pe idei cu totul noi?

Ei bine, da. Este încă o dovadă că farmecul artei sale nu se rezumă la invenția tehnică.

5 Să nu rămînem însă cu impresia că forța imaginativă a lui Jules Verne lasă de dorit. Scriitorul român Victor Kernbach subliniază pe bună dreptate amploarea aplicațiilor tehnice ale unor cunoștințe încă șovăielnice pe atunci într-un roman ca **20 000 de leghe sub mări:** propulsia electrică a submarinului, încălzirea și iluminatul electric ale vasului, valorificarea totală a faunei și florei, a mineralelor submarine pentru hrană și îmbrăcăminte, obținerea oxigenului din apă, folosirea ecluzelor, a măsurilor de apărare împotriva marilor presiuni submarine și altele.

După cum subliniază eruditul elvețian Pierre Versins, cercetător avizat al scrisului anticipativ mondial, dacă ideile tehnice ale lui Jules Verne sînt rareori originale, ceea ce face interesul operei sale este precizia descrierilor, anticipațiile sale transmițînd publicului un sentiment al progresului tehnic pe care realitatea abia începea să-l genereze. Era nevoie pentru aceasta de o înțelegere artistică a fenomenului, și această înțelegere emană din toată opera lui Jules Verne, adevărată «epopee industrială» a ideilor care preocupau, cu o sută de ani în urmă mințile cele mai strălucite și a deschiderilor pe care le operau aceste idei spre noi orizonturi.

6 Există o geografie julesverniană. Ea cuprinde mai multe orașe — Stahlstadt, cetatea oțelului, și France-Ville, orașul aerat al viitorului **(Cele cinci sute de milioane ale Begumei)**, orașul științific secret din **Surprinzătoarea aventură a misiunii Barsac,** ba și viziunea anticipativă a orașului în care a trăit **(Amiens în anul 2000).** În opera sa întîlnim nu numai o singură **Insulă misterioasă:** eroii din **Călătoriile și aventu-**

rile căpitanului Hatteras vor descoperi, într-o mare arctică liberă de ghețuri, altă insulă, cu un vulcan al cărui crater este situat exact în punctul geografic al Polului Nord. Alteori, imaginația lui Jules Verne modelează relieful la scara întregii planete, creînd o mare sahariană (**Invazia mării**), o lume interioară Pămîntului nostru (**Călătorie spre centrul Pămîntului**), cînd nu schimbă însăși axa Terrei (**Alandala**).

7 Există și o biologie julesverniană. Ea merge de la redescoperirea fosilelor vii, ca mastodontul și omul terțiar (**Călătorie spre centrul Pămîntului**), la caracatița gigantică din **20 000 de leghe sub mări**. Omul-maimuță din **Gil Braltar** se înrudește cu oamenii-maimuță arboricoli din lumea pierdută a **Satului aerian** — ființe care constituie veriga de legătură dintre maimuță și om. Iar marea fără gheturi descoperită de căpitanul Hatteras lîngă pol este populată, ca și văzduhul ei, de viețuitoare necunoscute.

8 Există, mai presus de toate, o artă a lui Jules Verne de a face să trăiască sub ochii noștri tot ceea ce atinge.

Să ridice mîna cine l-a putut uita pe căpitanul Nemo, cine a putut uita nobila sa mînie anticolonialistă!

Să ridice mîna cine l-a putut uita pe bunul Paganel, cine a uitat înaltele sale deducții în serviciul **Copiilor căpitanului Grant!**

Să ridice mîna cine nu a trăit odată cu Dick Sand aventurile **Căpitanului la 15 ani!**

Nimeni? Bineînțeles.

Există autori care au lansat idei noi, pe care nimeni pînă la ei nu le-a atacat. Numele lor stă la loc de cinste în istoria literaturii.

Există alți autori, care, meditînd asupra ideilor aflate în circulație, au văzut posibilități si adîncimi pe care descoperitorii acestor idei nu au fost capabili să le distingă. Ei sînt autorii capodoperelor.

Rareori cele două tipuri de autor se unesc în aceeași persoană.

Jules Verne a unit ceva din virtuțile celor două tipuri de scriitor. Fără a fi cu totul original în ideile sale, fără a fi dat la lumină capodopere, el a reușit să fie unic, inconfundabil, de neînlocuit. Departe de a-l înlătura, fluviile literaturii de anticipație create de la el încoace nu fac decît să-i sporească valoarea, ca unui mare și onorat precursor.

HORIA ARAMĂ

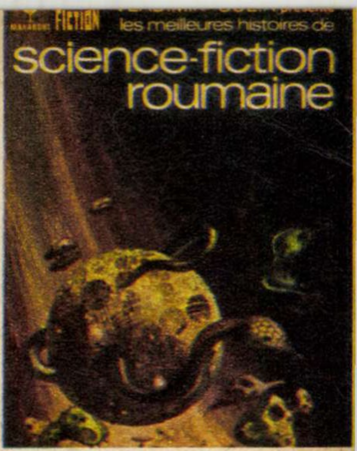

FICTION

les meilleures histoires de

science-fiction roumaine

Planet im Raum

Wissenschaftlich-phantastische Erzählungen

ZECE NUME PENTRU BIBLIOTECA VOASTRĂ

Am ales pentru voi zece dintre scriitorii cei mai reprezentativi pentru anticipația contemporană românească. Amintim numele lor sub imaginea a două antologii ale scrisului științifico-fantastic românesc, apărute una la Bruxelles (Belgia), alta la Berlin (R.D.G.), confirmări ale interesului internațional față de cea mai tînără ramură a literaturii noastre.

Victor BÎRLĂDEANU, autorul romanului **Stele în spirală** (tipărit în «Cutezătorii» 29—44/1977), se mai recomandă prin volumele de succes **Exilatul din Planetopolis** și **Gheața de foc.**

Vladimir COLIN este binecunoscut prietenilor anticipației, din bibliotecile cărora nu lipsesc **A zecea lume, Capcanele timpului** și **Dinții lui Cronos.** Conduce, în cadrul Uniunii Scriitorilor, Cenaclul marțienilor al autorilor de specialitate.

Constantin CUBLESAN vehiculează o discretă poezie a necunoscutului în **Clopotele de apă, Nepăsătoarele stele, Iarba cerului.**

Doru DAVIDOVICI face cutezătoare incursiuni în lumea anticipatiei (**Zeița de oricalc**), fără a părăsi optica sa specială de pilot pe supersonice.

Ion HOBANA aduce în biblioteca pe care v-o propunem, pe lîngă originala sa literatură (**Ultimul văl, Oameni și stele**), cîteva documentate antologii din anticipația clasică și modernă românească și străină (**Vîrsta de aur a anticipației românești, Fantascienza, Odiseea marțiană**).

Victor KERNBACH a oferit cititorilor noștri un foarte apreciat roman de anticipație (**Fîntînile timpului**, «Cutezătorii» 38—50/1976). El se situează în continuarea volumelor **Luntrea sublimă, Umbra timpului** si **Povestiri ciudate.** A mai scris **Enigmele miturilor astrale.**

Mircea OPRIȚĂ propune pentru biblioteca de anticipație «Cutezătorii» **Întîlnire cu meduza, Argonautica** și **Adevărul despre himere,** nuvele scrise cu o rară inventivitate și prospețime.

Adrian ROGOZ, animator fervent al anticipației naționale, este autorul unui roman de mare dinamism și poezie, **Omul și năluca,** și al nuvelelor enigmatice din **Prețul secant al genunii.**

Georgina Viorica ROGOZ se înscrie în selecția noastră prin nuvelele pline de dramatism din **Eu și bătrînul lup de stele, Taina sfinxului de pe Marte, Anotimpul sirenelor.**

Gheorghe SĂSĂRMAN, autorul culegerii **Oracolul,** ne propune în **Cuadratura cercului** chipul a 26 de orașe imaginare, înfățișînd tot atîtea ipostaze ale umanității.

H.A.

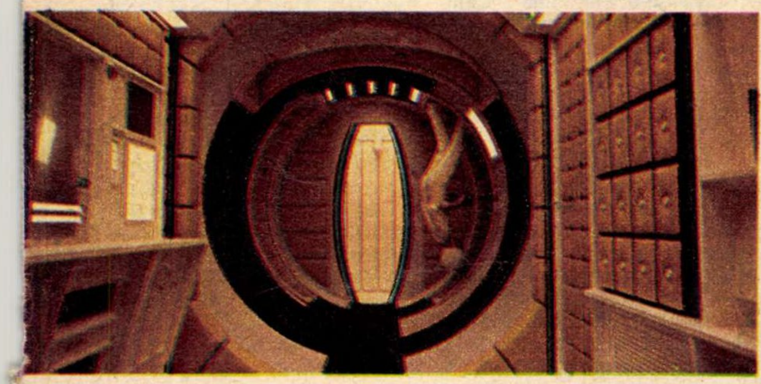

Apariția cinematografului a deschis anticipației noi perspective, dintre cele mai cuceritoare. Astăzi, alături de cărțile urmașilor lui Jules Verne trebuie puse peliculele inspirate din universul anticipației. Un mare succes al ultimilor ani a fost «Odiseea spațială 2001». Fotogramele alăturate sînt alese din principala secvență a filmului, care se petrece la bordul unei fantastice nave cosmice lansată spre Jupiter. Gigantul este condus de un mare creier electronic — Hal. Un meci de șah, un cuvînt nelalocul său și ultraperfecționata mașină intră în conflict cu omul. Robotul are puteri uriașe, dar nu pe măsura omului animat de spirit justițiar. Eroic și tragic în același timp, acesta repune lucrurile în ordinea firească a eticii.

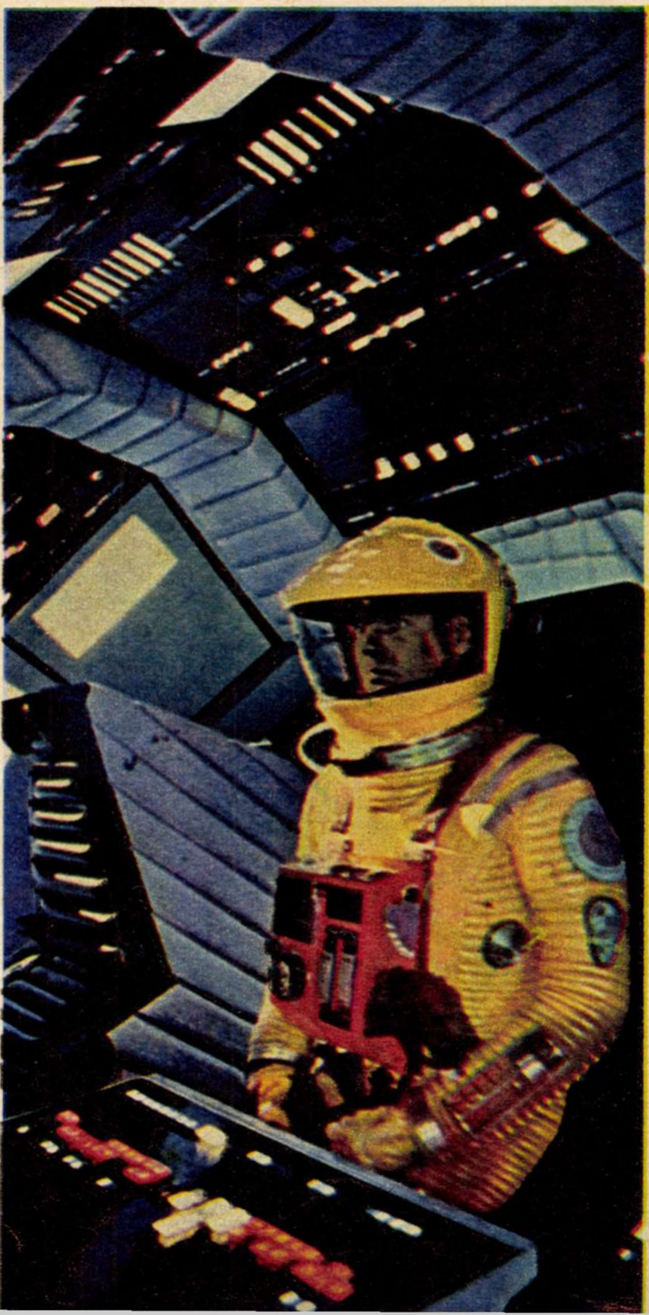

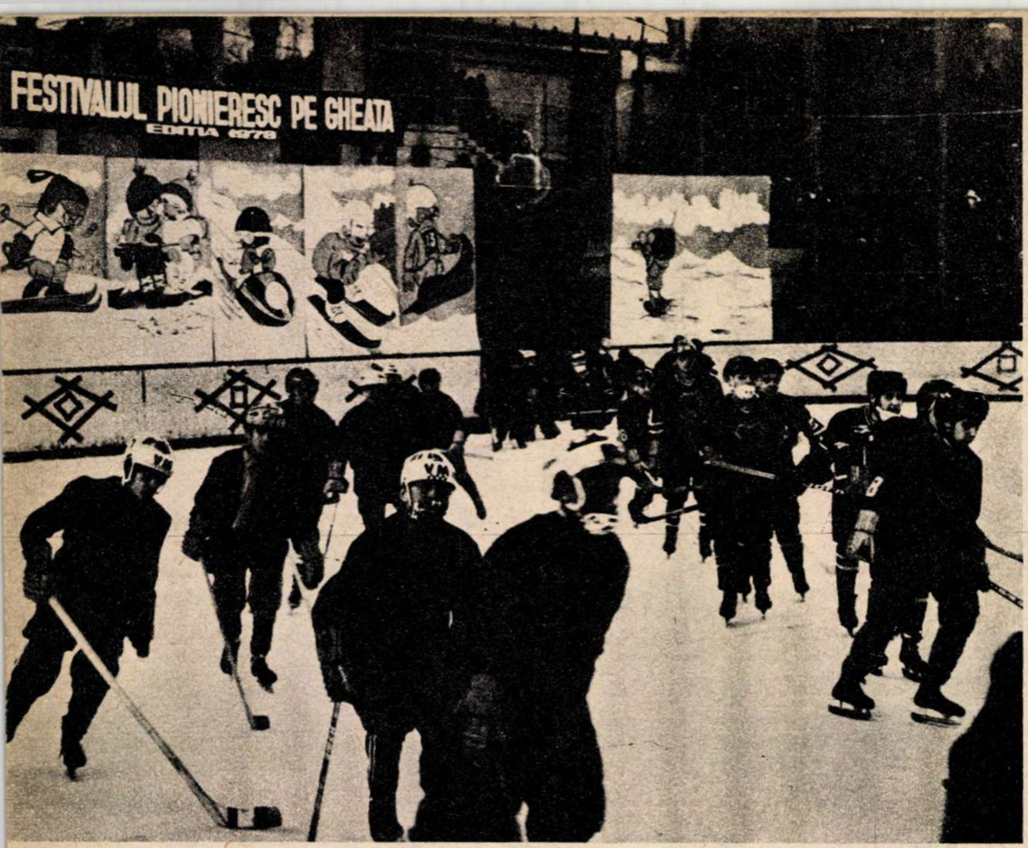

FESTIVALUL PIONIERESC PE GHEAȚĂ-

Ediția 1978

Sîmbătă 4, și duminică, 5 martie a.c., spectatorilor prezenți în tribunele patinoarului artificial «23 August» din București le-au fost oferite, de către unii dintre cei mai buni pionieri patinatori, o adevărată feerie pe gheață, cu un program bogat și divers: dansul fetelor de la Căpîlna, dansul ghioceilor, dansul florilor, dansul pinguinilor secondați îndeaproape de Fram — ursul polar, demonstrații de virtuozitate pe patine fie ale unor campioni sau vicecampioni binecunoscuți, fie ale unor căiuți, «pirați», «cosmonauți», «indieni», apoi tablouri sugestiv intitulate «Școlărițele», «Munca», «Lecția de patinaj». Un alt punct de mare atracție a fost meciul de hochei în care formațiile de copii Steaua-București și Ciumani (Harghita) și-au disputat întîietatea în finala la hochei a «Daciadei».

Spectacolul oferit de acest Festival — amplă manifestare sportivă a pionierilor și școlarilor în cadrul «Daciadei» —, numărul mare al participanților și talentul lor ne dau posibilitatea să afirmăm că și în patinaj dispunem de mari posibilități. Să sperăm, totodată, că în același timp cu lărgirea practicării în masă de către copii a patinajului, cei mai înzestrați dintre ei vor reuși, pregătindu-se stăruitor sub îndrumarea celor mai buni antrenori, să parcurgă drumul către marile performanțe.

DIPLOMA
DIPLOMA
DIPLOMA
DIPLOMA
DIPLOMA
DIPLOMA

MEDALIA DE ARGINT DIN RUNCU

Cei 96 pionieri dîmbovițeni, cîștigători ai fazei comunale la concursul «Săniuța de argint» s-au întîlnit la Sinaia unde s-a desfășurat faza pe județ a concursului. În cadrul întrecerilor, pionierii din localitatea Runcu au dovedit că experiența acumulată încă din anul 1971, cînd au cucerit primul trofeu la acest concurs și pînă la ediția din această iarnă, cînd au obținut al... VI-lea trofeu, este bogată și rodnică.

La faza pe țară, desfășurată la Harghita, aptitudinile deosebite ale pionierilor din Runcu pentru sporturile de iarnă s-au confirmat din nou prin colega lor, Daniela Prioteasa, care a reușit o performanță deosebită — cucerirea locului doi și a medaliei de argint la săniuțe. Un succes care a adus în vitrina cu distincții a pionierilor din Runcu prima medalie de valoare. Le urăm la mai multe și nu numai de argint, ci chiar și de aur.

*

◀ La faza județeană, pioniera Daniela Prioteasa se află pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Și cu toate că la finala pe țară a coborît cu o treaptă, de fapt se poate spune că a urcat...

PE SCHIURI DUPĂ HARTĂ ȘI BUSOLĂ

Într-un decor de basm cu brazi seculari împovărați de omăt s-au desfășurat recent la Izvoarele — stațiune așezată într-o «căldare» a Munților Gutîi — cea de-a V-a ediție a Campionatelor naționale ale juniorilor la orientare pe schiuri.

Și celelalte patru ediții au fost interesante și viu disputate. Dar, din cauza zăpezii insuficiente din iernile anilor trecuți, concurenții aveau voie, prin regulament, să se deplaseze de-a lungul itinerarului și cu... schiurile în spate: adică în loc să-i ducă ele pe ei, le duceau ei pe ele. Și-n aceste condiții n-au putut fi acordate, firește, titlurile de campioni republicani pe schiuri. De data aceasta însă, pentru prima oară în «istoria» acestui inedit campionat al pionierilor orientariști, lucrurile au stat cu totul altfel, stratul de zăpadă de pe traseu măsurînd aproape un metru grosime.

În cele două zile de concurs, juniorii mici — cei care nu împliniseră încă 14 ani — au parcurs pe schiuri un traseu care a totalizat aproape 15 kilometri. Un traseu nu numai lung, dar și complicat (amintind oarecum de... labirintul lui Tezeu), de-a lungul căruia, în plus, au avut de furcă și cu nămeții, și cu dîrele trase înadins de către organizatori pe albul imaculat al zăpezii (pentru a-i deruta pe cei mai puțin experimentați), ba chiar și cu... teamă (unii uitaseră că iarna urșii dorm și se așteptau să dea de ei prin zmeurișuri, însă în locul lor se aflau cîțiva... salvamontiști). Dar cu ajutorul hărții și al busolei și punîndu-și la bătaie toată priceperea și energia într-ale schiatului și-ntr-ale orientării turistice, cei mai mulți au scos-o cu bine la capăt. Și astfel, pentru prima oară au putut fi desemnați campioni republicani la orientare pe schiuri: la fete — pioniera **Cristel Danek** din Brașov, iar la băieți — **Gheorghe Nicolae** din Bistrița-Năsăud.

Demn de remarcat e faptul că bistrițenii au strălucit mai mult decît toți în aceste întreceri, cucerind, în afara titlului de campion republican la băieți, și alte locuri fruntașe (printre care și titlul de vice-campioană, care a revenit pionierei Aristica Maieri). Strălucire pe deplin explicabilă dacă luăm în considerare faptul că și ei, juniorii mici, se pregătesc în cadrul clubului sportiv «Cutezătorii» din Bistrița-Năsăud. Club renumit prin rezultatele deosebite obținute în acest sport tehnico-aplicativ relativ nou pentru noi, care a dat orientariști de valoare atît la juniori cît și la seniori și pe urmele cărora cei mai mici dintre ei sînt hotărîți să meargă.

SEVER NORAN

MEȘTERUL

(urmare din pag. 3)

nier? Să știi: ai făcut o treabă grozavă. Lasă, ce-ai scris putem lăsa așa. Pui mîna aici doar atunci cînd ai nevoie, nu? În rest: «pericol de explozie». Dar ia să vedem mai departe. Cumva mai e vreo lădiță?

O descoperi și pe a treia.

— Dar ai lucrat, nu glumă, nu mai contenea tata cu lauda. «Folosiți cu încredere», citi cuvintele scrise cu tuș negru, urmate de o săgeată. Cumva, arată că pe aici se deschide?

— Chiar.

A.I. ZĂINESCU

Oșteanul de la Putna

A fost odată un om
Și-avea un cal, avea o șa,
El cînd trecea părea un pom
De foc, și Ștefan se numea.

Nu-nalt la trup, la cuget doar,
Nu-nalt la stat, ci doar la gînd,
El cînd mergea părea hotar,
Și nouri se-auzeau tunînd.

Și-avea un cal, avea și scut
Ținea în mînă sabie, tăia
Cu ea și pîinea-n două o-împărțea
Cu cel dintîi în cale cunoscut.

Ospețe da, suna din bucium
Și-l prosläveau copiii-n graiul scump;
Cînd n-avea lupte-și rezema de luciul
Săbiei, o mînă, și ara pe cîmp.

Bat clopote la Putna, se desface
O zare parcă și îl văd;
— Măria ta, e rodnicie-n țară, pace
Și grîul fulgeră de sub omăt.

La Turda, pe-o cîmpie

Umbre de munți roind la asfințit,
O-ndurerare-n ape ca un nor,
Oh, capul lui Mihai a tresărit,
La Turda, capul lui zguduitor.

Primiți mărire stelelor în șăi
De-azur și scuturi nașteți, vii.
Ca o tăcere-naltă printre văi,
Copacii-aprind și țin făclii.

Mihai, Mihai pe nume și Viteazul,
La Turda, pe-o cîmpie-a fost ucis,
E despărțit capul de trup, obrazul
De caldă strălucirea sîngelui deschis.

Și păsări se rotesc pe cer, departe
Trei tinere surori frumoase-l plîng,
Oh, capul lui Mihai în iarbă arde,
Iarba e-un rug acum, cel mai adînc.

Trei tinere surori l-acoperă cu voal,
Muntenia și Transilvania și Moldova-l țin
Sus la Tîrgoviște pe-un deal,
De unde-i cresc de-apururi ochii, rădăcini.

TRIPLA PERFORMANȚĂ A EXPEDIȚIONARILOR DIN CHENDREA

Printre echipajele participante la cea de-a VIII-a ediție a Expedițiilor «Cutezătorii» s-a numărat și «Dacia Felix», de la Școala generală din comuna Chendrea, județul Sălaj. Binecunoscut din precedentele ediții la care a participat cu deosebit succes, cucerind unul după altul două trofee (în edițiile a VI-a și a VII-a), «Dacia Felix» s-a impus din nou în atenția juriului republican prin valoroasele colecții și studii de etnografie și folclor pentru care i s-a acordat, în unanimitate, încă un trofeu — «Miorița».

Cum de-au reușit expediționarii din această comună din nordul țării să realizeze o asemenea performanță rară, cum este cucerirea a trei trofee consecutiv în cadrul marelui nostru concurs? Răspunsul la întrebare ni-l poate da și ultima lor expediție, la fel de reușită și interesantă ca toate celelalte dinaintea ei.

Expediția (din vara anului 1976) a început chiar din comuna lor natală. Pe dealul «Cetatea» din apropiere, expediționarii au descoperit cîteva prețioase obiecte aparținînd unele epocii neolitice (printre care și un ciocan de piatră), altele epocii feudale. De aici, hotărîrea lor de a continua săpăturile mai atent și în alte locuri din județ. Și cercetările au fost fructuoase, expediționarii din Chendrea descoperind, printre altele, numeroase obiecte de ceramică, lucrate cu mîna sau la roată, specifice culturii dacice. De-a lungul expediției, membrii echipajului au mai aflat 14 variante ale «Cîntecului găinii» și au identificat localitatea Zalha ca cetate și nu ca așezare dacică, așa cum se credea. Alte obiecte scoase la iveală de săpături, aparținînd epocii neolitice, au dovedit că primele lor descoperiri de pe dealul «Cetatea» nu au fost întîmplătoare.

Muzeul Școlii generale Chendrea, realizat din obiectele descoperite în timpul expediției, are printre exponate și numeroase fragmente de coloane, cărămizi, olane, țigle purtînd inscripția — «CYCF» (cohors prima canannefatium — prima cohortă romană) din localitatea Tihău, urmată de menționarea celor de la Miograd și Porolissum, localități ce semnalează prezența cohortelor romane ce au staționat în județul Sălaj. Obiectele de ceramică — de la pipe la oale, ulcioare, blide, farfurii — existente în muzeu atestă vechea ocupație a locuitorilor Tihăului — olăritul.

Recentul trofeu «Miorița», decernat de juriul republican, este «cap de coloană» în șirul exponatelor din micul dar prețiosul muzeu al expediționarilor de la Școala generală din Chendrea, județul Sălaj.

LILIANA IVAN

Clătină capacul care se îmbuca frumos.

— Da, lucru trainic. «Folosiți cu încredere», zici. Numai bună pentru periile de haine. Ca să nu spun cît de folositor este și îndemnul. Periile pentru curățat îmbrăcămintea trebuie folosite cît mai des, nu? Sînt sigur că la asta te-ai gîndit, nu-i așa?

La a patra lădiță tata a exclamat rîzînd de cum a văzut-o.

— Nici nu s-aștepta mama să-i faci o asemenea bucurie. Grozav cadou. E o «lădiță» numai bună pentru nasturi. Mai ales că ai și scris aici, deasupra, cît se poate de nimerit: «Cîine rău». Sînt sigur că nici un nepoftit nu va mai pune mîna aici de-acum înainte...

Cum ultima cutie n-avea nimic scris pe hîrtia de ambalaj, tata a deschis-o tăcut, evident curios. Se arătă încîntat de brelocul termometru, mai ales cînd află că acesta e cadoul pentru Mihai. Ba-i schimbă și lanțul cu unul mai frumos — niște bile mici, de metal, înșirate pe o sîrmă de oțel flexibilă și puternică în același timp.

— Nu-i așà că-i foarte potrivit lanțul ăsta de breloc?

Era, într-adevăr, foarte potrivit. Și atît de frumos cadoul, încît Dragoș nu-l mai așeză în cutiuța meșterită, grăbindu-se să i-l înmîneze lui Mihai care făcu ochii mari, mari și exclamă cu bucurie:

— E cel mai grozav cadou. Aștept surpriza acum.

— Surpriza e că... nu mai e nici o surpriză.

Și Dragoș își privi palmele muncite, în care mînerul ferăstrăului crescuse niște rosături de toată frumusețea.

ILUSTRAȚIE DE Ofelia Dumitrescu

Potecile albe.. ale primăverii

Schiță de MARIA IONIȚĂ

Pomii s-au acoperit cu spuma albă a florilor..

Cum apare soarele, evadez din cameră. Mi-apropii genele și cern lumina printre ele, separînd-o în culori: roșu, galben, albastru. Albastru-mi convine. Este culoarea mea preferată. Brazii din marginea satului mă înconjoară ca o gardă de onoare, aliniată pentru a-mi da onorul. O potecă albă mă ademenește spre înălțimi. Pornesc. De pe culme privesc depărtările străjuite de piscuri cenușii peste care tronează soarele. Ia să-ntărît puțin ecoul munților...

— Aștept de-o oră să-ți termini tema la matematică, mă dojenește bunica, și tu nici măcar n-ai de gînd s-o-ncepi!

— Bunico, dumneata nu înțelegi că frățiorul meu e un mare călător? Are obiceiul să-și arunce ochii din cînd în cînd pe fereastră și s-o ia razna.

Adriana se porni pe rîs iar bunica își lăsă și ea lucrul în poală și se uită peste ochelari cînd la mine, cînd la sora mea.

Mi-am pironit ochii asupra Adrianei și încet, încet i-am priceput tîlcul veseliei.

— Și pe unde te-a purtat aleanul, mărite comis?

I-am întors spatele, deși Adriana parcă ar avea dreptate.

Nu de mult ni se schimbase profesorul de matematică. Ne venise un profesor tînăr, cu ochelari și cu o voce dulce și caldă, care te predispune la visare. Îi place să vorbească mult, să facă lungi demonstrații, iar noi îl urmărim un timp, apoi...

Pe peretele clasei, în dreapta, atîrnă un tablou care înfățișează o luncă străbătută de un rîu de munte. Încerc un timp să urmăresc explicațiile profesorului dar apoi... privirea-mi alunecă spre dreapta și fără să știu... mă trezesc pășind peste iarba mătăsoasă. Uneori mă întind la umbra unei tufe și ascult șuierul vîntului în coama brazilor. Sînt atît de departe încît glasul profesorului nu mă mai ajunge. Abia clinchetul clopoțelului mă readuce în clasă uneori în clipa în care mă pregătesc să încerc undele rîului.

Azi, la ultima oră, ni s-au verificat temele, într-o liniște deplină. Eu am arătat caietul apoi, scăpat de orice grijă, mi-am îndreptat privirea spre tablou. Eram gata-gata să urc pe una din potecile albastre, cînd m-am auzit chemat.

— Prezent! am strigat mai tare ca de obicei.

Profesorul a zîmbit.

— Te rog să treci la tablă.

Și m-am trezit, așa, dintr-o dată, în fața unei ecuații de gradul întîi. Tabloul cu potecile lui albe dispăruse. Ecuația era destul de încîlcită, dar nu m-am lăsat și pînă la urmă am ieșit învingător. Tovarășul profesor nu mi-a spus decît atît:

— Fii calm și atent!

Ciudată și plină de mistere mai e matematica asta și frumoase sînt potecile ei cînd le descoperi. Am luat un șapte, dar am înțeles totul.

Și-acum de ce-oi fi încercînd iar să mă uit spre tablou, că doar sfîrșitul trimestrului e atît de aproape! Ah! Și soarele ăsta! Și culoarea albă a potecilor! Ia, mai bine, să deschid ochii, pînă nu-i prea tîrziu!...

DARUL

schiță de
VASILE MĂNUCEANU

În sala de lectură a bibliotecii orășenești domnea o liniște profundă. Cu capul întors atît cît îi permitea buna cuviință, Matei îl observa pe furiș pe omul de la masa alăturată. Îl recunoscuse din prima clipă. Silueta lui masivă era de neconfundat. Părul cărunt, răvășit, îi cădea pe frunte, îi acoperea vederea. Și-l dădea de-o parte cu un gest nervos, în timp ce stiloul alerga pe foile mici, lunguiețe, răvășite și ele pretutindeni. La un moment dat își scoase ochelarii cu sticle groase, îi șterse atent, își frecă pleoapele obosite. Își alungă din nou șuvițele de pe fruntea înaltă, de savant.

Profesorul Aldea era, într-adevăr, un savant. Numismat. Specialist în monede vechi. «De ce-o fi venit la bibliotecă? se întrebă Matei. Pesemne consultă niște lucrări rare».

Fata care aducea cărți intră cu pași vătuiți, apropiindu-se de masa profesorului. Purta în brațe un teanc de tomuri grele, cu legătură veche. Le dădu drumul cam precipitat pe pupitru. Se auzi un zgomot de sticlă sfărîmată și profesorul Aldea își scoase de sub cărți ochelarii făcuți praf. Pe fața lui se citeau consternarea și mînia. Părea gata să explodeze. Dar ridicînd ochii spre fata speriată, care bîiguia tot felul de scuze, se domoli ca prin farmec. Spuse neașteptat de blînd:

— Lasă, nu-i nimica. Se întîmplă.

Matei, care încremenise privind scena, simți deodată un imbold irezistibil. Se ridică, îl salută pe profesor cu o înclinare tăcută a capului. Vorbi în șoaptă.

— Tovarășe profesor, dacă-mi permiteți... Tata e optician. La centrul numărul unu, pe Crăițelor. Văd că rama e bună. O să vă schimbe lentilele. Îl rog eu să vi le facă repede. Pînă mîine, cel mult...

— Mulțumesc, se lumină profesorul. Oferta e ispititoare. Fără ochelari nu pot să lucrez și... Dar de unde mă cunoști? păru să se nedumerească.

— Păi cine nu vă cunoaște? Și apoi... Brusc îl cuprinse tulburarea. Începu să se bîlbîie: Și eu adun... adică vreau să spun, încerc să fac o colecție de bani vechi. Îmi place să...

Tăcu. Profesorul zîmbi:

— Un coleg, va să zică. Îmi pare bine. Știi ce? Fă-mi o vizită duminică dimineața. Am și eu, hm, o colecție. Facem schimb de impresii.

Timp de două zile Matei simți că plutește. Duminică, pe la zece, sună la ușa casei cenușii, cu înfățișare cam melancolică, adăpostită între plopii desfrunziți. Profesorul îl luă prietenește de umeri, îl conduse într-o încăpere mare, plăcută, cu mobilă veche, cabinetul lui de lucru. Pereții erau acoperiți cu cărți pînă-n tavan. Printre cărți luceau vitrinele cu colecții, transformînd odaia în peștera lui Ali-Baba. Matei privea în extaz. Explicațiile profesorului îi sunau în urechi ca de pe altă lume. Aproape îi fu rușine să deschidă cutioara de lemn care conținea modesta lui avuție de numismat începător. Dar profesorul Aldea se declară mulțumit:

— E un început bun. Uite, o să mai adaug și eu cîte ceva.

Îi dărui un taler de aramă, un irmilic și alte cîteva piese care pentru el nu însemnau cine știe ce, dar în ochii lui Matei căpătau proporții fabuloase.

Cineva ciocăni încet la ușă.

— Fiica mea, Angela, o prezentă savantul și în privirea lui luci o lumină adîncă, plină de iubire.

Fata era slăbuță, cu ochi mari, verzi ca leușteanul. Puse pe birou tava cu sandvișuri, farfurioarele, turnă pepsi în paharele grele de cristal. Voi să plece.

— Rămîi, Angi. N-avem secrete. Oaspetele nostru e... un confrate, ceva mai tînăr. În ce clasă?

— A opta.

— Aha. Ești de-o vîrstă cu fata mea. Și iarăși lumina aceea lăuntrică i se revărsă în priviri, învăluindu-l ca o primăvară, ridurile adînci îi dispărură pentru o clipă.

Sună telefonul. Pe măsură ce vorbea, obrajii profesorului, de obicei palizi, se învăpăiau, părea cuprins de agitație. Puse receptorul jos și se năpusti spre cuier:

— Pe mine să mă iertați. La Sălcioara... un tractorist... o cupă cu monede... s-ar părea că e vorba de ceva foarte interesant. Te rog să fii o gazdă bună, Angi.

Ieși ca o furtună. Fata surîse:

— Asta e...

Apoi tăcu. Tăcură. Îndelung. Fata purta o rochie frumoasă, de catifea verde, cu nasturi mari, aurîți. Matei începu să se simtă prost în vechea lui uniformă, proțăpit pe scaunul cu spătar sculptat, ca un jilț voievodal.

— Ia un sandviș cu icre. Sînt foarte bune.

— Mulțumesc...

Tăcură iarăși. Fata își încrucișă mîinile în poală. Privirile ei contemplau gînditoare grinzile tavanului.

— Îți place muzica? Apăsă clapa casetofonului strălucitor ca o bijuterie. Cît ascultăm, îți arăt niște fotografii, vrei? Uite, astea sînt făcute la Buziaș. Astea la noi, în grădină... Nu, nu, cealaltă e din Italia, de-astă vară. Am fost cu tata...

Un peisaj însorit, case de piatră albă. Sub un platan uriaș, tatăl și fiica, zîmbitori.

— Astea sînt cele mai noi. Le-am făcut săptămîna trecută, vineri, de ziua mea.

O mulțime de băieți și fete. Farfurii, pahare. Tichii de carnaval. În mijlocul grupului, Angela, în rochia ei cu nasturi aurîți, surîzătoare, la fel ca acum. Cu același surîs ca acum, împrumutat parcă, sau desenat cu un creion invizibil pe fața ei slăbuță.

— Îmi pare rău. Dacă ne cunoșteam mai demult, te invitam.

Vinerea trecută. «Dacă ne cunoșteam mai demult...» Ce-a făcut el vinerea trecută? A, da. A ajutat la căratul lemnelor și cărbunilor în beci.

— Să-ți mai torn pepsi? Sau poate vrei apă minerală?

— Nu, mulțumesc, nu prea mi-e sete.

Îndrugă o scuză banală și se ridică grăbit, uitînd pe un colț al mesei monedele dăruite de profesor.

*

Pe șantierul noii baze sportive veniseră elevi de la aproape toate școlile din oraș. Era frig. Le-ar fi plăcut un foc strașnic, cu văpaie mare, dar n-aveau timp de foc și apoi cazmaua era un mijloc de încălzire uimitor. Matei o văzu pe Angela abia cînd sfîrșiseră lucrul și se pregăteau de plecare. Aproape să n-o recunoască în treningul decolorat, peste care îmbrăcase o jachetă groasă. Fata îi întinse mîna, începu vorba fără nici un ocol:

— Bună. Știi, nu trebuia să faci asta. Vorbesc de monedele acelea. Nu i le-am arătat tatii. S-ar fi mîhnit văzînd cît de puțin prețuiești darul lui. Nu trebuia.

Matei roși sub praful care-i acoperea obrajii. Nu, nu trebuia. Fusese un impuls necugetat, jignitor și fără rost.

Angi își ridică Pegasul nichelat, trîntit în iarba arsă de brumă. Matei își urni și el bicicleta grea, solidă ca un tanc, cu vopseaua nițel cojită. Pedalînd pe străduțele întortocheate, Angela spuse deodată:

— Îmi dau seama. Eu am fost de vină atunci. Te-am indispus. Voiam să fiu o gazdă bună și a ieșit tocmai pe dos. Așa e? Spune sincer.

— Sincer. Mi se părea că faci totul numai din politețe, din obligație.

— Nu-i adevărat. Căutam să fiu o gazdă bună.

— Zîmbeai tot timpul. Ca și cum muzica aceea, fotografiile din Italia, petrecerea de ziua ta, totul te-ar fi umplut de încîntare. Și nu era adevărat.

— Așa ți s-a părut? Se poate. Își scutură din gene o grăuncioară de praf. Singurul vis al tatii e să mă știe mereu veselă, mulțumită. Dacă ar simți că mi-e greu, că am necazuri, s-ar agita grozav. Cînd am un pic de temperatură nu doarme toată noaptea. Vine din cinci în cinci minute să vadă ce fac.

— Tatăl tău ține la tine mult, Angi.

— Da. Ține chiar mai mult decît la monedele lui vechi. Nu glumesc.

Matei frînă brusc. Ajunseseră în capătul unei alei străjuită de-o parte și de cealaltă de plopi înalți, nemișcați. Angi opri și ea și privi lung plopii. Zîmbi. Altfel. Sfios și depărtat. Se întoarse apoi și spuse:

— Mîine după-amiază mă găsești la școală. Avem un cerc al columbofililor. Creștem porumbei.

— Porumbei călători?

— Și călători. Dacă vrei, vino să-ți iei monedele. O să aduc și binoclul. Am acasă un binoclu cam zgîriat dar bun. O să ne uităm cu el după porumbei. Să le urmărim zborul, pînă departe...

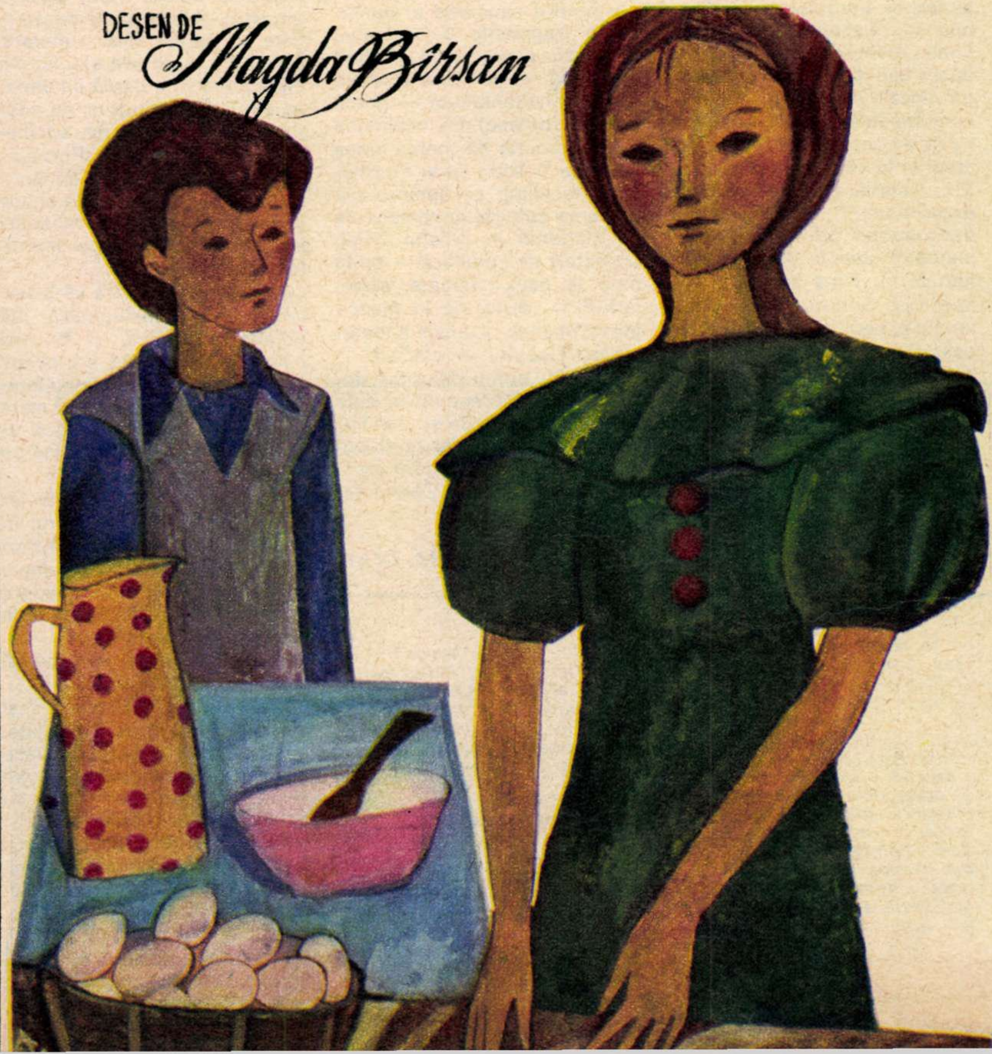

DESEN DE Magda Bîrsan

VITRINA LITERARĂ

„CERBUL DE LUMINĂ":

AL. RAICU

(Editura «Ion Creangă»)

Literatura noastră contemporană are o bună tradiție a literaturii pentru copii, căreia vine să i se includă (fără grabă și ostentație) Al. Raicu, cu volumul său de povestiri tipărit nu demult la harnica Editură «Ion Creangă» și purtînd titlul **Cerbul de lumină.**

Cartea lui **Al. Raicu** e o suită de scene de viață, de secvențe povestite firesc și colorat, limpede, autorul avînd grijă ca fiecare întîmplare să-și aibă tîlcul său educativ.

Cîteva dintre piesele volumului merită o atenție ceva mai deosebită. Ne gîndim, de pildă, la: **O medalie pentru pilot** (care e atît de omenească și pozitivă încît pare ilustrarea în ordine literară a unui fapt de viață cules din presa cotidiană, **«Cerbul de lumină»**, **«Merele de aur»**, **«Pădurea inimilor noastre»**, aceasta din urmă cuprinzînd un pastel plin de prospețime, degajînd o frumusețe sănătoasă și curată: «Sus, la dreapta, la stînga, întinderi albastre. Jos de tot, abia deslușindu-se în contururi palide, catifelate, clinele dealurilor pe care se înșirau ca mărgelele pe-o ață, casele satelor. Iar aici, culmi de brazi în rînduri drepte, cu frunțile către soare, parcă statornicite de cînd e lumea».

Cerbul de lumină e o carte nobilă în intenții, cu subiecte variate, generoasă, scrisă direct, cu participarea cititorului pionier. Să-i recunoaștem deci și o funcție educativă. Formula adoptată de autor e cea limpede și ușor sentimentală.

DAN MUTAȘCU

ATELIERUL FANTEZIEI

CURIOZITĂȚI FILATELICE

■ Marca românească Alexandru cel Bun, emisă în 1931/1932, are imprimată o dată istorică greșită: anul urcării pe tron apare ca fiind 1406 în loc de 1400.

■ În casa unui colecționar din Liverpool călcată de hoți s-a găsit, printre lucrurile răvășite, dar analizate atent de secția filatelică a Scotland-Yard-ului, cea mai mare eroare filatelică modernă: pe o marcă de 6 p. a insulelor Falkland, comemorînd a 50-a aniversare a bătăliei navale din largul acestei insule, numele vasului «Kent», participant la bătălie, apare schimbat în «Glasgow». Prețul de strigare la licitația casei Harmer a fost la 1 000 de lire sterline!

■ În 1893, pe un timbru din seria care a fost emisă pentru a sărbători al patrulea centenar al descoperirii Americii, Cristofor Columb apare ras, în timp ce pe un alt timbru, difuzat chiar a doua zi, este înfățișat cu o minunată barbă. Pe un timbru emis în St. Christoph, același Columb privește prin telescop, deși acest instrument a fost inventat la un secol după moartea celebrului navigator.

■ În 1925 întîlnim, în seria emisă în memoria primilor emigranți norvegieni în America, o corabie care arborează și pavilionul norvegian, deși acesta a fost creat mult mai tîrziu, în 1814, după separarea Norvegiei de Danemarca.

■ Mai aproape de anii noștri, erorile de acest tip se înregistrează frecvent. Astfel, pe un timbru belgian apare un avion purtînd semnele de recunoaștere ale Italiei. În 1939, o serie de timbre ale Liberiei prezintă un vapor în mers, din coșul căruia fumul merge nu înapoi, ci înainte, iar în 1949, pe un timbru tunisian, un vultur zboară purtînd capul întors către spate.

CE ESTE NUMISMATICA?

În urmă cu ani, Ernest Babelon, un vestit numismat francez, scria că «o monedă este, mai adeseori decît se crede, singurul document autentic care a ferit de uitare un eveniment», monedele fiind «martorii oculari și oficiali chemați fără încetare să depună mărturie»Regretatul academician Constantin Moisil, un mare istoric și numismat, spunea că această materie de studiu «nu cuprinde numai știința monedelor, adică studiul tipurilor și inscripțiilor de pe monede, ci și istoria monetară, care studiază moneda ca factor economic», rolul acestei științe — adăugăm noi — în cunoașterea străvechii civilizații românești fiind multilateral.

Sigiliul cuprinzînd simbolurile celor trei țări române: vulturul Țării Românești, capul de bour al Moldovei și leii Transilvaniei, iar de o parte și alta Mihai și fiul său Nicolae Pătrașcu.

Să privim drahmele din Apollonia și Dyrrachinum, tetradrahmele din Thases și Macedonia și vom avea o imagine a întinselor relații economice ale geto-dacilor cu aceste îndepărtate centre comerciale.

La începutul secolului I î.e.n., cînd închegarea statului sub conducerea lui Burebista era înfăptuită, diferitele monetării ale triburilor geto-dacice nu mai corespund noii organizări social-politice și economice. Cele opt variante de tipuri monetare geto-dacice, care circulau numai în anumite zone geografice, în limita teritoriului fiecărei unități politice eminente, sînt înlocuite cu denarul roman, monedă cu valoare internațională recunoscută.

Dar, înaintea monedei propriu-zise, au circulat o lungă perioadă de timp obiecte premonetare, apariția lor fiind legată de prima mare diviziune socială a muncii — despărțirea triburilor de păstori de marea masă a agricultorilor. Schimbul sub forma produsului contra produs, numit troc, este înlocuit cu moneda — vită. La vechii greci rolul de obiect — monedă l-au avut boii, de unde și expresia «are un bou pe limbă», cu referire la oamenii a căror tăcere a fost cumpărată. La romani moneda era capul de vită, respectiv **pecus** — cornută, de unde mai tîrziu a venit denumirea monedei metalice **pecunia**.

I. PENESCU

ARITMOGRIF FLORAL

Înlocuind cifrele prin litere, veți afla, de la A la B, cum se numește autorul operei «Fata cu garoafe», iar pe vertical numele a zece flori.

	10									11	
	6	13	12	1	14	8	9	13	3	2	
	4	7	11	7	3	8	12	12	2	3	
	11	5	7	1	12	4	3	11	8	12	
A	1	2	3	4	5	6	7	8	9	2	B
	2	11	14	5	2	1	15	7	12	4	
	8	4	11	7	5	12	4	15	5	5	
	12	7	12	15	12	6	7	7	12	12	

CLUBUL Logicienilor

Prezintă **EDMOND NICOLAU**

În atelierul școlii, Anton are ca temă să taie o placă metalică cu flacăra oxiacetilenică. De el se apropie Maria, care îl întreabă de ce stă gînditor.

— La ce te gîndești?

— După cum vezi, în fața am o placă metalică. Din punct de vedere geometric este un triunghi echilateral.

— Și ce e cu asta?

— Tovarășul profesor mi-a cerut să tai din el jumătate.

— E foarte simplu. Nu ai decît să calculezi latura unui triunghi echilateral cu aria jumătate din a acestuia. După cum îți dai ușor seama, el va avea latura cu...

— ...cu radical din doi mai mică, adică latura lui va fi doar 0,707 din latura inițială.

— Înțeleg. Dar eu îmi pun o condiție suplimentară: cum delimitez o arie dată cu o curbă de lungime minimă?

— Deci, cum o să tai placa triunghiulară în condițiile date, dar cu o tăietură de lungime minimă?

Răspunsul în numărul viitor.

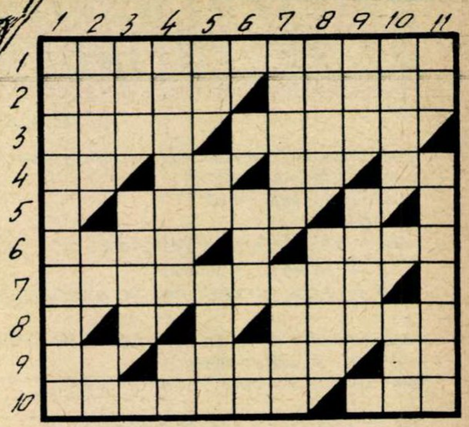

AGRICULTURĂ

ORIZONTAL: 1) Mașină agricolă. 2) Obțin prin vrednicia lor rezultate spectaculoase pe loturile școlare. Pătura socială cea mai exploatată a țărănimii din trecut (sing.). 3) Ambalaje. Din an în an (pl.). 4) Din penar! Ovine. Lese. Dumitru Tudor. 5) Produs al combinatelor avicole. 6) Transportă cantități însemnate de cereale. Bine coapte (sing.). 7) Agricultura noastră socialistă, care folosește mijloace tehnice înaintate, spre a obține producții cît mai mari în raport cu suprafața cultivată. 8) Semințe selecționate (sing. masc.). 9) Număr (abr.). Pămînturile lucrate cu multă îndemînare (sing.). Din amoniac! 10) Procedeu prin care sînt redate agriculturii importante terenuri, după înlăturarea unei pînze de apă sau a mlaștinilor. Culoarea și metafora holdelor.

VERTICAL: 1) A ameliora speciile animale și vegetale prin alegerea, în vederea reproducției, a indivizilor care întrunesc cele mai multe calități. 2) Avînt în muncă pe ogoare. Ren! Din schelet. 3) Pisc în Alpii elvețieni. Strămoșii noștri, mari cultivatori de grîu. 4) Mijloace moderne folosite în agricultură pentru răspîndirea îngrășămintelor sau distrugerea dăunătorilor. Cu o ritmicitate precisă în desfășurarea lucrărilor agricole. 5) La mecanizare. Cămăși din portul nostru popular. Drenează depresiunea Bozovici. 6) Deține simțul olfactiv. Măsură agrară. 7) Cultură aflată pe un teren mărginit de patru drumuri care se întretaie. Prințesă a francilor (590—625). 8) Sursă a mijloacelor industriale care dau noul chip al agriculturii. Rîu în Normandia. 9) Agricultură (abr.). Bunăstare. 10) Incursiune. Acum (pop.). 11) Printre puiet! Important autovehicul folosit în agricultură.

DICȚIONAR: MEZ, ITTE, AVRE.

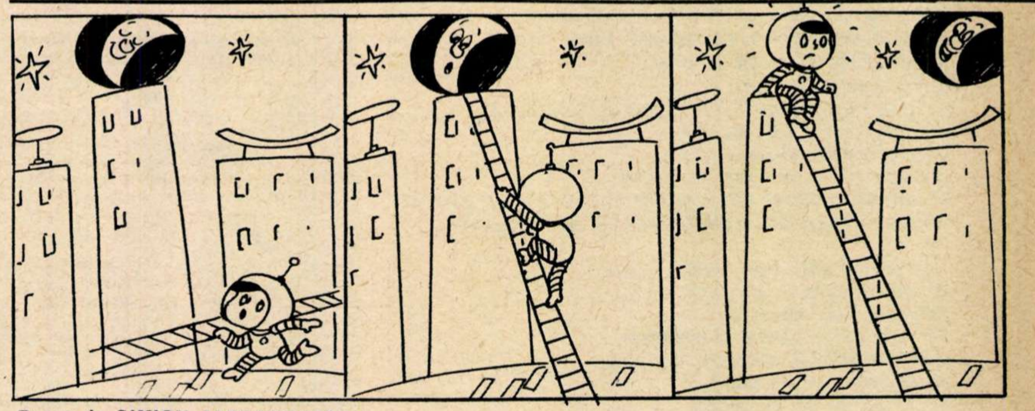

Desen de **SIMION ALEXANDRESCU**

ATENȚIE — COPII!

În prezent sînt instalate în orașele de pe glob mai mult de un milion de indicatoare de circulație cu semnificația: ATENȚIE — COPII! Se apreciază că peste două decenii vor fi necesare cinci milioane de asemenea indicatoare. Aceasta deoarece, după cum au calculat specialiștii UNESCO, în anul 2000 vor învăța, pe toate continentele, în mediul urban, un miliard de școlari. În anii noștri «explozia» școlară a depășit toate prevederile, numărul copiilor și al tinerilor între 3 și 18 ani care învață crescînd cu aproape cincizeci de milioane pe an. În fața acestei perspective, factorii răspunzători pentru circulația în interiorul orașelor fac pregătirile corespunzătoare. O primă măsură recomandată pe plan mondial este înmulțirea semnelor de avertizare pentru automobiliști instalate în fața școlilor. Aceste semne, bine cunoscute vouă, sînt identice, ca formă, în toată lumea: un triunghi avînd în interior siluetele unor copii în mișcare.

ION MUNTEANU

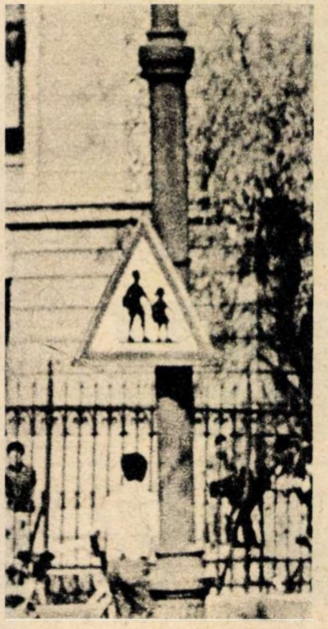

CU EPIGRAMA ÎN GHIOZDAN

UNUI «OCHITOR»

Bun țintaș, orice s-ar spune!
Însă nu în toate cele:
Că **ochește** *note bune,*
Dar **împușcă** *note rele!*

LA ORA DE BOTANICĂ

Cînd e fată silitoare,
Nota-n catalog e **floare;**
Cum s-a lenevit puțin...
Nota s-a schimbat în **spin!**

G. ZARAFU

PRIETENI NEȘTIUȚI DE PRETUTINDENI

de **MIHAI NEGULESCU**

9

Copii frumoşi, prietenii mei de pretutindeni:
o mînă prinde altă mînă,
o inimă cu altă inimă
îşi înfrăţeşte
ritmul scăldat de raza vestitoare
a unui anotimp neasemuit,
copii frumoşi, prietenii mei de pretutindeni.

Noi, prietenii, noi aripile acestui vechi pămînt
cu care va călători mereu
prin spaţiile bucuriei şi ale încrederii...

Dă-mi mîna ta cu care ţii creionul,
cu care desenezi castele de nisip,
dă-mi mîna ta care culege nucile de cocos,
care culege arahidele,
care culege strugurii.
Dă-mi mîna ta gingaşă modelînd în lutul moale
statueta visului.
Dă-mi mîna ta energic dezghiocînd
sunetul strunei din albastrul liniştii.

Dă-mi mîna ta, prietene de sub soarele Africii,
prietene din îndepărtata Laponie,
dă-mi un bulgăre de nea
din candoarea veşnică a Septentrionului,
dă-mi un fir de orez, micule vietnamez;
prietene din Australia alergînd după canguri,
prietene din oraşul Plevna,
cu ochii luminaţi de amintirea străbunilor mei,
prietene de pe Mississipi,
călătorind în barca lui Huckleberry Finn,
prietene din oraşele febrile ale Uralilor
şi din stampele japoneze —
prietene cîntăreţ la cora din Senegal,
şi prieten mongol păscînd cămilele prin deşertul Gobi,
prieten desfăcînd velele uşoare ale zîmbetului
peste oglinda de azururi a lacului Balaton,
prietene expediţionar din Munţii Tatra
munţi unde au luptat cîndva
părinţii părinţilor mei;
prietene neştiut din oricare ungher al Pămîntului
din îndepărtata Ţară de Foc
pînă la nopţile albe ale Alaskăi,
prietene păstor din roşcata Sicilie
şi prietene grădinar din grădinile fără moarte ale Şirazului,
prietene african din orele însîngerate ale Rhodeziei...

Prietene ce silabiseşti primele litere
în miile de graiuri ale pămîntului,
prietene de-o seamă cu mine —
dă mîna cu primăvara şi mlădiţele,
primeşte această strîngere de mînă,
acest semn al încrederii,
dă-mi mîna: să ne jucăm,
să efectuăm împreună o operaţie aritmetică.
Copil lîngă copil, un miliard de mlădiţe ale pămîntului,
1 + 1 şi aşa mai departe — un miliard
de tîmple ţinînd lumina soarelui radios al Prieteniei.
1 + 1, copil lîngă copil — arhitectură feerică
a cunoaşterii şi a înţelegerii.
stavilă împotriva urii şi a singurătăţii
şi a durerii.
1 + 1, splendida bucurie a întîlnirii noastre
în această zi cînd părinţii îşi citesc soarta în noi
cînd popoarele nu pot să nu privească în ochii noştri —
ai unui miliard de mesageri ai viitorului,
de copii frumoşi, prieteni neştiuţi de pretutindeni.

COPILUL
și lumea lui

Poeziile şi desenele pentru **acest concurs pot fi** trimise la **redacţie pînă la data de 21 martie a.c. Lipiţi pe** plic talonul **alăturat şi-l trimiteţi pe adresa: Redacţia revistei «Cutezătorii», Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1.**

1

3

6

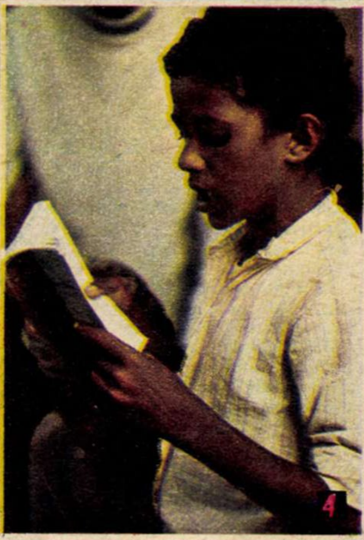
4

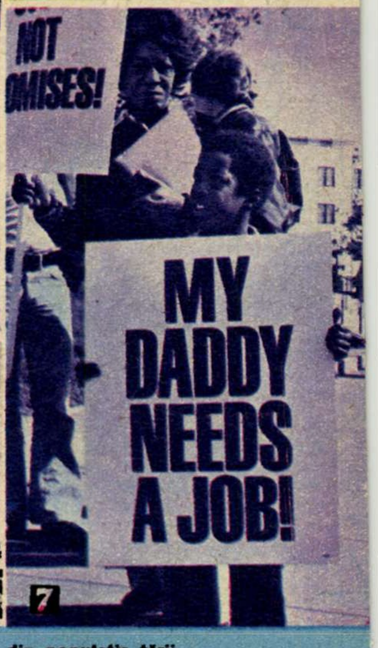
NOT
MISES!
MY DADDY NEEDS A JOB!
7

2

5

1. Aspect de la sărbătoarea japoneză dedicată copiilor de 3, 5 şi 7 ani. În această zi, parcurile şi grădinile nipone sînt asaltate de micii sărbătoriţi îmbrăcaţi în costume tradiţionale.

2. Florile, încărcate de simbolurile celei mai frumoase dintre vîrstele omului, sînt iubite în egală măsură de toţi copiii planetei.

3. La unul dintre nenumăratele cercuri de aeromodelism din Praga, R.S. Cehoslovacă.

4. Pentru acest copil african, bucuria de a putea citi o carte înseamnă un mare vis împlinit.

5. Oră de curs la o şcoală din Vientiane, Capitala R.P.D. Laos. Aici, bătălia împotriva neştiinţei de carte se află în plină desfăşurare. Numai în cursul anului trecut a fost cuprinsă în învăţămîntul de diferite grade peste 20 la sută din populaţia ţării.

6. Africa este continentul care a trăit în ultimii 30 de ani nenumărate prefaceri. Privind cu încredere viitorul, statele africane care şi-au cucerit independenţa depun astăzi eforturi susţinute pentru a crea copiilor condiţii din ce în ce mai bune.

7. Pe pancarta purtată de acest copil american, la una din demonstraţiile organizate împotriva şomajului, scrie: «Tatăl meu are nevoie de un loc de muncă». Asemenea lui mai sînt mulţi alţi copii în S.U.A. Pentru că, potrivit unor statistici recente, numărul cetăţenilor afectaţi de şomaj din această ţară trece de 11 milioane.

8. Iată şi un grup de copii din îndepărtatele ţinuturi scăldate de mările sudului, insulele polineziene.

UNICEF

8

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

12
JOI, 23 MARTIE 1978,
ANUL XII (NR. 547)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Patriei

În ghiocei, în zîmbet de narcise,
În Dunărea cu pleoapele deschise,
În jocul, fără seamăn, de păpuși,
În lotca trasă alb de pescăruși,
În tricolorul tînăr din cravate
Izvor adînc de demnitate,
În frumusețea muncii împlinite,
În brațele mereu neostenite,
Pe care crini noi înflorim, și lire,
În ochii mamei-carte de citire
Despre cea mai frumoasă primăvară —
Te recunosc și mă înalț cu tine, Țară!

LĂCRĂMIOARA MUNTENIȚĂ
cenaclul pionieresc «Albatros», Brăila

Trofeul «Caseta de cristal» în posesia echipajului «Carst-1» din Siret — Suceava.

Primăvara îi găsește pe pionieri întrecîndu-se în a fi prezenți la activitățile de muncă patriotică.

Foto: GR. PREPELIȚĂ

CADRAN POLITIC

Săptămîna trecută a avut loc un eveniment de deosebită semnificație politică — s-au desfășurat plenarele Consiliului oamenilor muncii de naționalitate maghiară și Consiliului oamenilor muncii de naționalitate germană. La lucrările plenarei au participat oameni ai muncii din industrie și agricultură, prestigioși oameni de știință și cultură, cadre de conducere din organele de partid, de stat și obștești, dezbaterile constituind o expresie vie a egalității în drepturi și a posibilităților de afirmare în toate domeniile de activitate, de care se bucură în țara noastră toți cei ce muncesc, fără deosebire de naționalitate. Ideile care au fost relevate au scos în evidență, cu puterea de convingere pe care o au faptele, că niciodată ca în prezent oamenilor muncii aparținînd naționalităților conlocuitoare nu li s-au creat atît de largi posibilități pentru a participa efectiv, în condiții de deplină egalitate, la viața politică, economică și socială a țării.

Lucrările plenarei au dobîndit un pregnant relief prin cuvîntarea rostită în încheierea lucrărilor de către secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU,** întîmpinat de participanți cu deosebită dragoste și profundă recunoștință pentru fundamentala sa contribuție la elaborarea și aplicarea întregii politici a partidului, inclusiv a politicii naționale.

«Toate măreţele realizări pe care le-am obținut pe calea făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate le datorăm, în primul rînd, eforturilor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate — români, maghiari, germani, sîrbi — întregului nostru popor, care, într-o deplină unitate, înfăptuiește neabătut politica internă și externă a partidului și statului nostru» a spus tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** în cuvîntarea la Plenara comună a consiliilor oamenilor muncii de naționalitate maghiară și germană.

Partidul acordă o atenție deosebită dezvoltării industriei, agriculturii, celorlalte ramuri ale economiei în toate județele și localitățile patriei, de această dezvoltare beneficiind deopotrivă toți oamenii muncii, atît români cît și cei aparținînd naționalităților conlocuitoare. Această puternică dezvoltare înseamnă asigurarea în practică a dreptului la muncă pentru toți cetățenii, posibilitatea de a se bucura de condiții tot mai bune de viață, de o civilizație superioară.

În același timp, prin întreaga sa politică, partidul s-a preocupat de înflorirea vieții spirituale prin dezvoltarea învățămîntului de toate gradele în limbile naționalităților conlocuitoare, prin crearea unei vaste rețele de publicații, de teatre, de case de cultură, destinate naționalităților conlocuitoare. S-a asigurat astfel dezvoltarea culturii acestor naționalități ca parte integrantă a culturii României socialiste. Iată numai un exemplu grăitor din numeroasele care există: în țara noastră funcționează, în prezent, 2 481 unități și secții școlare cu predare în limba maghiară și 692 unități și secții cu predare în limba germană. În zeci și zeci de Case ale pionierilor și șoimilor patriei, în tabere, în cadrul formațiilor cultural artistice, la Festivalul Național «Cîntarea României» și «Daciadă», purtătorii cravatelor roșii cu tricolor români, maghiari, germani și de alte naționalități activează strîns uniți într-o trainică și frumoasă prietenie.

Trăind și muncind laolaltă de veacuri, oamenii muncii români, maghiari, germani, sîrbi și de alte naționalități sînt astăzi mai mult ca oricînd strînși în jurul Partidului Comunist Român, muncind cu dăruire pentru înfăptuirea obiectivelor însuflețitoare stabilite în Programul partidului, pentru făurirea unei societăți care să asigure tuturor membrilor săi cele mai bune condiții de bunăstare și demnitate, pentru a ridica România spre noi culmi de măreție, spre comunism.

Oglinda săptămînii

● **Încheierea celui de-al II-lea trimestru școlar se apropie.** *Mai sînt două săptămîni și rezultatele obținute vor trebui să marcheze salturile calitative ale efortului depus la învățătură.*

Din fotografie vă privesc trei pionieri cu care detașamentul și unitatea lor se mîndresc, (numai note de 10) Liliana Olteanu, Florentina Borțun și Gabriel Radoslav — din clasa a III-a A, Școala generală Poroschia — Teleorman.

● **Întrecerile la muncă patriotică** *ale pionierilor și școlarilor și-au lărgit cîmpul de acțiune, odată cu sosirea primăverii. «Orașul nostru drag — mai frumos, mai bine gospodărit» se intitulează întrecerea care îi atrage pe toți pionierii ieșeni. Duminică de duminică, «înarmați» cu greble, hîrlețe și lopeți, ei participă la amenajarea spațiilor verzi, a terenurilor sportive, a parcurilor*

● *În acțiunea de colectare a deșeurilor feroase și neferoase, a deșeurilor de hîrtie și a ambalajelor de sticlă, detașamentul de pionieri al clasei a IV-a A, Școala generală nr. 1 Sovata, și-a îndeplinit încă de pe acum angajamentul pe acest an. S-au evidențiat pionierii Gámpa Tibor, Szákács Ilona, Mircea Cioloca, Márton Agnes și alți colegi.*

● *«Țării — inima și gîndul» se intitulează spectacolul la care*

CINTAREA ROMANIEI
CINTAREA ROMANIEI

au participat pionierii Școlii generale Șandra — Timiș (în fotografii : secvențe din spectacol).

● Membrii cercului de apicu
tură de la Casa pionierilor și șc
milor patriei din Lipova au trec
la activități practice, suprav
ghind cele peste 20 de familii
albine ale stupinei lor aflată
pitorescul ținut al Văii Cladov

● Toată iarna, pionierii di
satul Borșeni — Neamț au av
grijă să ducă mîncare și sa
căprioarelor, gingașe «locatare
ale pădurii de lîngă sat.

● La cinematograful din Cîm
pia-Turzii s-a deschis expoziț
foto «Sub flamura partidulu
creștem odată cu țara». Expoz
ția este realizată de cercul fot
al Casei pionierilor și șoimilc
patriei din localitate.

● Recent s-a declanșat la Ara
acțiunea pionierească de munc
patriotică «Primăvara '78» ca
contribuie la îngrijirea și înfru
musețarea municipiului.

● De la Consiliul Județea
Covasna al Organizației Pionie
rilor am primit un set de foto
grafii cu aspecte ale activităț
tehnico-aplicative și ale Con
cursului de creație tehnică a
pionierilor și școlarilor. Pionieri
membri ai cercului de radio
Școala generală Turia (foto 1)
Pionieri membri ai Cercului d
aero-modelism Casa pionierilo
și șoimilor patriei, Sf. Gheorgh
(foto 2)

1

2

CÎNTECUL PRIMĂVERII

Încă de la începutul lunii martie am văzut cîteva albine într-o insulă de flori albe care se uitau mirate la soarele cald care prindea să ne învăluiască. Am și auzit vijelia apelor plecînd spre toate punctele cardinale, și-n timp ce Dunărea își întindea arcul spre mare, cîteva păsări se iscăleau cu aripa pe cerul albastru al Carpaților. Frunți visătoare, pline de gînduri înalte cît zborul, frunți comuniste ridică în punctul de foc al primăverii catargul cutezanței și-al înfloririi rodniciei noastre socialiste. Au început muncile de primăvară. Spre toate punctele cardinale ale țării înflorește hărnicia. Ceremonia muncii cuprinde întregul popor, de la șoimii patriei, de la purtătorii cravatelor roșii cu tricolor pînă la bunicii noștri. Graiul pîinii se deprinde încă din aceste clipe,cînd albina se întîlnește cu privighetoarea și trimit auzului nostru întîiele sunete ale frumuseții primăverii românești.

Din toate părțile ne vin de la pionieri vești care mai de care mai hărnicite și cutezătoare. De la Baia Mare aflăm că, spre exemplu, sub genericul «Școala noastră ca o floare» pionierii **Școlii generale nr. 15** organizează acțiuni de muncă patriotică, de curățire și îngrijire a spațiilor verzi, mîinile lor iscusite și inspirate plantează în parcuri arbuști ornamentali și flori de toate culorile. În același județ, pionierii de la **Școala generală din Copalnic-Mănăștiur,** desfășoară lucrări de întreținere a pajiștilor și pășunelor, nivelări de mușuroaie, înfrumusețarea localității. In județul Botoșani, hotărîți să întîmpine primăvara cu rezultate frumoase, pionierii din comunele Lunca, Vorona, Mihăileni, Copălău, Bucecea, Cristești, Hlipiceni, Ipotești, Nicolae Bălcescu, au pornit la curățirea grădinilor și a livezilor, amenajarea serelor și solariilor. Din județul Dolj aflăm că pionierii din unitățile de la Școlile generale din Breasta, Predești, Bradova și altele vor planta peste 28 000 de pomi în livezi și în lungul șoselelor sau în preajma școlilor. Tot așa cum în frumoasele meleaguri din Țara de Sus, la Suceava, în curînd se va declanșa «Săptămîna primăverii» o acțiune care-și propune antrenarea pionierilor la înfrumusețarea spațiilor verzi, amenajarea terenurilor de joacă pe lîngă grădinițe și creșe, în perimetrul școlilor. Terenurile sportive și livezile, grădinile și drumurile vor cunoaște și ele mîinile harnice și inspirate ale hărniciei pionierești din Cetatea lui Ștefan cel Mare.

Plini de însuflețire și nutrind cele mai înalte sentimente de dragoste față de muncă, față de întreaga măreție și frumusețe a patriei noastre socialiste, pionierii întîmpină primăvara, însoritele zile ale marilor elanuri de înflorire, cu însăși pasiunea și floarea hărniciei lor. Cîntecul primăverii e însuși cîntecul cutezanței — întreaga pionierie decolează în spațiile hărniciei.

ION CRÎNGULEANU

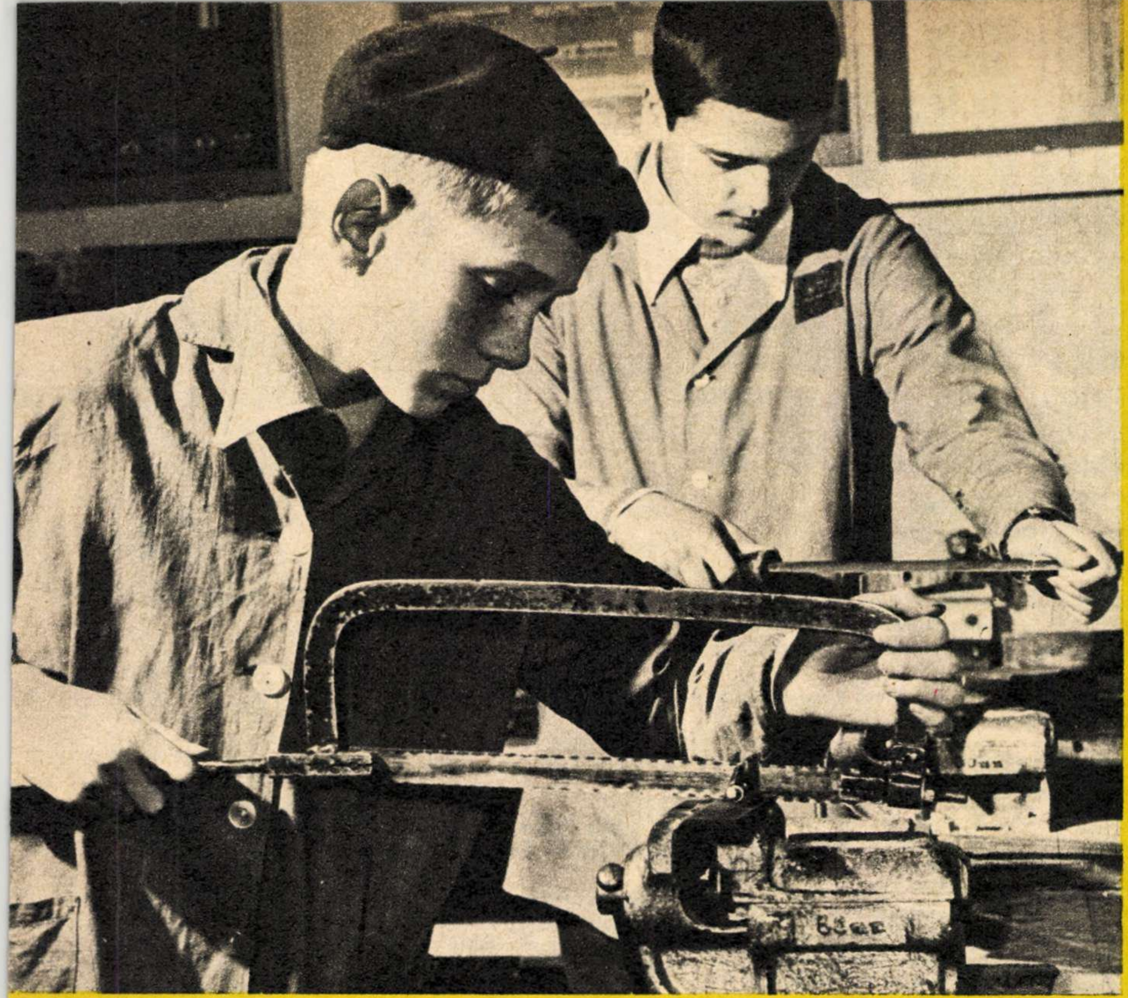

Arc

de **TIBERIU UTAN**

Din arcul întins,
din săgeata unui voinic,
moș cu pletele albe
ori băiețandru mai mic,

s-a încins
de mulțumire
Țara,
Maica,
Vatra noastră —
Primăvara.

Uite ce poate face
un moș
sau un prichindel:
Pune în vîrful săgeții
inima din el
și —

prind să se dea în
scrînciob
veverițele,
își piaptănă șuvițele
încurcați jnepenii
din vîrful munților,
rîndunelii
întorcîndu-se,
ne dau ocol
caselor,
frunților.

Le sap de cîteva zile
arborilor mei
grădina,
să prindă
mai mult soare
rădăcina.
Bucuroși
ei își pocnesc mugurii
cît jumătate
strugurii.

Se întîmplă
multe alte
și pe pămînt
și în tăriile înalte.
Luceafărul de ziuă
n-ar pleca
nici pentru aurul din lum

din privegherea
peste țara mea.

Șed în noaptea
de primăvară
în pridvorul
casei mele
de la țară.

De-a lungul aleelor —
roșul azaleelor!

Mă tot uit
și tot mă minun
cît e de frumos
pămîntul nostru
și bun!

PROIECTANȚI ȘI MEȘTERI: PIONIERII

Acasă la AD6!

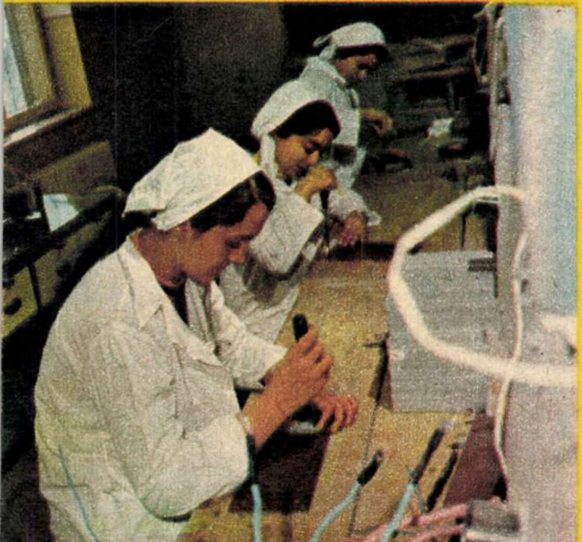

Ca să afli ce este AD6, trebuie să mergi acolo unde se produce, adică la el acasă, în atelierul Școlii generale nr. 114 din Capitală. Aici ai să-i găsești pe pionieri în halate albastre, lucrînd la mesele de montaj sau la mașinile de găurit și frezat. Atelierul este mare și nimeni nu este deranjat de faptul că în același timp, într-un colț al încăperii produsul finit trece probele pentru a obține certificat de calitate. Într-un alt colț, un AD6 este încărcat într-un conteiner spre a lua drumul destinatarului. (În ziua cînd ne aflam acolo, un AD6 pleca spre o școală cu profil agricol din județul Buzău, pentru a onora o comandă).

Dar ce este un AD6? Un **alimentator cu energie electrică de joasă tensiune** necesar laboratoarelor școlare de fizică și chimie.

Pe peretele atelierului se află o hartă pe care pionierii au însemnat cu un punct roșu localitățile care au în școlile lor un alimentator purtînd marca «Școala generală nr. 114». O privim și citim: Galați, Constanța, Oradea, Bistrița, Bacău, Botoșani, Brăila și, evident, București.

— AD6 este cunoscut, după cum se vede, în multe colțuri ale țării. În prezent, cîte comenzi aveți de executat pînă la sfîrșitul anului?

— Începînd din decembrie 1977 și pînă în iulie 1978 vom executa 60 de aparate, îmi răspunde pionierul Nicolae Mateescu.

— Avem un flux tehnologic bine organizat. Cele șapte operațiuni necesare sînt executate simultan în echipe de către patru pionieri. Unii lucrează la cablaje, în timp ce alții la confecționarea blocului de filtraj ș.a.m.d. Fiecare operație în parte, odată terminată, subansamblul este supus la probe. Și numai dacă se constată că nu are nici o defecțiune se trece la montaj, îmi explică foarte competent pionierul Gheorghe Stoian. Sîntem mereu preocupați de calitate, astfel ca produsul finit să corespundă parametrilor fixați.

Pionierii îmi arată apoi schema după care lucrează și îmi relatează că primul lor alimentator a fost realizat acum trei ani.

— Atunci, școlii noastre i s-a adăugat o aripă nouă în care s-au amenajat două laboratoare, unul de fizică și altul de chimie, îmi spune pioniera Florica Matușa. Noi, care lucrăm în prezent, eram atunci mai mici, dar am pus tot sufletul la amenajarea laboratoarelor. Trebuia un alimentator electric pentru experiențe. Și atunci, cu ajutorul profesorului nostru, l-am construit. Cu trecerea timpului, procesul de producție a fost mereu perfecționat, aparatele noastre sînt de calitate din ce în ce mai bună și au multă căutare.

— Observ că se lucrează cu interes și pasiune.

— Da, pionierii muncesc în atelier cu multă tragere de inimă. Rezultatele bune din atelierul-școală sînt legate de rezultatele bune la învățătură. Nu de mult, Florica Matușa a fost lăudată în fața clasei fiindcă a trecut de la note de 5 și 6,la 8 și 9. Cristina Florescu a trecut de la 6,la 9 și 10. În general, clasa a VIII-a,fruntașă în muncă la atelier, are aceeași situație la învățătură. Pentru acești elevi, a învăța, a munci, a devenit fapt de viață cotidian, ceva în ordinea firească a lucrurilor.

B. VLAD

«PORTRET» de
**TIBOR BODOR — clasa a VII-a,
Lunca de Sus, Harghita.**

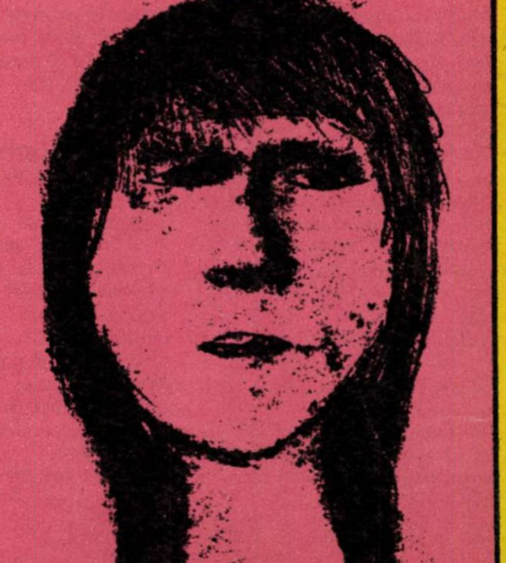

ÎN PRIM PLAN — ÎNVĂŢĂTURA!

SEMAFORUL UN NEOBOSIT SUPORTER

Colaborare.

În momentul cînd citiţi aceste rînduri, pionierii reportajului nostru — elevi ai claselor a 5-a, a 6-a şi a 7-a A — Şcoala generală nr. 11 din Capitală — se află, asemeni vouă tuturor, în plină perioadă de desfăşurare a tezelor. Noi am stat de vorbă cu ei, însă cu cîteva zile înainte de start: în perioada de pregătire.

Această pregătire, ştim prea bine, începe din prima zi a trimestrului şi ea îi antrenează deopotrivă pe profesori, pe colegi, pe părinţi. A mai rămas cineva sau ceva neamintit?

Da: SEMAFORUL!

Ce poate face el pentru ca momentul tezelor să vă găsească trăind emoţii sărbătoreşti? Să căutăm un răspuns acestei întrebări după ce vom parcurge secvenţele care urmează.

Mitricioiu Mihai «calculîndu-şi» şansele cu încredere.

.«Cînd nu înţelegi ceva, întreabă!»

Cristian — vesel pentru primele rezultate bune.

DE TREI ORI LA FEL — DAR A PATRA?

Pionierii din clasa a V-a abia au făcut cunoştinţă, în primul trimestru, cu tezele. Prietenii noştri de la a V-a A (şcoala amintită) au trecut cu bine acest botez al focului; la sfîrşitul trimestrului — doar doi corigenţi. Dar acum? *Singura grijă pare Cristian N. Stă rău la română. Cam pe la începutul trimestrului, al II-lea a luat o notă foarte slabă şi cu aceea a rămas.*

Cică de curînd însă Cristian a început să dea răspunsuri «bunişoare», cum se exprimă colegul său, Dragoş Ungureanu. L-a apreciat şi tovarăşa profesoară.

Dar colegii lui? «L-am dat de trei ori la Semafor şi el tot nu s-a îndreptat!». Cristian a luat apoi un 8 la botanică. Colegii lui însă...

În preajma tezelor, odată în plus s-ar fi cuvenit ca îngrijoratul Cristian, singurul din detaşament care are de luptat cu vitregia unei note foarte slabe, să simtă alături de el încurajarea Semaforului: «Haide, Cristian!»

Iar Semafor, în cazul acesta, nu înseamnă ceva impersonal; articolul de la gazeta cu acelaşi nume, ci privirea şi gestul colegului de lîngă tine.

Semaforul, prieteni, trebuie să aibă întotdeauna chipul colegului!

OPT URCUŞURI CARE AR FI MERITAT APLAUZE

Detaşamentul clasei a VII-a A a intrat în perioada tezelor cu trandafiri la butonieră: cel mai mare procent de «urcuşuri» din şcoală! Adică: Mitricioiu Mihai de la media 4 pe primul trimestru — la 5 şi doi de 6 la matematică; Cazan Cristina — de la 6, la 8 şi 9; şi la fel surorile Culuri, Mihai Căliman şi alţii... În total opt!

Dar un caz mai aparte îl prezintă Laurenţiu Zilinski. Băiat tăcut, retras, Laurenţiu deşi îsi vedea de învăţătură nu trecea de notele mediocre. La matematică a terminat cu 6 pe întîiul trimestru. Iată însă că — surpriză — prima notă pe trimestrul doi este... un trei! Laurenţiu, copil serios, şi-a dat seama că nu mai e vorba acum de-a lua o notă sau alta, ci de-a nu lăsa ca întîmplarea aceasta să facă din el un învins. A intrat în alarmă — iar timidul din el a «ieşit la luptă». Urmarea? Un 9 şi apoi un 10!

Să recunoaşteţi, prieteni, că istoria aceasta este demnă de tot interesul nostru.

Da, dar n-a fost, se vede treaba, demnă şi de interesul colegilor săi care şi-au dat seama de «spectacolul» luptei cu sine însuşi dat de colegul lor abia în momentul discuţiei noastre.

La Semafor, pe întreg trimestrul, din tot detaşamentul acesta bogat în izbînzi, a apărut doar o caricatură de Mihai Căliman în care critica pe nu ştiu cine că nu e disciplinat.

Dar «aplauzele» pentru Laurenţiu — şi pentru ceilalţi?

UN FILM ÎN TREI SECVENŢE ŞI UN EPILOG

Secvenţa 1. Reporter: Cine din detaşamentul vostru credeţi că a făcut paşi înainte la învăţătură pe trimestrul acesta?

Tudor Dumitrescu din clasa a VI-a A, pionierul-comandant al unităţii, se gîndeşte puţin şi răspunde: Anca Iliescu: «La ce obiect»? «La română»— răspunde el. Mă uit în catalog să măsor «mărimea» paşilor, dar surpriză: notele Ancăi erau pe trimestrul acesta la fel cu cele de pe primul! Atunci? «Anca a progresat totuşi; ştie mai multe, răspunde mai frumos şi cu mai mare plăcere.» Da, Tudor are dreptate: paşii progresului la învăţătură nu se măsoară întotdeauna numai cu distanţa dintre o notă şi alta.

Secvenţa 2. *Anamaria şi Anca, într-o recreaţie discută aprins cu colega lor, Antoaneta Nănuc, una din cele mai bune gimnaste ale şcolii. Ea nu pare de acord cu celelalte două — dar în cele din urmă acceptă: «Cred că aveţi dreptate. Am să mă mai gîndesc». Şi n-a stat prea mult pe gînduri ca să procedeze aşa cum era bine: să-şi vadă de antrenamente mai departe, dar* în primul rînd de învăţătură!

Secvenţa 3 — *cea mai scurtă. După un prim trimestru lipsit de relief, terminat cu 7 la fizică, pioniera Anamaria Tripa are acum în catalog, la aceeaşi rubrică, trei de zece!*

Epilog: *Un trimestru întreg, nici una din ştirile de mai sus şi nici o alta despre strădania, nereuşitele sau izbînzile pionierilor din acest detaşament n-a ajuns la Semaforul unităţii! Unii motivează că pînă acum nu le-a venit rîndul la Semafor (?!) Altcineva însă încearcă să «amelioreze» impresia: «Ba da! Am dat-o la Semafor pe Anamaria atunci cînd a ieşit fruntaşă la adunat maculatură».*

De acord; prieteni; strîngerea maculaturii este folositoare şi e foarte bine s-o strîngem — dar mă întreb: nu tot muncă şi hărnicie semnifică cele trei note de 10 ale Aneimaria?

Ce poate face Semaforul pentru ca momentul tezelor să vă găsească trăind emoţii sărbătoreşti?

În finalul discuţiei, eroii reportajului nostru au făcut propuneri diverse, eficace.

Mai important însă este faptul că ei şi-au afirmat convingerea că ochiul harnic al Semaforului trebuie să fie îndreptat în permanenţă spre şantierul principal: învăţătura!

El nu poate da indicaţii cuiva care nu ştie cum se face o problemă: el nu pune cartea în mîinile unuia care pierde timpul cu altceva; el nu poate vîrî în mintea cuiva o lecţie pe care acesta n-a citit-o. Dar el poate fi un permanent şi neobosit SUPORTER *al tuturor acelora care se află în luminoasa arenă a luptei cu cunoştinţele. Iar în perioada tezelor — suporterul cel mai înflăcărat.*

ILIE TRAIAN

Ultimele nelămuriri.

UN MILION DE PRIETENI

DANA PUNE O ÎNTREBARE

Sper să nu vă indispun oprindu-mă, tocmai acum, cînd ați început să numărați zilele pînă la vacanța de primăvară, la o întrebare sută la sută școlărească, formulată de **Dana Grosariu**, cl. a opta, Şc. gen. nr. 5, Tg. Neamț: **«Cînd e mai bine să-ți faci lecțiile? Una din colegele mele, îndată ce ajunge acasă, își scrie și învață la obiectele predate în ziua respectivă. Eu procedez invers: îmi scriu și învăț la obiectele pe care le avem în ziua următoare. Curios este însă faptul că rezultatele noastre sînt aproape aceleași.»**

Mie acest fapt nu mi se pare curios. La prima vedere, modul tău de a învăța e cel mai firesc, dar cine te asigură că prietena ta — după ce lucrează cum spui tu — nu repetă lecțiile efectuate în prealabil și cărora le vine rîndul în orarul zilei următoare? Nu se poate vorbi despre un singur fel de a studia. Memoria, puterea de muncă, viteza de înțelegere, temperamentul diferă de la elev la elev, deci și organizarea studiului individual poate fi diferită. Ceea ce însă nu poate lipsi, oricare ar fi acest stil personal de muncă, este **consecvența, temeinicia** și **pasiunea,** condiții pe care văd că le îndepliniți.

Mă bucur că te preocupă astfel de probleme și că mi-ai dat și mie posibilitatea să le consemnez aici.

DE-ALE SPORTULUI... NESPORTIV

Cînd într-o clasă se află un bun sportiv, aproape toți colegii simt nevoia să-i calce pe urme spre laurii celebrității. Clasa a șaptea de la Şc. gen. Dumbrăveni, Crasna-Gorj, are o fată neîntrecută la tenis de masă. Ciudățenia — îmi scrie **Ana Medrega,** care este și comandanta unității — constă în aceea că performerei i s-a creat posibilitatea de a-și alege după plac trei partenere, și cum cercul acestor privilegiate e foarte restrîns, restul fetelor se antrenează ca... spectatoare (probabil că acolo nu e decît o singură masă de ping-pong). În caz că lucrurile stau într-adevăr așa, înseamnă că nu stau deloc echitabil și ar fi inutil să mai explic de ce. Dacă pionierul-comandant al unității aș fi eu, aș propune această situație, spre dezbatere comandamentului, apelînd, desigur, și la ajutorul comandantului instructor și al profesorului de educație fizică. Dar cum pionierul-comandant ești tu, ia să vedem...

O «ENIGMĂ» REZOLVATĂ

Liliana (cl. a treia) și Nelu (cl. a cincea), amîndoi de la Şc. gen. nr. 2, Rucăr-Argeș, luaseră obiceiul de a întîrzia la joacă și, uneori, chiar la acțiuni pionierești. Cînd aveai nevoie de ei, degeaba te uitai la ceas. Soseau, gîfîind, cu o întîrziere apreciabilă. Nu întotdeauna se întîmpla să fie nepunctuali, dar cum amîndoi sînt comandanți de detașament, se înțelege că au obligația să nu producă asemenea surprize niciodată, altminteri s-a zis cu autoritatea lor, ca să nu mai spunem că și alții se pot molipsi de năravul indisciplinei.

Dar autoritatea Lilianei și a lui Nelu a rămas intactă, ba chiar a crescut, și iată de ce. **«Ne-am interesat de cauzele întîrzierilor** — îmi scrie colega lor mai mare, **Marilena Băcîrcea,** din cl. a șaptea — **și iată ce am aflat: Aproape zilnic pot fi găsiți acasă la B.E., o consăteancă în vîrstă, singură. Nelu taie lemne, scoate apă, repară gardul, iar Liliana deretică, pricepută ca o gospodină în toată firea. De-acum n-or să mai întîrzie pentru că îi vom ajuta și noi. Cum i-a răsplătit bătrîna consăteancă? Le-a dăruit cîteva străvechi obiecte de artă populară, pe care ei le-au adus la muzeul școlii».**

Să nu uit: cei doi comandanți de detașament sînt frate și soră: Liliana si Nelu Bălașa!

PLANURI DE VIITOR

Pe Mirela Avram și Doina Totan din cl. a opta, Şc. gen. nr. 6, Sibiu, le leagă o prietenie întemeiată pe un proiect comun: acela de a deveni stewardese. Ele mai scriu că sînt mîhnite de faptul că liceul care le este cel mai apropiat are profilul «chimie-biologie» în loc de «filologie-istorie», cum le-ar surîde lor.

Nu înțeleg cauza acestei mîhniri, nu văd ce năpastă le paște pe Mirela și pe Doina dacă vor învăța ceva mai multă chimie și biologie! Aceste discipline au o mare importanță, și este sigur că în viitor ponderea lor în aria științei, tehnicii și economiei va crește enorm. Poate că fetele sînt îngrijorate în ceea ce privește limbile străine? Dar și la acest liceu, ca de altfel la oricare altul, limbile străine sînt prezente în program, iar cine vrea să se perfecționeze, poate să le dedice o oră pe zi acasă, așa cum alții procedează cu matematica, literatura, sportul sau electronica.

Trebuie să mai adaug că la fel de șubred sînt informate cele două colege și în legătură cu îndeletnicirea pe care zic ele că și-au ales-o pentru viitor. A visa de la 14 ani (ele spun «dorim de mult acest lucru», deci chiar de pe la 13 ani) să devii stewardesă e cel puțin o dovadă de necunoaștere a acestei ocupații. Mă tem că nu utilitatea ei socială vă preocupă, ci strălucirea uniformei, farmecul unei legende și poate chiar ideea — eronată și dăunătoare din multe puncte de vedere — că ar fi vorba de o meserie ușoară.

De acord însă cu ideea voastră ca, la vîrsta potrivită, să vă înscrieți la o școală de aviație sportivă. E un plan cu adevărat realist și cutezător!

Pe joia viitoare, prieteni.

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

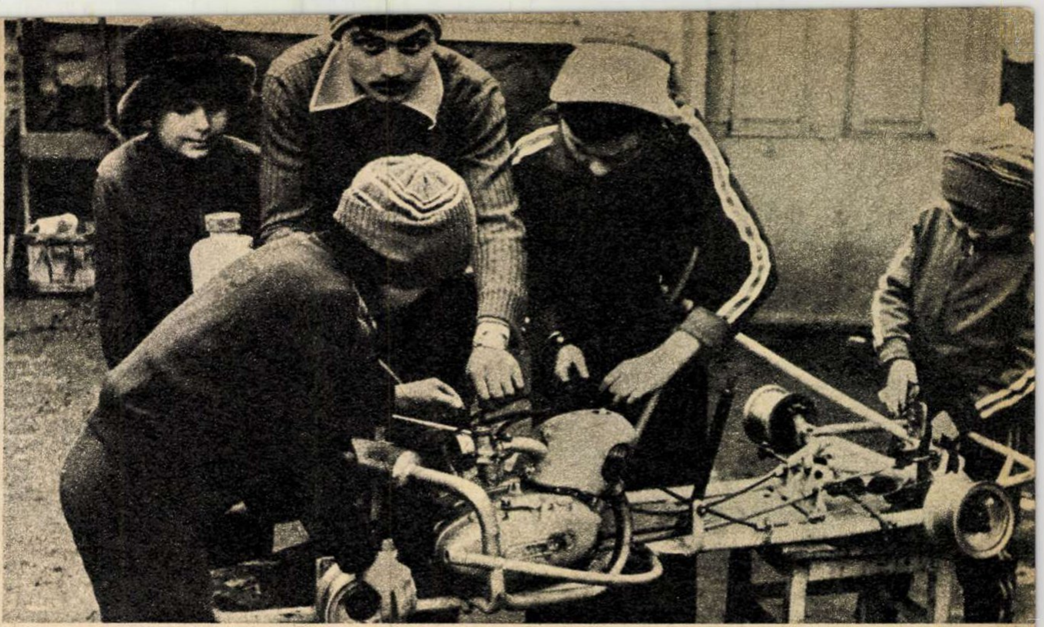

«Ceea ce vedeți, e un cart supus unei riguroase verificări tehnice. Coloritul caroseriei, strălucirea căștii și eleganța echipamentului sînt ultimele lucruri care-i interesează în clipa de față pe piloții noștri». Foto: **Daniela Sangheli,** subredacția pionierească «Tot înainte», Casa pionierilor și șoimilor patriei — **Hunedoara.**

FOTO-CRONICA PIONIEREASCĂ

prezintă
SANDU ALEXANDRU

«Sculptînd în... materia primă a iernii. La concurs au participat optzeci de colegi de-ai noștri» Foto: redacția **«Semafor»,** Casa pionierilor și șoimilor patriei — **Tîrgu Jiu.**

«Bunica Ioana (82 de ani) toarce firul lînei și al legendelor»... Foto: **Mihai I. Ghinescu,** clasa a V-a, cercul foto de la Şcoala generală Boteni — **Argeș.**

Fotoreportajul rubricii *este semnat astăzi de* **Dorel Moga,** *clasa a V-a, cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei,* **Satu Mare.** *După cum vedeți, Dorel a muncit foarte serios cu prilejul unui spectacol oferit șoimilor patriei (dar nu numai lor!) de către colegii săi, virtuozi într-ale străvechii arte păpușărești. Harnicul fotoreporter, utilizînd blitzul, a «văzut» pentru voi și scena, și culisele, și sala. Calitatea tehnică a clișeelor poate că nu e perfectă, dar să nu uităm că Dorel nu și-a pus subiectele să «pozeze» ci a lucrat pe nepregătite, realizînd* **instantanee.** *Aș vrea să amintesc că tocmai această înregistrare pe viu, în acțiune, constituie nucleul artei oricărui fotoreporter. Dovada: privind imaginile trimise de Dorel, simți că ai fost și tu acolo.*

LABORATORUL FOTOCRONICII

● Pentru cine a uitat, precizăm din nou că pe reversul fiecărei fotografii, autorul trebuie să-și scrie numele, prenumele, clasa, școala; de asemenea, să noteze la ce se referă subiectul sau cine sînt personajele din clișeu și data la care a fost realizat ● Iată un «secret» profesional pe care e bine să-l aplicați: fotografiați același subiect din două, trei **(sau mai multe)** unghiuri diferite și **alegeți-l pe cel mai original**

PRIETENII POMPIERILOR

Nu știam, nu avusesem încă prilejul să aflăm cîți prieteni au pompierii argeșeni printre purtătorii cravatei roșii cu tricolor din acest județ. Și cît timp am asistat la unul dintre antrenamentele echipajului format din pionieri ai claselor a VII-a și a VIII-a de la Școala generală nr. 4 din Pitești am fost convinși că vedem un spectacol rar, cum nu poate fi văzut chiar oricînd și oriunde. După terminarea antrenamentului însă (pregătire teoretică și practică la... cataramă, cum se zice), pe care cei cîțiva băieți și cele cîteva fete l-au făcut sub îndrumarea specialiștilor, dispunînd de tot echipamentul și de toate materialele necesare, lucrurile aveau să se clarifice.

Nu, nu era deloc un spectacol rar, cum ne închipuiserăm noi, așa ceva poate fi întîlnit și văzut în mai toate școlile generale din județ. Pentru că în mai toate școlile din Argeș funcționează asemenea cercuri de prieteni ai pompierilor, care, la fel ca și cele trei cercuri de la Școala generală nr. 4 din Pitești fac și ele cîte un antrenament săptămînal de două ore. Și participă, în fiecare an, mai întîi la faza interșcolară, apoi — cele mai bune — la cea județeană a concursului «Cel mai bun echipaj de prieteni ai pompierilor», concurs care se poate spune că a devenit deja tradițional.

Dar activitatea membrilor acestor cercuri nu se reduce — cum s-ar putea crede — doar la atît. Împreună cu colegii lor din școlile în care învață, ei desfășoară, pe parcursul întregului an calendaristic, numeroase alte acțiuni specifice, menite să contribuie la educarea și la pregătirea tuturor cetățenilor, și îndeosebi a elevilor, în scopul prevenirii și stingerii incendiilor. Panourile «Prietenii pompierilor» din școli (unde sînt expuse afișe, planșe, broșuri și alte asemenea materiale cu conținut specific), concursurile «cine știe, cîștigă», însoțirea membrilor formațiilor civile ale pompierilor în controlul obișnuit de prevenire a incendiilor efectuat la domiciliul cetățenilor sînt doar cîteva dintre aceste acțiuni la care prietenii pompierilor iau parte cu conștiinciozitatea și însuflețirea care-i caracterizează pe pionierii noștri atunci cînd e vorba de binele țării și-al tuturor oamenilor ei. Acțiuni care «au dat roade» deosebit de îmbucurătoare: **în ultimii ani, de cînd prietenii pompierilor există și-și fac datoria, numărul incendiilor declanșate din vina copiilor, precum și al accidentelor în rîndul copiilor datorate incendiilor, s-a redus în acest județ aproximativ la jumătate.**

Sînt în școlile generale din Argeș numeroase asemenea cercuri cu activitate exemplară: la Curtea de Argeș, la Cîmpulung, la Hîrșești, Aninoasa, Bughea, Mioarele, Titești, Ștefănești, Bascov, Izvorul, Vedea, Cocu, Poienarii de Argeș, Tigreni, Corbeni, Topoloveni. Dar cel mai bun dintre toate s-a dovedit a fi, de-a lungul anilor, cercul numărul 1 de la Școala generală nr. 4 din Pitești, care de fiecare dată a reușit să se situeze pe locul întîi pe județ în cadrul concursului anual. Și, tot de fiecare dată, pe locuri fruntașe în finala pe țară: pe cea mai înaltă treaptă a podiumului în 1973 (ceea ce le-a adus ca premiu participarea la o tabără-concurs internațională, în R.P. Ungară), pe locurile 3, 5 și 8 în edițiile următoare.

Stăm de vorbă cu prietenii pompierilor de la această școală, încercînd să aflăm ce anume i-a determinat să se înscrie și să activeze în acest cerc.

Carmen Ardeleanu, clasa a VII-a: «Timp de cîțiva ani am avut prilejul să asist la antrenamentele membrilor cercului de prieteni ai pompierilor. Și mi-au plăcut. Mi-am dat seama că pot cîștiga mult în vigoare, agilitate și mai ales în curaj, că pot învăța cum să mă apăr pe mine și cum să-i feresc pe alții de foc. Toate acestea m-au atras și m-au determinat să mă înscriu și eu în acest cerc. Și nu regret. Îmi place activitatea pe care o desfășor pentru că e deosebit de utilă».

Ștefan Hotomega, clasa a VIII-a: «Sînt membru al acestui cerc încă din clasa a IV-a. Și cu toate că am la activ patru ani de activitate, nu m-am plictisit nici o clipă. Lecțiile teoretice și practice, antrenamentele, concursurile, taberele speciale sînt deosebit de captivante pentru noi. Și pe urmă convingerea că facem un lucru util, că în cadrul acestui cerc ne desăvîrșim la modul cel mai serios pregătirea pentru apărarea patriei, ne face să ne simțim mai mari, mai capabili, ceea ce își doresc toți copiii».

Nicușor Mușat, clasa a VIII-a: «Visul meu e să urmez liceul militar, să devin ofițer. Și faptul că prietenii pompierilor lucrează împreună cu militarii, că au posibilitatea să cunoască îndeaproape viața și activitatea lor, m-a determinat să intru în rîndul lor, să mă înscriu și eu la acest cerc. Acum, după patru ani, pot spune că am învățat aici multe lucruri care-mi vor fi folositoare în viitor.

Sînt păreri care confirmă că «Prietenii pompierilor»din Argeș — surprinzător de numeroși și de activi — desfășoară o activitate interesantă și utilă, îndeplinindu-și astfel una dintre îndatoririle lor patriotice — aceea de a fi gata oricînd să contribuie după puterile lor, la apărarea țării, a vieții oamenilor și a avutului nostru, al tuturor.

C. DIACONU

Foto: C. POPESCU

Pentru acești pionieri — Carmen Ardeleanu, Steliana Manea, Otilia Băra, Daniel Preda, Ștefan Hotomega, Sorin Dima și Nicușor Mușat — elevi la Școala generală nr. 4 din Pitești, antrenamentele de felul acesta — sub îndrumarea unor specialiști în haină militară și avînd la dispoziție toate instalațiile și materialele necesare — sînt obișnuite.

METAFORE ÎN LEMN

Cînd intri în atelierul sculptorului Gheorghe Iliescu-Călineşti, te întîmpină o mireasmă proaspătă de arbori. Ai chiar impresia că pătrunzi într-o pădure. Din pricina trunchiurilor de copac care se odihnesc pe podea. Sau poate din cauza luminii palide care se joacă printre izvodirile în lemn ale artistului. Un arbore care pare că doarme întins pe jos, în atelier, îţi atrage atenţia.

— Stă aici de 18 ani. Aş putea spune că locuim împreună ca doi buni prieteni, ne spune sculptorul. Adeseori, în clipe de răgaz, privind îndelung acest trunchi de copac, meditez la chipul pe care l-ar putea lua. Abia acum am început să merg cu dalta pe direcţia fibrelor.

În ziua aceea, în atelier se mai afla un grup de copii sculptori de la cercul de specialitate al Casei pionierilor şi şoimilor patriei din sectorul 8 al Capitalei, fete şi băieţi care şi-au ales drept material pentru întruchipările lor artistice lemnul. Au venit în atelier cu dorinţa de a cunoaşte, mai îndeaproape, munca şi creaţia unui sculptor ale cărui lucrări le iubesc şi le admiră. Şi iată-i acum înconjuraţi din toate părţile de sculpturi — mari metafore în lemn — tulburătoare prin forţa lor de sugestie.

Pe masa de lucru a artistului se află un dreptunghi de lemn. Pionierii îl privesc cu interes.

— Ce subiect va avea această lucrare? întreabă pionierul Laurenţiu Dragu.

Arătîndu-le o schiţă de desen, sculptorul spune:

— Aş vrea să redau ideea de germinaţie, încolţirea, izbucnirea vegetalului din pămîntul care se trezeşte în primăvară. O floare, o frunză, o tulpină delicată pot fi tot atîtea motive de inspiraţie pentru vers sau melodie, ca şi pentru sculptură. Am gîndit îndelung asupra felului cum să redau această idee la care lucrez. Elaborez îndelung...

Mirela Giurea se opreşte în dreptul unei sculpturi, o cercetează cu atenţie. Sesizînd semnele de întrebare din privirea ei, artistul îi explică:

— Sculptură pe care o priveşti se intitulează «Nodul generaţiilor». Ideea legăturii între generaţii mă preocupă de multă vreme. După ani de trudă, am reluat-o într-o altă lucrare, «Monumentul eroilor», care, în final, va avea înălţimea de 33 de metri şi va fi executată din metal şi piatră. Verticalitatea sa exprimă aspiraţia spre înalte idealuri a poporului nostru, eroismul său în decursul istoriei. O zestre bogată în simţiri, care ni s-a transmis de la străbuni, nouă, celor ce construim socialismul pe pămîntul ţării româneşti. Monumentul va avea la bază trei reliefuri care vor surprinde momente din istoria vie, arzătoare a zilelor noastre, epopee închinată tuturor făuritorilor de bunuri din ţara noastră. Sper că în curînd monumentul se va înălţa în locul pentru care l-am conceput, Bulevardul Eroilor din Piteşti, şi va arăta ca în macheta pe care am fotografiat-o.

— Dar «Poarta oraşului», pe care o vedem aici, în atelier, întreabă Cristina Bălăiţă, cui îi este destinată?

— Este o lucrare care va fi amplasată pe magistrală, la intrarea în oraşul Piteşti. Am realizat-o pornind de la ideea porţilor noastre româneşti deschise întotdeauna pentru oaspeţi.

— De ce preferaţi lemnul oricărui alt material de lucru? întrebă Cristian Hodor.

— Într-adevăr, lemnul este materialul meu preferat. Cînd mă apropii de el am impresia că-i aud bătăile inimii, şoapta fibrelor. Poate că prefer lemnul şi fiindcă la Călineşti, unde m-am născut, oamenii sînt toţi buni cioplitori. Sau poate pentru că l-am văzut pe tata, încă din copilărie, cioplind cu o îndemînare care mă uimea. Sau, cine ştie, poate şi pentru că în gospodăria noastră am văzut multe lucruri simple, lucrate în lemn, de o nobilă frumuseţe.

Sculptorul îi conduce pe tinerii săi oaspeţi prin atelier, le arată şi alte lucrări de-ale sale. Iată, într-un colţ se află «Timpul», omagiu marelui înaintaş care a fost Brâncuşi. Apoi gazda le arată tinerilor ucenici uneltele sale de lucru, explicînd cum trebuie ţinută dalta, cum se decorează lemnul, vorbindu-le despre truda fără răgaz, despre dăruirea pînă la uitarea de sine pe care o cere orice realizare de vîrf. La rîndul lor, pionierii îi arată din lucrările lor: un chip de ţărancă, început în Maramureş, de Cristian Hodor, în văcanţa de vară, o sculptură a lui Constantin Şotir, prezentînd figura unui muncitor constructor întîlnit pe un şantier.

Sînt lucrări pe care le vor definitiva pînă la sfîrşitul anului şcolar, pentru o expoziţie din cadrul celei de a doua ediţii a Festivalului Naţional «Cîntarea României».

Vizita purtătorilor cravatei roşii cu tricolor în atelierul unui sculptor de valoarea lui Gheorghe Iliescu-Călineşti, a fost o lecţie de artă, de frumos, de dăruire.

B. CARAGIALE

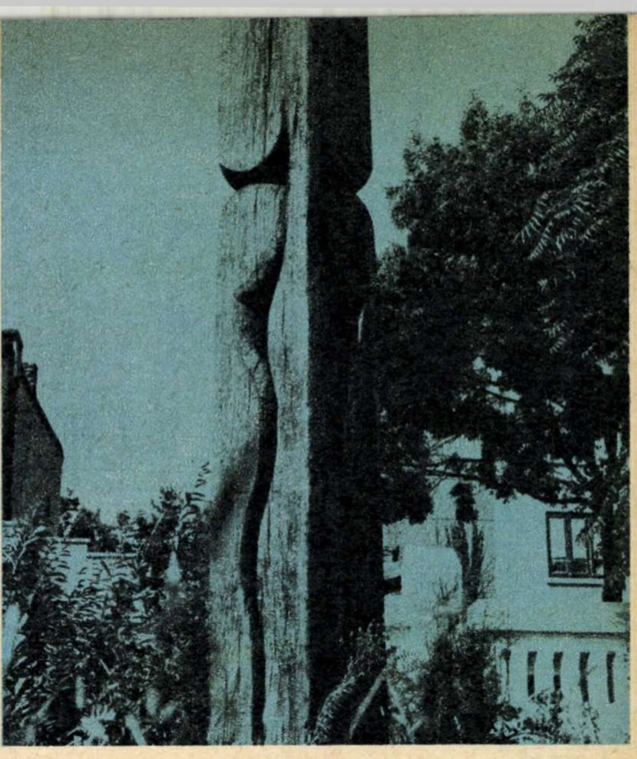

Stîlpul iubirii

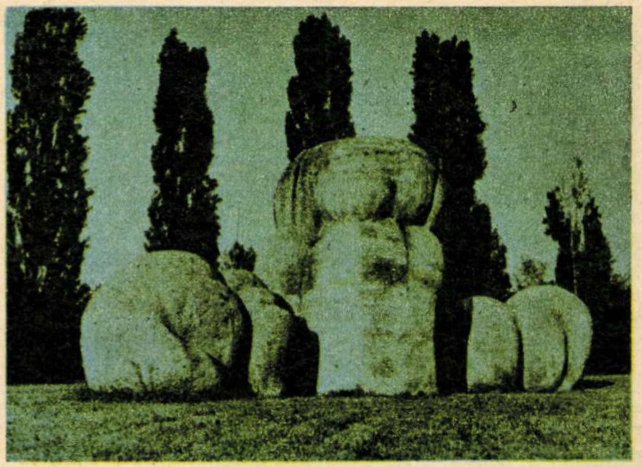

Baba Dochia

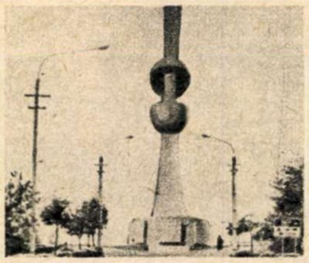

Monumentul eroilor

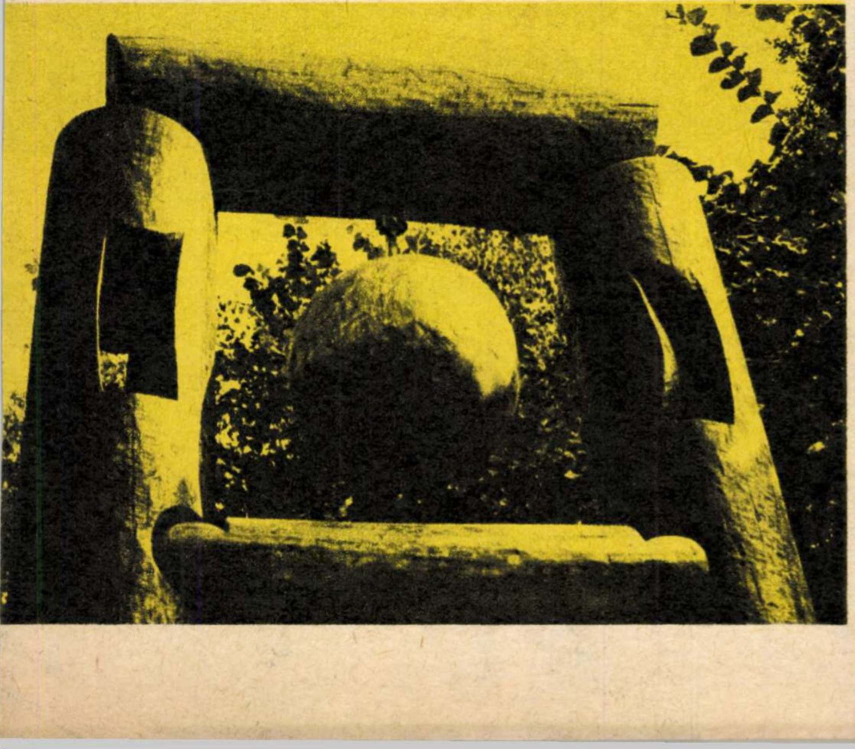

Poarta oraşului

Împreună — gazdă şi oaspeţi.

RALIUL IDEILOR

Un imperativ: îmbunătățirea CALITĂȚII produselor

O cale: automatizarea

Automatizarea reprezintă, fără îndoială, cea mai înaltă expresie a progresului tehnic. Pe baza automatizării se asigură conducerea proceselor tehnologice de mare complexitate în condiții incomparabil superioare dirijării lor manuale. În foarte multe cazuri, introducerea și utilizarea corespunzătoare a proceselor tehnologice moderne sînt de neconceput fără automatizare. Aplicarea și folosirea rațională a automatizărilor deschid perspective noi, de creștere mai accentuată a productivității muncii prin îmbunătățirea tehnologiilor de fabricație, supravegherea continuă și riguroasă a proceselor de producție, reducerea timpului de oprire a instalațiilor, optimizarea funcționării unor agregate și utilaje, scăderea consumului de combustibil și energie.

În țara noastră, gradul de automatizare a crescut considerabil în ultimii cinci ani, datorită în special numărului mare de unități industriale dotate cu o automatizare la nivel mondial, intrate în funcțiune în această perioadă. Colectivele de specialiști din întreprinderi și institute de cercetări și proiectări, care se ocupă îndeaproape de problemele automatizării, raportează permanent noi și noi realizări în acest sens. Astfel, în industria cimentului, introducerea pe scară largă a automatizării proceselor tehnologice pot fi urmărite și dirijate nu numai cu o mare rapiditate, dar și cu maximă eficiență. Amestecul de materii prime, transformările chimice din cuptorul rotativ, reglarea umidității etc. — iată doar cîteva din etapele elaborării cimentului dirijate astăzi de calculatoare. la Hoghiz Mintia-Deva. În viitor, de aceleași moderne echipamente vor dispune fabricile care se vor construi la Tașca, Medgidia, Aleșd.

În cadrul Institutului de proiectări automatizări (I.P.A.) s-a realizat și pus în funcțiune în cursul anului trecut primul echipament de comandă numerica cu calculator inclus **NUMEROM CNC-450 AC**. Tehnologia modernă după care a fost realizat noul echipament permite atingerea unei precizii ridicate de prelucrare, obținerea unor performanțe tehnice superioare.

Fabricarea în ultimii ani de către industria noastră a unor mașini grele, cum ar fi turbinele cu aburi, alternatoarele, motoarele diesel de tracțiune navală și terestră, motoarele de aviație etc. a impus găsirea unui sistem de înaltă performanță capabil să încerce calitatea acestor produse. Condițiile severe de respectare a regimului tehnologic, siguranța mare în funcționare a marii diversități de mașini au reclamat dotarea standurilor de încercări cu un sistem de colectare și prelucrare automată a datelor de proces.

O altă realizare de prestigiu a tehnicii electronice românești de automatizare o reprezintă instalația **SICAP-U$_{77}$**, destinată urmăririi automate, controlului și sintetizării parametrilor de producție. Instalația, concepută de un colectiv de specialiști de la Institutul de proiectări pentru industria ușoară, a fost realizată în cadrul Întreprinderii de stofe de mobilă București, fiind apoi preluată și fabricată în serie la Întreprinderea de echipamente periferice. Brevetul de invenție, medalia de argint obținută la Salonul internațional de invenții de la Geneva, diploma de onoare a Festivalului internațional de automatizare de la Sofia, atestă valoarea deosebită a sistemului românesc **SICAP-U$_{77}$**, care, prin caracterul său de universalitate, poate fi extins și în alte ramuri ale economiei.

La rîndul său, colectivul Institutului de cercetări pentru tehnica de calcul este autorul unei noi performanțe tehnice de vîrf: minicalculatorul «Independența-100». Conceput în mai multe variante, cu o funcționalitate multiplă, noul minicalculator poate fi folosit pentru calcule în proiectare, de gestiune sau teleprelucrare, precum și pentru introducerea și prelucrarea primară a datelor. Fiind construit modular, el poate fi trecut cu ușurință de la structura actuală la structuri mai complexe.

I. VOICU

NOUTĂȚI

FABRICA DE LINIȘTE

În Republica Populară Polonă a fost produs un sortiment de sticlă termoizolantă cu deosebite calități în... atenuarea zgomotului. Produsul este alcătuit din două foi de sticlă unite printr-un cadru de aluminiu profilat și cu o soluție ermetizantă și adezivă. Fiind în același timp termo și fonoizolatoare, sticla reduce zgomotul exterior de la 40 decibeli pînă la 13 decibeli, ceea ce echivalează cu puterea fonoabsorbantă a unui perete de cărămidă gros de 60 cm. În spațiul ermetic dintre cele două foi nu se strîng impurități, iar sticla nu se aburește.

CARNET MOTO

Firma japoneză «Honda» a creat un nou tip de motocicletă, «CX-500», de cilindree mijlocie, caracterizat printr-o serie de soluții tehnice de avangardă. Motorul cu doi cilindri în V înclinați la 80 de grade, răcit cu apă, are chiulase cu patru supape și o capacitate de 500 cmc. Cursa este foarte scurtă (52 mm, față de un alezaj de 78 mm), iar puterea dezvoltată atinge 50 CP la 9 000 rot./min. Cuplul motor maxim este de 4,4 kgm la 7 000 rot./min. Cutia de viteze are cinci raporturi de demultiplicare. Un volant cu 50 la sută mai mare decît cele folosite în mod uzual la motoarele de această capacitate, precum și un ambreiaj care se rotește în sens invers față de sensul de rotire al motorului anulează cuplul arborelui cotit. Frînarea este asigurată de un disc dublu la roata din față și un tambur convențional la roata din spate. Greutatea motocicletei este de 200 kg, iar viteza maximă atinge 180 km/oră.

Aceeași firmă lucrează la punerea la punct a unui tip de motocicletă grea, «CB X», care va avea un motor cu 6 cilindri și capacitatea de 1 047 cmc. Puterea dezvoltată la 9 000 rot./min. va fi de circa 103 CP.

Era cosmică a sporit imens volumul cunoștințelor noastre în toate domeniile. Vidul nu face nici el excepție. Să încercăm, în cîteva rînduri, o «aducere la zi» a acestui capitol din manualul de fizică.

CE ȘTIM DESPRE VIDUL COSMIC?

VIDUL, *se pare, este departe de a fi omogen. Dacă în spațiul intergalactic el atinge densitatea de cîteva molecule pe metru cub, în spațiul interstelar această densitate crește, și cu atît mai mult în spațiul interplanetar. Vidul realizat în laboratoarele terestre cele mai avansate este departe de a atinge fie și parametrii acestuia din urmă.*

VIDUL *este un mediu calm, imobil? Dimpotrivă, el se află în continuă agitație, fiind parcurs de curente de particule, de nori și alte aglomerări de materie. Unii savanți consideră că în astfel de condiții s-a născut viața!*

VIDUL *din interiorul sistemului solar atinge cîteva particule pe centimetru cub. Aceste particule, în principal protoni și neutroni, au o mare energie, viteza lor putînd atinge 2 000 km/sec. Este ceea ce numim vîntul solar.*

VIDUL *nu permite observarea particulelor amintite decît dincolo de o anume densitate a lor. Radioastronomii pot detecta norii cu densitatea între 1 000 și 1 000 000 de particule pe centimetru cub. Sub aceste valori norul cosmic poate fi observat numai dacă este iluminat de o stea puternică aflată înapoia lui.*

VIDUL *nu permite nici detectarea norilor avînd o densitate superioară celei de 1 000 000 de molecule pe 1 cmc. Aglomerarea moleculelor face ca un foton emis să fie absorbit de îndată de o particulă învecinată. Radiația emisă cu acest prilej nu parvine să părăsească norul și nu poate ajunge la noi.*

VIDUL *interstelar conține cel puțin 48 de feluri de molecule. Identificarea lor continuă. Printre cele mai interesante descoperiri se numără aceea a unor molecule de celuloză.*

VIDUL *interstelar are temperatura medie de 3 grade Kelvin (3 grade peste zero absolut) care, vă reamintim, este de minus 27°). Această temperatură «ridicată» este efectul radiațiilor amintite.*

VIDUL *cosmic și proprietățile sale specifice sînt intens cercetate în laboratoarele spațiale în vederea utilizării lor în special în direcția unei noi metalurgii. Despre aceasta însă, într-un număr viitor.*

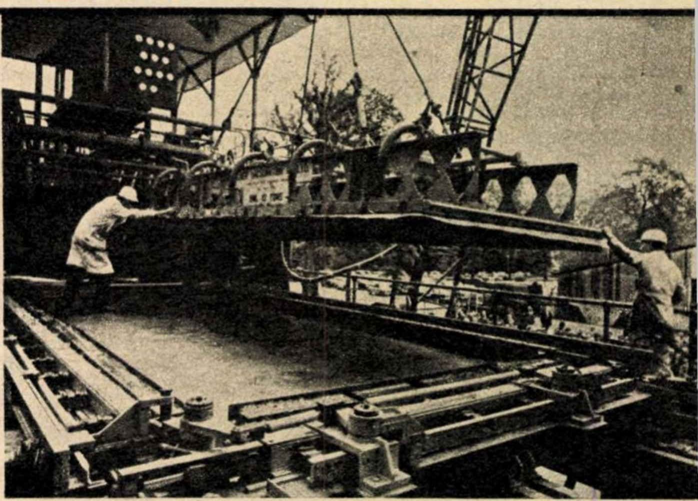

▲ **Forța vidului: În această instalație panouri de beton cîntărind pînă la 10 tone sînt ridicate cu ajutorul vidului.**

Prima «plimbare» în vidul interplanetar s-a produs la 6 martie 1969 și a durat 37 de minute. ▼

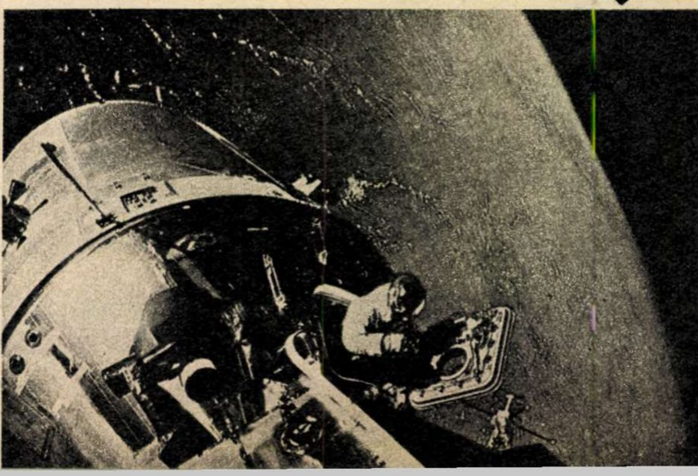

CÎMPULUNG-MOLDOVENESC FEBRUARIE 1978

A VII-A EDIȚIE A FESTIVALULUI SPORTURILOR DE IARNĂ

Încă o dată orașul Cîmpulung Moldovenesc a găzduit tradiționalul Festival al sporturilor de iarnă, ajuns în acest an la cea de-a VII-a ediție. Desfășurat timp de două zile — 25 și 26 februarie — el a reunit peste 5 000 de sportivi din județul Suceava, precum și numeroși reprezentanți din 20 de județe ale țării.

Programul a început cu vizionarea unei expoziții de fotografii — «Suceava, orizont sportiv, 1980» — și a continuat cu participarea la o gală de filme sportive, între care două — «Acțiunea B.P.S.» și «Dacă ar ști veverițele» — sînt realizate de cineclubul «Cutezătorii» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Cîmpulung-Moldovenesc. Din sala cinematografului, participanții s-au deplasat apoi la patinoarul natural al Școlii generale nr. 4, unde cei 380 de patinatori ai școlii, pregătiți de profesorul Gheorghe Bratu, au prezentat, între orele 18—20, sub lumina reflectoarelor, o «Feerie pe luciul gheții». Montajul coregrafic în 16 tablouri, demonstrațiile de patinaj la care pe lîngă pionierii localnici au participat și alții — din Cluj-Napoca, Tîrgu Mureș, București — a fost deosebit de apreciat și răsplătit cu vii aplauze de către un numeros public.

Ziua a doua a Festivalului a debutat cu defilarea sportivilor prin orașul de la poalele Rarăului pînă la stadion, unde a avut loc ceremonialul de deschidere. A urmat, în acordurile fanfarei, o impresionantă imagine realizată de 350 elevi ai Liceului militar «Ștefan cel Mare»: 25 de minute de gimnastică ritmică executată.

Participanții au trecut apoi la întrecerea propriu-zisă, la desfășurarea concursurilor de schi, săniuțe, patinai și hochei. La concursul de sanie au luat parte circa 1 000 de tineri — șoimi ai patriei, pionieri, uteciști —, iar la schi — slalom special și fond — s-au întrecut 500 de sportivi. Alături de pîrtiile de concurs însă, mai multe pîrtii de antrenament amenajate din timp au satisfăcut din plin dorința de participare și de mișcare în aer liber a multora din cei prezenți la această sărbătoare de iarnă a sportului.

Spre a completa cît de cît această imagine tonifiantă a Festivalului trebuie să spunem că el a scos în evidență numeroase talente ale sporturilor de iarnă. Neputîndu-i aminti pe toți, vă oferim doar numele celor mai tineri cîștigători ai locurilor întîi la cîteva probe: **schi slalom,** fete, 8—10 ani — **Domnița Vasiliu** și 10—14 ani — **Lia Dranca** (Șc. gen. Crucea); băieți, 8—10 ani — **Marius Melinte** (Iacobeni); 10—14 ani, **Igor Duzinschi** (Vatra Dornei); **schi fond,** fete, 8—10 ani — **Cristina Balan** (Vatra Dornei); 10—14 ani — **Floriana Bor** (Vatra Dornei); băieți, 8—10 ani — **Eugen Paul** (Vatra Dornei); 10—14 ani — **Florin Bujoreanu** (Vatra Dornei); **sanie,** fete, 8—10 ani — **Maria Bîzgan** (Cîmpulung-Moldovenesc) 10—14 ani — **Maria Boca** (Vatra Dornei): băieți, 8—10 ani — **Iosef Schmit** (Cîmpulung-Moldovenesc); 10—14 ani — **Florin Racs** (Vatra Dornei); **patinaj viteză,** fete, 6—8 ani — **Daniela Roșioru** (Suceava) și **Marcela Băltărescu** (Rădăuți); 8—10 ani — **Luiza Alexa** (Suceava), **Elena Piticari** (Cîmpulung-Moldovenesc); 10—12 ani — **Carmen Voiculescu** (Cîmpulung-Moldovenesc); 12—14 ani — **Mirela Catargiu** (Gura Humorului); băieți, 8—10 ani — **Adrian Smochină** (Suceava), **Raul Iricinschi** (Cîmpulung-Moldovenesc); 10—12 ani — **Mihai Pomohaci** (Sadova); 12—14 ani — **Ionel Cocina** (Broșteni).

De adăugat că totuși stadionul și pîrtiile de schi și săniuță n-au putut cuprinde pe toți participanții la acest festival, astfel că un număr mare de sportivi și spectatori au participat sau au asistat, la Casa de cultură din oraș, la întrecerile de șah, iar în sala de sport a Școlii generale nr. 3, la concursul de tenis de masă.

O impresionantă retragere cu torțe aprinse a încheiat Festivalul sporturilor de iarnă de la Cîmpulung-Moldovenesc care se înscrie ca una dintre „cele mai reușite acțiuni din cadrul ediției de iarnă a «Daciadei».

prof. I. FILIPCIUC

CASETA DE CRISTAL

...este în posesia expediționarilor din Siret, județul Suceava. O vitrină special amenajată, un loc potrivit pentru a putea fi văzută de oricine, iată doar cîteva dintre plăcutele griji ivite odată cu înminarea trofeului Expedițiile «Cutezătorii». Pentru membrii expediției «Carst-1», «Caseta de cristal» înseamnă amintiri frumoase ale unei veri bogate în visuri și realizări. Scopul însuși — marcat de romantism dar și de o puternică dorință de cercetare — a oferit pionierilor un domeniu plin de mister: speologia. Și dacă tenacitatea picăturii de apă, care a reușit să sculpteze în calcar adevărate comori naturale, i-a uimit pe copii, în același timp le-a și întărit hotărîrea de a trece peste unele greutăți inerente unei adevărate expediții pentru a-și îndeplini scopul propus. Mai concret iată, pe scurt, cîteva date despre activitatea expediției «Carst-1».

Numărul de participanți: **11. Amintim cîteva nume: Dan Parascan, Dolores Parascan, Ștefan Corliciuc, Luminița Basarab. Profesor conducător: Ioan Stan.**

Locul de desfășurare: **zona carstică Gîrda — Ocoale — Gîrda Seacă din Munții Bihorului.**

Caracterul expediției: **de cercetare speologică.**

Scopul: **studiul peșterilor din zonă. Atît al celor cunoscute, cît și al celor mai puțin știute.**

Rezultate: **cercetarea a 16 peșteri, dintre care «Diana» și «Peștera Bărboșilor», a oferit date foarte bogate pe care expediționarii le-au consemnat în jurnal; descoperirea a trei avenuri; îmbogățirea colecției de diapozitive color ca și a colecției de fotografii. Cel mai de seamă lucru rămas în urma expedițiilor îl constituie însă formarea unui frumos colectiv precum și deprinderea de însușiri necesare cercetătorului unor lumi tăcute și reci cum sînt peșterile.**

ELENA MĂNESCU

O BIOGRAFIE SPORTIVĂ EXEMPLARĂ

N-a trecut mult timp de la concursul atletic pe teren acoperit, desfășurat la Budapesta, unde cele mai bune performanțe ale acestui debut de sezon indoor au fost stabilite, spre mîndria sportului românesc, de către atletele noastre Natalia Mărășescu și Ileana Silai. Recordul mondial al probei de 1 500 m a fost doborît spectaculos de către Natalia Mărășescu cu un rezultat de 4:05,0. Ileana Silai, care a revenit printre favoritele probei de alergări, a înregistrat una dintre cele mai frumoase victorii din cariera sa sportivă, realizînd un timp foarte bun — 2:03,2 la proba de 800 m, iar la cursa de 1 500 m — 4:09,5 — acesta constituind al treilea rezultat european al anului.

La puțină vreme după acest succes, Ileana Silai cîștigă spectaculos, la Milano, titlul de campioană europeană la 1 500 m urmată de Natalia Mărășescu.

După cîteva zile cele două sportive române participă în cadrul selecționatei Europei la întrecerea cu selecționata similară a Statelor Unite ale Americii. Un nou și memorabil succes: Ileana Silai — locul 1; Natalia Mărășescu — locul 2.

Iată, așadar, că Ileana Silai, care în urmă cu zece ani era campioana de excepție a semifondului românesc, a redevenit o prezență remarcabilă în confruntările de anvergură internațională, dovedită și în actualul sezon de sală. Trebuie să vă spunem însă că Ileana Silai este totodată o campioană de excepție în istoria olimpică a acestei probe: niciodată o atletă nu a avut o atît de lungă carieră sportivă. În toamna acestui an — 1978 — se vor împlini 21 de ani de cînd a pășit pentru prima oară pe o pistă de atletism. Iar orașul Cluj-Napoca am putea zice că este de două ori orașul natal al Ilenei Silai: aici s-a născut, la 14 octombrie 1941, și tot aici a participat pentru prima dată la un concurs de atletism: în 1957, la etapa județeană a spartachiadei republicane, cînd a realizat și prima ei performanță — 4,74 m la săritura în lungime. Renunță însă la proba de sărituri și numai după doi ani ea devine campioană națională la junioare în proba de 800 m. În 1961 abandonează activitatea sportivă ca apoi să revină în 1965 printre atletele care se pregăteau pentru Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico. Victoria repurtată atunci: medalia de argint la proba de 800 m. Aceasta a constituit, de fapt, prima medalie olimpică românească cucerită la proba amintită. O a doua calificare olimpică o obține la vîrsta de 31 de ani, ocupînd de această dată doar locul șase, după care se retrage brusc din activitatea sportivă. Iată însă că o regăsim din nou participînd, la vîrsta de 35 de ani, pentru cea de-a treia oară la olimpiadă. Nu reușește să se califice în finale și se părea că din acel moment numele Ilenei Silai va dispare din arenele atletismului.

1977 este însă anul surpriză al multiplei campioane naționale și recordmene Ileana Silai: reintră pe porțile stadionului.

Cucerind performanțe naționale, titlul de campioană balcanică la 1 500 m și excepționalele succese din 1978 pe care vi le-am relatat mai sus, după părerea iubitorilor de atletism palmaresul Ilenei Silai rămîne deschis!

ILEANA PIȚA

*

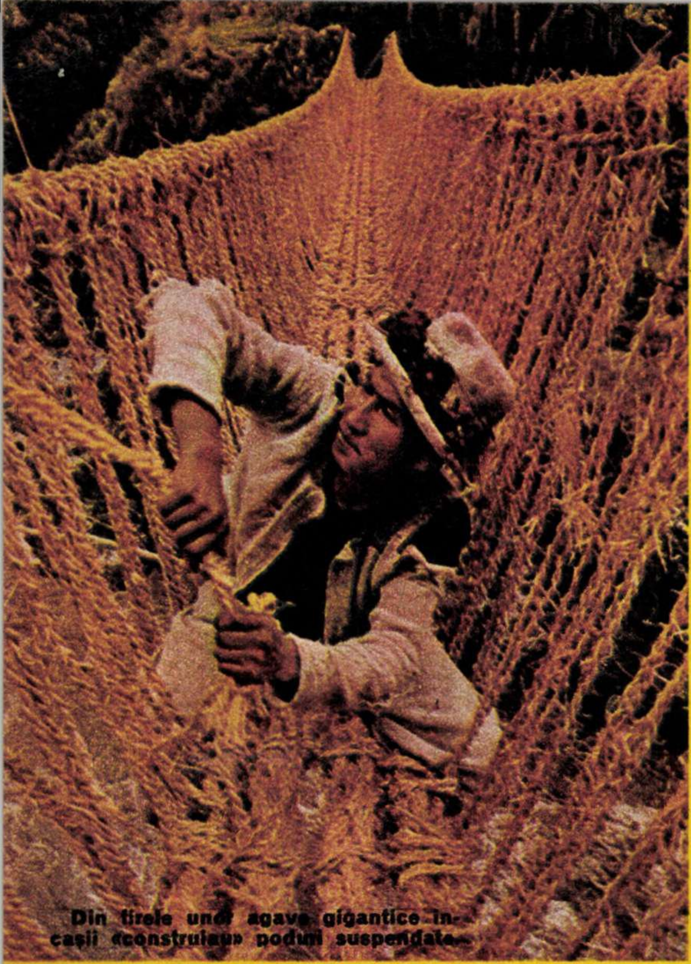

Din firele unei agave gigantice incașii «construiau» poduri suspendate.

Tînără boliviană în costum tradițional, a cărui țesătură păstrează motivele întîlnite și la incași.

MESAJE PESTE MILENII

Civilizații PRECOLUMBIENE

(2)

În relatările lor, cronicarii conchistei au vorbit mult despre cunoștințele pe care le aveau incașii în astronomie, meteorologie, științele naturii, metalurgie, arhitectură etc. Ca neîntrecuți creatori de «grădini suspendate», la altitudini de pînă la 5 000 de metri, incașii au fost nevoiți să studieze mersul aștrilor și starea vremii pentru a-și putea cultiva pămîntul. În diferite puncte ale imperiului, în cetăți și fortărețe se aflau turnuri astronomice prin care se făcea observarea directă a unor fenomene, se stabileau coordonatele mișcării aștrilor pentru determinarea anotimpurilor, anilor. Cunoștințele de astronomie le-au prilejuit și dezvoltarea cunoștințelor de meteorologie. Incașii au descoperit proprietățile atmosferei, variațiile de presiune, temperatură și umiditate, în funcție de altitudine, vînturi și ploi. Toate aceste cunoștințe au fost folosite nu numai în agricultură, ci și în transporturi, în păstorit, în strategia războaielor și în festivitățile calendaristice. Pe baza măsurătorilor efectuate, ei puteau să prevadă timpul și în funcție de acesta efectuau muncile agricole, marile transporturi, trimiterea turmelor spre pășuni. Chiar și războaiele erau pornite în funcție de anotimpuri. Aplicînd cunoștințele acumulate în astronomie și meteorologie, incașii și-au alcătuit un sugestiv calendar care reflecta marile schimbări atmosferice și de climă. Începutul fiecărei perioade calendaristice prilejuia sărbători agricole precum: sărbătoarea Soarelui, a maturității, îmbrăcarea florilor, dansul porumbului, secerișul — în total 12 — care concordă cu lunile anului din calendarul gregorian, adoptat în Europa în secolul al XVI-lea. Oricare agrotehnician din zilele noastre poate fi plăcut impresionat de cunoștințele pe care le aveau incașii în domeniul botanicii. Deși au moștenit de la înaintașii lor preincași multe plante domesticite, ei au selectat și cultivat, cu răbdare și migală, altele care au intrat mai apoi în patrimoniul horticol al întregii omeniri. Strămoșii peruvienilor s-au numărat printre cei mai ingenioși cultivatori ai porumbului, pe care, printr-o perseverență inegalabilă, l-au adaptat pînă la altitudini de peste 4 000 m, unde îl semănau în terase irigate, producînd soiuri care nu se mai întîlnesc nicăieri în lume. Descoperind proprietățile cauciucului, l-au preluat de la băștinașii din valea Amazonului, l-au dus spre cultivare în posesiunile lor din Anzi și l-au folosit ca produs farmaceutic, izolator termic și ca material elastic pentru praștiile de război. Din arborii de quinoa au extras și au folosit primii chinina iar din frunzele de coca preparau anestezicele pentru operațiile chirurgicale. Neîntrecuți agrotehnicieni, incașii practicau și «agricultura pe apă» în lacul Titicaca. De pe insulele plutitoare, construite din lemn și trestie, acoperite apoi cu un strat de pămînt, obțineau recolte de cereale neașteptat de bogate. În timp ce pe terasele din munți îngrășau solul cu guano, insulele plutitoare erau fertilizate cu pește. Străvechea invenție a irigațiilor în agricultură a fost practicată de incași pe scară largă, mai ales în munți. Folosind unelte din lemn, os și piatră — fierul nefiind cunoscut în Anzi — aceștia practicau metoda culturilor etajate, în funcție de altitudine. La 5 000 de metri, ei au dezvoltat o pomicultură unică pe glob, iar între 5 000—4 000 m au aclimatizat cartofii. Pare de necrezut că plante atît de specifice cîmpiei, cum sînt porumbul și grîul, să rodească la 3 000—4 000 m altitudine. Succesul le-a fost asigurat și de faptul că au știut să-și aleagă locurile potrivite, cu soare și ferite de curenții reci.

Nici în cunoașterea și valorificarea bogățiilor subsolului, incașii nu au fost mai puțin pricepuți. Descoperind proprietățile fizice ale unor minereuri neferoase au folosit aurul, argintul, arama și bronzul. Minereurile erau extrase prin puțuri adînci în care se intra pe scări de lemn. Dizlocate și sparte cu ciocane din cuarț, bucățile de minereu erau aduse la suprafață în coșuri și topite în furnale de mici dimensiuni și în cuptoare mobile. Tehnicile folosite în prelucrarea aurului și argintului — baterea la cald sau la rece, călirea, ștanțarea, presarea, amalgamarea etc. — au rămas, prin simplitatea și eficacitatea lor, neegalate pînă astăzi.

Dintre profesiile foarte apreciate în statul incaș: «ingineria» ocupa un loc deosebit. Străinii căzuți prizonieri, dacă erau «ingineri», erau puși la muncă și trecuți în clasa nobililor. Marile construcții publice — fortificațiile, cetățile, apeductele, terasările de munți, sistemele de irigații și șoselele erau proiectate și executate de ei. Pentru realizarea lor, «inginerii» incași au preluat de la înaintași, au adaptat și chiar inventat diferite aparate de execuție și unități de măsură. Printre instrumentele de lucru ale «inginerilor» incași se numărau rigla și compasul, cumpăna de apă, firul cu greutate, și propulsorul, iar pentru calculele matematice se foloseau de quipu — corzile înnodate și de abac.

Pornind de la măsurarea corpului omenesc, și-au alcătuit unități de măsură pe care le-au raportat la părțile și la elementele mîinii, ale piciorului, ochiului, auzului, puterii de tracțiune umană; «rokana» — cea mai mică unitate de măsură a lungimii — corespundea unui deget, iar «rirka» — baza de pornire în măsurarea lungimilor mai mari — echivala cu lungimea dintre brațele întinse; sarcina purtată de un bărbat voinic, constituia o unitate de măsură a greutăților.

Operativă, practică, știința incașilor răspundea nevoilor prezente ale curiozității inteligente, asigurării bunăstării și apărării. Priviți în perspectiva civilizației și culturii amerindiene, incașii sînt considerați niște deschizători de drumuri, iar succesorii lor — peruvienii de astăzi — urmași ai unor tradiții demne de prețuire.

Pe platourile înalte ale Anzilor, lama l-a însoțit pe om din neolitic și pînă astăzi.

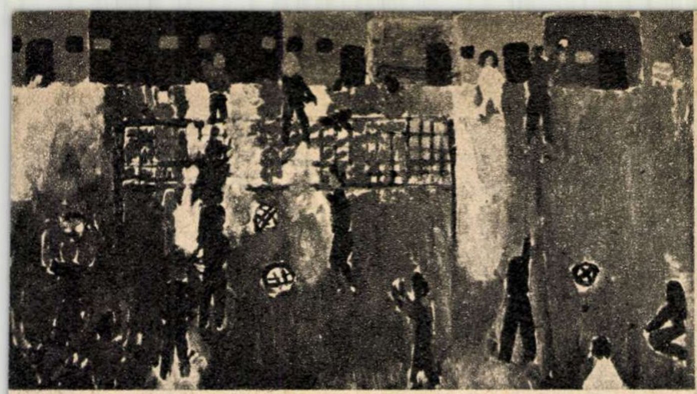

ZIUA PORȚILOR DESCHISE LA „ATELIERUL FANTEZIEI“

...continuă seria întîlnirilor sale tinerești, pline de prospețime. Oaspeții zilei reprezintă Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 1 al Capitalei. O instituție cu o istorie scurtă, dar densă, plină de date memorabile în planul hărniciei, al ingeniozității, al cultivării celor mai prețioase aptitudini.

Dialogul se încinge de îndată în jurul subiectului celui mai interesant pentru gazde: revista «Cutezătorii». Oaspeții sînt cititori «consacrați» ai publicației noastre și discută ca atare: precis, laconic, la subiect.

Iau cuvîntul **Anca Oprin** și **Mircea Agapie,** clasa a IV-a B, **Ana-Maria Ardeleanu** și **Angela Mocanu,** a IV-a D, **Anca Greblea** și **Alexandru Schall,** a V-a C, **Mihnea Mihăilescu,** a VII-a C, toți de la Școala generală nr. 19, **Victor Romocea,** clasa a IV-a A, Școala generală nr. 5, **Bogdan Suciu,** clasa a V-a A, Școala generală nr. 7, și **Monica Herghelegiu,** clasa a VII-a, Liceul de fizică-matematică nr. 6. Spicuim din opiniile lor: Nota 10 pentru «Oglinda săptămînii», trambulina celor mai interesante acțiuni (Mihnea mărturisește a fi propus în detașamentul său acțiuni inspirate din selecțiile «Oglinzii») ● Mircea, Victor, Anca (Greblea și Oprin) fac sugestii pentru tematica viitoarelor noastre seriale în imagini: istoria antică pe meleagurile noastre, cutezanța pionierilor, eroismul contemporan («Transfăgărășanul» nu a fost uitat!), dar și Columb, Magellan și alți descoperitori de lumi. ● Cu excelent sînt notate excursiile documentare pretutindeni unde trăiesc copii ● Fetele apreciază în mod special micile incursiuni în cosmos găzduite — cu zgîrcenie — de «Raliul ideilor» ● Cei prezenți apreciază concursul filatelic propunînd însă și alte asemenea întreceri: pe teme de biologie, istorie, pictură, muzică, balet (Ați ghicit care cercuri sînt reprezentate, nu-i așa?)

Cea mai bună propunere: ANCA GREBLEA — să dedicăm o pagină unei discuții cu geograful Gh. Neamu, al doilea român, după Emil Racoviță, care a studiat Antarctica.

Cea mai combativă propunere: MONICA HERGHELEGIU — din «Cutezătorii» să nu lipsească elementul critic la adresa acelor colective pionierești care se mulțumesc să-și îndeplinească, fără strălucire, obligațiile școlare și nu întreprind nimic pentru lărgirea orizontului, pentru dezvoltarea multilaterală a personalității.

Cel mai original hobby: MIHNEA MIHĂILESCU — autorul unic al revistei «Prichindel», cu profil de benzi desenate, jocuri distractive și caricaturi, pentru uzul fratelui său mai mic, Bogdan.

Alexandru Schall frecventează cercul de biologie. Are în îngrijire un arbore originar din Extremul Orient, astăzi extrem de rar, o adevărată fosilă vie. Vă poate spune numele lui în japoneză și în chineză, precum și prețul — 40 de taleri — plătit pentru întîiul exemplar poposit în Europa.

Bogdan Suciu activează la cercul de teatru, unde repetă în scenetele «Scrisori fictive» de Mircea Sîntimbreanu și «Cui i-e frică de... Alecu Popovici» (numele autorului e cuprins în titlu). Pentru Festivalul Național «Cîntarea României» se pregătește un montaj literar intitulat «Românie, plai de glorii».

Monica Herghelegiu ne povestește despre spectacolul muzical pe care îl pregătește liceul său. Inițiator și animator — profesoara Gerhildt Wegendt, care, în cei 24 de ani de cînd funcționează în școală, a organizat 24 de asemenea spectacole. Se vor produce corul școlar, pionierii instrumentiști, profesori.

Revenim la Casa pionierilor și șoimilor patriei pentru a înregistra activitățile Clubului «Terra 2000», care, în fiecare joi, invită la un dialog personalități de prim rang ale științei și culturii românești. Printre cei care au onorat invitația pionierilor: astronomul Ion Corvin Sîngeorzan, alpinistul Emilian Cristea.

Au mai fost prezenți prin lucrările lor poeții **Emilia Ivan, Adrian Carețu, Carmen Burlacu** din cenaclul casei pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 1 și tinerii mînuitori ai penelului **Ruxandra Niculescu** (al cărei desen apare în fruntea articolului nostru), **Petre Mezei, Ionuț Munteanu** și... **Victor Romocea.**

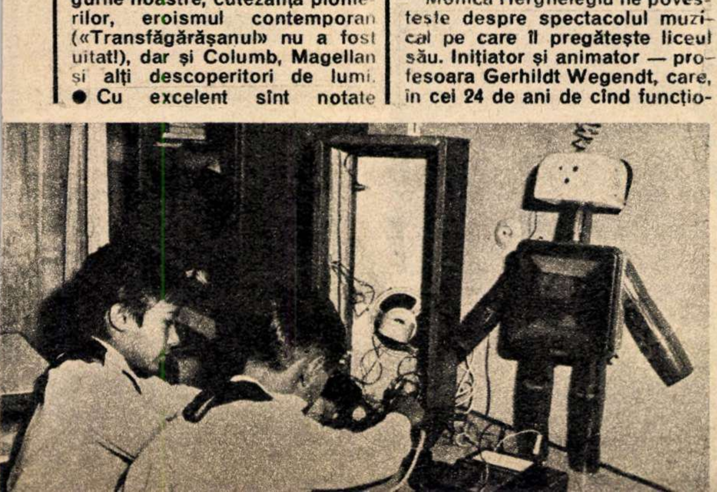

A fost o memorabilă Zi a porților deschise, captivantă prin aria vastă a dialogului. Noua acțiune inițiată de «Cutezătorii» prilejuiește o pasionantă trecere în revistă a orizonturilor pionieriei. O vom urma, cu participarea voastră, dragi cititori, în fiecare miercuri, între 9 și 12, la sediul redacției. Pe miercurea viitoare.

CRONICAR

●●●●●●●●●

CLUBUL LOGICIENILOR

Răspuns la problema nr. 11. Cercul este curba care are proprietatea de a avea perimetrul minim la o arie dată. În cazul de față, dacă se duce un arc de cerc cu centrul într-unul din vîrfurile triunghiului și cu o rază ce se poate calcula (cum?), se găsește că delimităm jumătate din aria totală cu un arc de cerc avînd numai 0,67 din lungimea laturii, deci mai mic de 0,707 din lungimea laturii cît avea solutia inițială.

●●●●●●●●●●●

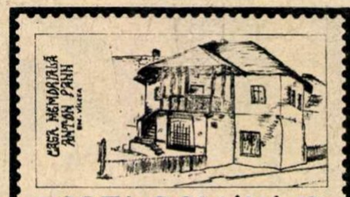
CASA MEMORIALĂ ANTON PANN RM. VÎLCEA
POȘTA ROMANA 55b

Proiect de marcă poștală originală propus de IULIANA NEAGOE str. Costache Negri, Iași.

●●●●●●●●●●●

URBANĂ

(Criptografie: 7)

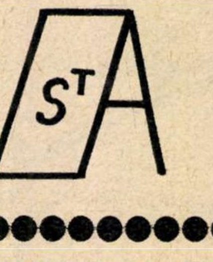

●●●●●●●●●●●

DEZLEGARE: SLATINA S-LA-T-IN-A

CONCURSUL FILATELIC

GONG FINAL

Mulțumim tuturor participanților, chiar dacă cei mai mulți nù au dat răspunsurile exacte și complete la toate întrebările. Iată răspunsurile corecte:

1) Cînd a apărut prima emisiune filatelică din țara noastră cu tema «pionieri» și cu ce ocazie? R: La 25 mai 1950, în legătură cu aniversarea, la 30 aprilie, a unui an de la înființarea primelor detașamente de pionieri din țară. 2) Cînd au apărut primele mărci triunghiulare românești? R: În 1945, o emisiune de două valori denumită «AGIR 1945». 3) În 1954, pe o marcă filatelică românească apare un grup de pionieri sădind pomi. Care este această marcă? R: Marca de 55 bani din emisiunea «Luna pădurii». 4) Cînd și unde au apărut primele colițe în lume, în Europa și în țara noastră? R: 1920, în Australia, cu ocazia raidului aviatic Londra—Melbourne; 1923 în Europa (Luxemburg) și 1932 în România, cu ocazia expoziției filatelice «Efiro». 5) Ce mărci există în lume într-un singur exemplar? R: Emisiunea de 1 cent carmin Guyana Engleză 1856, exemplar în stare proastă, tête-bêche-ul de 1 franc roșu de 15 c verde din emisiunea Ceres 1849 și cel cu nuanțele vermillon și vervelle, celebra eroare 3 skilling Banke din Suedia, emisiunea 1855, tipărit în galben în loc de verde. 6) Cu ocazia aniversării a 1850 de ani de la ridicarea așezării Napoca la rangul de municipiu, s-a emis o coliță cu valoarea nominală de 10 lei. Marca reproduce un altar votiv din secolele II—III e.n. La ce dată a apărut? R: 20 aprilie 1974. 7) Cum a fost sărbătorit în filatelie cel de-al XI-lea Congres al P.C.R.? R: La 20 noiembrie 1974, cu cinci zile înaintea deschiderii congresului, au fost puse în circulație două mărci poștale festive cu valoare nominală de 55 bani și 1 leu. Mărcile reprezintă stema P.C.R. aplicată pe un fald roșu. 8) În seria de reproduceri de artă II, din 1969 (șase valori plus o coliță), valoarea de 35 bani reprezintă tabloul «Filip al III-lea» de Velásquez, care a trăit între 1599—1660. Ce alt pictor celebru s-a născut în această perioadă și cînd? R: La 15 iulie (dată nesigură) 1606, la Leyda (Olanda) se naște Rembrandt Harmenszoon (adică fiul lui Harmens) van Rijn. 9) La 1 decembrie 1974, la 60 de ani de la fondarea Comitetului olimpic român, a apărut o marcă cu valoarea nominală 2 lei. Cînd și unde au avut loc primele jocuri olimpice? R: În Grecia antică, în anul 776 î.e.n. Jocurile se desfășurau la fiecare patru ani, vara, în zilele sărbătorilor lui Zeus, în cîmpia Olimpia. 10) Cînd au fost emise primele mărci poștale din lume și unde? R: În Anglia, la 8 mai 1840. 11) Cînd apar primele mărci poștale românești? R: În 1858, «Cap de Bour», emisiunea I, 17 parale, negru pe roz. 12) Care este prima emisiune de mărci a R.S. România și data emiterii? R: «Cel de al XX-lea Congres și primul Tîrg internațional apicol (Apimondia)» pusă în circulație la 28 iulie 1965. 13) Dați o definiție — formulare proprie — mărcii poștale.

Din răspunsurile primite spicuim:

Un petic de hîrtie reprezentînd un mic univers atrăgător prin colorit și desen, interesant prin datele ce le oferă (Gheorghe Popișteanu, București).

Legătura între oameni și știință (Alexandru Christru, Giurgiu).

O reproducere grafică emisă de administrația de stat și menită a taxa și asigura circulația unei trimiteri poștale (Cătălina Largu, Iași).

O filă dintr-o vastă enciclopedie în imagini (Gheorghe Pop, Tîrgu Jiu).

14) Care marcă poștală românească emisă în 1977 v-a plăcut cel mai mult? R: Pe locul prim s-a clasat, prin numărul răspunsurilor primite, seria de șase valori și colița nedantelată «Independența 1877—1977», pe locul doi — «Colaborarea cultural-economică inter-europeană», iar pe locul trei seria «Animale ocrotite».

În numărul viitor, lista premianților.

I. PENESCU

ORIZONTAL: 1) Mare compozitor austriac (1756—1791), autorul, între altele, al unui «Cîntec de primăvară» — Casa de cultură. 2) Maestru al penelului românesc, din tablourile căruia amintim: «Buchet de liliac» Poetă romîncă (1916—1944), semnatara poeziei «Femeia care iubea primăvara». 3) Floare dintr-o poiană autohtonă — Inima semețului! 4) Două-trei petale! — Compozitor și interpret francez, autorul melodiei «Iubesc o floare» — Primăvară (fig.). 5) Drapel — Arbori. 6) Voci de primăvară — Firicel de floare albastră. 7) Arbore melifer — La ieșire din grădiniță! — Bătătorit la extreme! 8) Stan Negoescu — Varietate de grîu. 9) Garat pe stînga! — Plantă medicinală. 10) Au o vacanță de primăvară — Rasă de mioare (pl.). 11) Scriitor român, autorul poeziei «Ajun de primăvară» — Păcălit (fig.).

VERTICAL: 1) Pictor francez (1832—1883), autorul tabloului «Dejun pe iarbă» — Autorul melodiei «Au înflorit salcîmii iar». 2) Primele flori — Pronume. 3) Cade la noroc — Plantă floricolă de grădină — Urme de polen! 4) «Primăvara mea se numește...» melodie de E. Deda — Vase. 5) Chip cioplit (pl.) — Obicei. 6) Conifer cu lemnul tare — Poet contemporan, semnatarul poeziei «Noapte de primăvară». 7) Fruct înaripat — A se ivi. 8) Răsare sămînța! — X — În acest loc. 9) Erou al războiului din 1877 — Poet și filozof român (1895-1961), autorul poeziei «Mirabila sămînță». 10) Mușețel — 1—2 aprilie! 11) Poet sovietic (1895—1925), din opera căruia amintim poezia «Primăvara» — Arbore care înflorește primăvara de timpuriu.

NICOLAE PESCARU
DICȚIONAR: TUI — ITI

CÎNTEC DE PRIMĂVARĂ

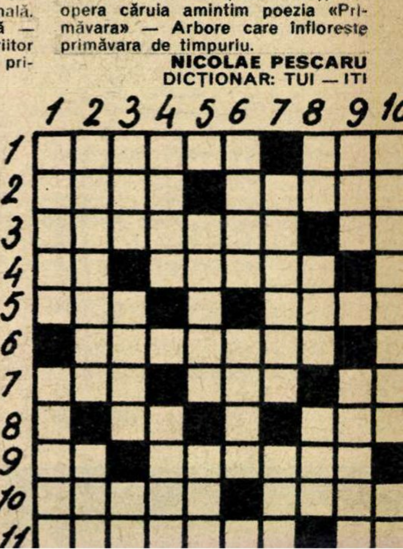

ORGOLIOSUL

schiță de
COSTACHE ANTON

De pe culmea aceea țuguiată ca o cușmă, am pornit-o toți trei spre partea opusă șantierului. Petru Petru a trecut în frunte încă din prima clipă. Nu știu ce fel de schiuri avea, în nici un caz nu erau ca ale mele. Porniserăm de pe aceeași linie, dar el se îndepărtase orgolios, fără să se ajute de bețe. Se lăsase parcă în voia zăpezii și ea îl purta cu o iuțeală fantastică. La prima oprire, mă gîndeam să-l întreb cum face să obțină o viteză atît de mare, dar am observat că și Dia se distanțase, nu chiar cît Petru Petru, însă destul de mult ca să pot s-o mai ajung, oricît de vîrtos m-aș fi ajutat de bețe. Apoi, Petru Petru a dispărut. Dia urma același traseu, silueta ei se subția tot mai mult, devenea aproape ireală, iar eu mă gîndeam cu un fel de disperare că dintr-o clipă în alta aveam să rămîn singur. Nu văzusem brazii. Nu-i văzusem dintr-un milion de motive. Primul, pentru că nu mă așteptam să-i văd pe costișa aceea, acoperită ca de o za albă doar de zăpadă. Al doilea, pentru că nu aveam ca punct de reper — sau și mai exact, pentru că nu aveam în fața ochilor decît căciulița roșie a Diei și din cînd în cînd vîrtejurile de zăpadă pe care le ridicau schiurile ei și care se transformau uluitor de repede și de simplu în curcubee strălucitoare sau în diafane cozi de păun. Al treilea, al patrulea, al cincilea și așa mai departe, pînă la un milion, pentru că brazii erau albi și eu n-aveam timp să privesc în jur și să-i deosebesc în decorul acela tot alb. S-a întîmplat însă, un lucru aproape incredibil. Petru Petru a răsărit ca din pămînt lîngă umărul meu drept. Nu știu ce truc a folosit și mai ales nu știu dacă a fost truc. Știu doar că a apărut, nu din vale, adică nu din partea în care îl zărisem urmat la mică distanță de silueta tot mai subțire și mai ireală a Diei, ci de undeva din spatele meu. și nici chiar din spate, ci dintr-o coastă. Mi-a zîmbit, a făcut un semn cu bățul schiului și văzînd că nu înțelegeam ce vrea, a strigat:

— Fii atent la brazi, Virgil.

— Care brazi? am strigat eu. Întîi am strigat și-abia după aceea am realizat prezența brazilor, nu văzîndu-i, ci auzindu-i. Să nu vi se pară ciudat și nici incorect cînd spun că auzeam brazii. Pentru că ăsta-i adevărul. Eram atît de prins de alunecarea mea peste zăpada întărită de vînt și de soare, încît nu mai vedeam nimic. Însă, auzeam un vîjîit scurt, în dreapta sau în stînga, și uneori aproape în același timp și-n dreapta și-n stînga. Erau brazii! Dar eu nu-i vedeam și Petru Petru a înțeles că nu-i vedeam. Mi-a făcut iar un semn, apoi a strigat:

— Să ne oprim!

Am dat din cap că am înțeles, mă pregăteam să stopez, dar el a strigat iar:

— Fii atent, nu stopa brusc. Fă întîi un țarc.

Nu știam ce poate să fie acela un țarc, denumirea a ceea ce trebuia să fac era pentru mine nouă și cu totul necunoscută. Petru Petru și-a dat seama că nu știam și, ca să-mi arate ce voia, s-a desprins de lîngă mine, adică a țîșnit ca o săgeată, dar după douăzeci de metri, ajutîndu-se de bețe, a făcut un viraj la stînga, apoi alt viraj la dreapta ridicînd trîmbe de zăpadă. Am ghicit încă de la primul viraj ce vrea Petru Petru și zîmbind (mai mult pentru mine) am hotărît să-i urmez întocmai exemplul. Ușor de zis, dar greu de executat un asemenea viraj care îți reducea viteza la jumătate. Însă eu nu știam, n-aveam experiență prea mare în materie de schiuri și în clipa în care am frînt mișcarea înainte a schiurilor, aerul a devenit dens, dur, am simțit un fel de izbitură în obrazul stîng, mi-am pierdut echilibrul, dar numai prezența de spirit, cunoscuta și răscunoscuta mea prezență de spirit m-a salvat.

M-am aplecat mult spre stînga, m-am redresat, am frînt iar mișcarea înainte a schiurilor, dar de data aceasta n-am mai simțit izbitura cu aerul. La cîțiva pași l-am văzut pe Petru Petru și am stopat.

— Bravo! Ești cineva, a strigat Petru Petru.

Eram amețit, amețit bine, dar Petru Petru țopăia pe schiuri — ori mi se părea mie că țopăie — și striga:

— Bravo, Virgile!

Pulberea albă a zăpezii, care ne învăluia s-a risipit repede. Dar chiar înainte de a se risipi cu totul am zărit o căciuliță roșie. Dia venea spre noi lunecînd ușor și zîmbind, urmată îndeaproape de trei brazi înalți și albi. Însă a fost doar o impresie. Vreau să spun că numai în prima clipă mi s-a părut că brazii o urmau. Dezmeticindu-mă, am văzut că Dia venea singură. Cei trei brazi rămăseseră în urma ei. Zăpada care-i acoperea, îi făcea să se asemene cu trei bătrîni tăcuți și cuviincioși, purtînd cojoace albe și căciuli înalte, țuguiate, tot albe. Mi-am rotit ochii și-am constatat uluit că în preajmă era un adevărat sobor de bătrîni și toți purtau cojoace și căciuli înalte, țuguiate. Dia s-a apropiat și a spus:

— Vai, Virgile, ce emoții ne-ai dat! De ce ai luat-o spre pădure?

Am bolborosit mirat:

— Care pădure?

Dia și Petru Petru s-au întors spre vale să-mi arate ceva cu brațele, însă eu nu m-am întors, am rămas cu privirea ațintită spre unul din brazii înveșmîntați în alb. Din el sau de lîngă el se desprinsese un brad mai mic. Purta, bineînțeles, cușma înaltă, albă, cojoc lung și venea spre noi cu pași de om. Petru Petru a observat că nu mă uit spre vale, s-a întors și a murmurat:

— Unchiul Matei!

Dia s-a întors și ea, m-a privit cam pieziș, spunînd aproape în șoaptă.

— O să ne certe. A văzut că am călcat consemnul.

— Ce consemn? am întrebat eu tot în șoaptă.

— N-avem voie să intrăm cu schiurile în pădure, a spus Dia. Unchiul lui Petru Petru e brigadier silvic. Are casa prin apropiere.

Între timp, omul cu cojoc și cușmă albă, pe care în prima clipă îl luasem drept un brad mai mic, se apropiase. Petru Petru l-a întîmpinat cu o veselie cam forțată:

— Bună ziua, unchiule Matei.

Omul cu cojoc lung și cușmă țuguiată s-a oprit, ne-a privit cîteva clipe, și fără să arate că l-ar fi auzit pe Petru Petru, a întrebat:

— Ce-i cu voi pe-aici?

— Ne ducem la rezervația de căprioare, a spus Dia, repede.

Unchiul lui Petru Petru a mormăit nemulțumit:

— Știu eu unde vă duceți. Dar ați cam greșit drumul. Și nu e bine.

Petru Petru a intervenit cu un glas pe care nu i l-am mai recunoscut, spășit, plîngăcios:

— Eu sînt vinovat, unchiule Matei. Am pornit-o înainte și Virgil mi-a pierdut urma.

— Virgil e prietenul lui Domenic, a încercat Dia să mă prezinte. A venit să-și petreacă vacanța la noi...

Unchiul lui Petru Petru nu s-a uitat la Dia, nici la mine. Își ținea privirea grea și mustrătoare pe nepot. A întrebat:

— Și Domenic unde-i? De ce și-a lăsat prietenul în seama cui nu trebuie?

Petru Petru a vrut să intervină, să spună ceva cu același glas plîngăcios:

— Unchiule Matei... Eu să știi...

Dar omul în cojoc lung și cușmă înaltă nu l-a auzit. S-a întors spre mine cu o privire binevoitoare, ba chiar prietenoasă:

— Tu, băiete ,să fii mai atent. Și să nu te încrezi prea mult în campioni. Că dumnealui e campion vestit. Atît de vestit că uită să mai fie și gazdă bună...

Ne-a întors spatele, dar după cîțiva pași s-a oprit și a spus:

— La înapoiere dacă îmi zăriți cumva casa, să n-o ocoliți.

— Numai dacă ne pregătești cîte un ceai îndulcit cu miere de brad, a strigat Dia.

— Bine, o să vă pregătesc, a spus unchiul lui Petru Petru și s-a îndepărtat. L-am urmărit cu senzație ciudată că după fiecare pas pe care îl făcea, pierdea înfățișarea de om, că devenea iar brad.

— Să mergem, am auzit ca prin vis glasul lui Petru Petru. Nu glasul plîngăcios de mai înainte, ci alt glas, hotărît și sigur.

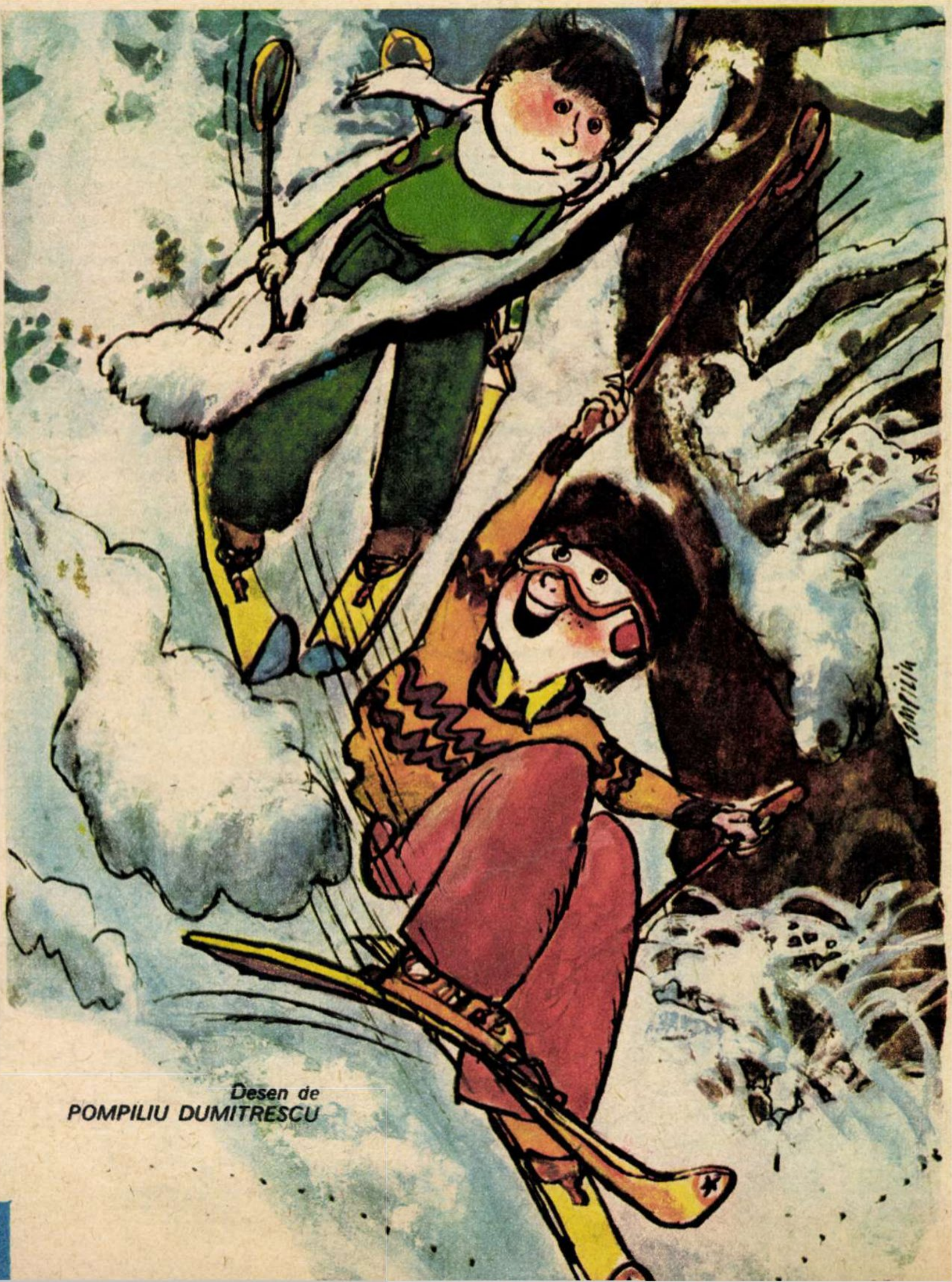

Desen de
POMPILIU DUMITRESCU

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index
41033

«Egreta de fildeș» — unul din trofeele Expedițiilor «Cutezătorii» — se află acum în posesia pionierilor din Pâncești, Sascut, județul Bacău.

13

ANUL XII (NR. 548)

Biblioteca județe
MUREȘ
TG.-MUREȘ
ția pentru copii

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Festivalul Național „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

PREZENȚE PIONIEREȘTI ÎN „SĂPTĂMÎNA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI“

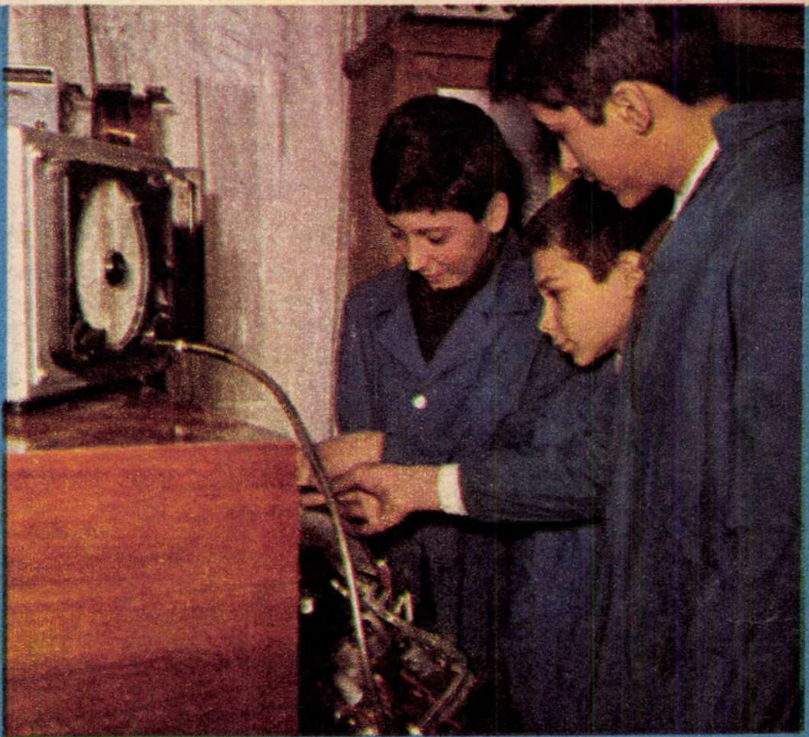

CADRAN POLITIC

Pe baza hotărîrilor Congresului al XI-lea și Conferinței Naționale ale partidului, la inițiativa și corespunzător indicațiilor și orientărilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 22—23 martie 1978 a analizat și aprobat măsuri cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economico-financiare, la creșterea rolului fiecărui colectiv de muncă în gospodărirea cu maximum de eficiență a părții din avuția națională ce i s-a încredințat spre administrare, în vederea dezvoltarii mai puternice a forțelor de producție și creșterii pe această bază a nivelului de trai și civilizație al întregului popor.

Din inițiativa și la propunerea secretarului general al partidului, plenara a examinat și aprobat măsurile cu privire la participarea la beneficii a oamenilor muncii. Aceste măsuri pornesc de la necesitatea perfecționării continue a relațiilor socialiste de producție, a organizării activității în vederea creșterii productivității muncii și asigurării unei eficiențe economice superioare, a participării oamenilor muncii la autoconducere, la întărirea și lărgirea autogestiunii economico-financiare. Fondul de participare a oamenilor muncii la beneficii se constituie anual pe baza rezultatelor economice ale întreprinderii în anul anterior.

Plenara a dezbătut și aprobat raportul cu privire la efectivul, compoziția și structura organizatorică a partidului la 31 decembrie 1977; raportul cu privire la activitatea desfășurată în anul trecut de organele de partid, de stat și organizațiile de masă pentru înfăptuirea politicii de cadre a partidului; măsurile privind îmbunătățirea activității de rezolvare a propunerilor, sesizărilor, reclamațiilor și cererilor oamenilor muncii, subliniind că această activitate reprezintă o componentă a dezvoltării democrației socialiste, un mijloc important de întărire a legăturii cu masele.

Plenara a examinat și aprobat raportul cu privire la activitatea internațională a partidului și statului nostru în anul 1977 și la principalele orientări ale activităților pe plan extern în anul 1978. Plenara a dat o înaltă apreciere rolului deosebit al tovarășului Nicolae Ceaușescu în elaborarea și transpunerea în viață a politicii externe a Republicii Socialiste România, subliniind că secretarul general al partidului a asigurat, cu o înaltă principialitate, într-un profund spirit de previziune politică, îndrumarea și desfășurarea în bune condițiuni a întregii activități a țării noastre pe arena internațională.

În încheierea lucrărilor plenarei a luat cuvîntul tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al Partidului Comunist Român.

Însușindu-și în întregime aprecierile, orientările și sarcinile formulate de secretarul general al partidului, plenara a relevat rolul hotărîtor al tovarășului Nicolae Ceaușescu în elaborarea politicii interne și externe a partidului și statului nostru, a măsurilor menite să asigure progresul multilateral al României socialiste, transpunerea în viață a Programului partidului, a mărețelor obiective stabilite de Congresul al XI-lea și de Conferința Națională ale P.C.R., contribuția sa esențială la creșterea substanțială a prestigiului internațional al P.C.R. și al României socialiste.

Lucrările Plenarei Comitetului Central s-au desfășurat într-un spirit de înaltă răspundere partinică, într-o atmosferă de profundă exigență și preocupare pentru asigurarea progresului continuu al activității economice și sociale din patria noastră, de grijă pentru sporirea neîncetată a rolului conducător al partidului în societate, pentru înfăptuirea neabătută a istoricelor hotărîri ale Congresului al XI-lea și Conferinței Naționale ale P.C.R., a Programului partidului de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

Ritmurile PRIMĂVERII

Marcarea trecerii în primăvară se însoțește, odată cu imaginea renăscătoare a naturii, cu mărturiile pe care copiii le trimit în graiul versului sau în graiul culorilor pe adresa unei reviste a pionierilor sub genericul «Copilul și lumea lui». Este emoționantă această amplă declanșare a primăverii. Este fermecătoare această derulare de cuvinte simțite, de imagini trăite, prin care expresia cea mai proaspătă a capacității creatoare a neamului nostru dă viață stării de spirit luminoase în care ni se îngeamănă vîrstele, faptele, aspirațiile.

«COPIII ȘI POMII» — desen de pionierul Dan Vasile — Școala de artă — Oradea.

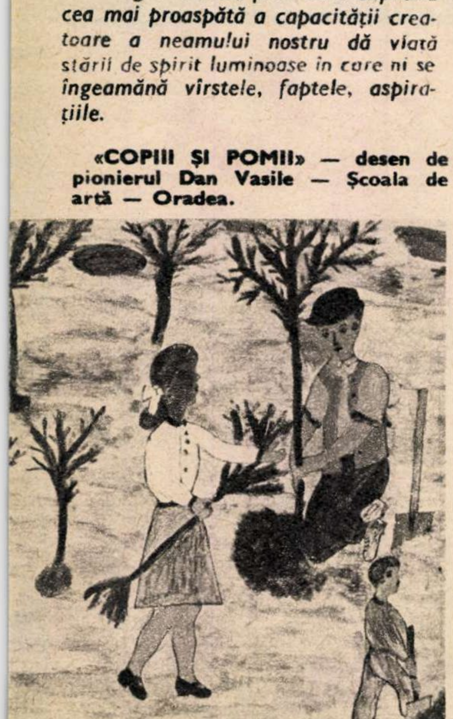

La 21 martie, cînd calendarele spun că sosește primăvara, în atelierul de vise și imagini al copilăriei au poposit mii și mii de asemenea mesaje în care copiii din toate județele țării receptează profund și inedit valorile alfa ale ambianței sociale și spirituale în care cresc. Valori alfa ce fac din fiecare județ o stea de vibrantă lumină în dezvoltarea armonioasă, spre comunism, a întregii țări.

Între autorii acestor «mărturii din viitor» sînt deopotrivă fii de muncitori ai șantierelor, ai uzinelor, ai ogoarelor, sînt deopotrivă români, maghiari, germani, sîrbi și de alte naționalități — copii minunați întruchipînd împreună trainicul florilegiu al prieteniei, al frăției, al identității de ideal. Copii minunați, ai unor părinți minunați, al căror univers se bucură pe deplin în România socialistă de soarele părintesc al grijii celor mari.

«Primele semnale»... ale unui radioreceptor construit la Casa pionierilor și șoimilor patriei Pașcani.

Pionierele Gina Simulea și Liliana Țugulea, de la Școala generală nr. 5 Vulcan, finisează macheta unui puț de extracție mineră.

Pornind de la un asemenea desen, de la o asemenea poezie, te simți atras pe neobservate acolo unde pionierii, toți elevii țării sînt hotărîți să dobîndească rezultate școlare mai bune decît anul trecut, acolo unde în ateliere se descifrează tainele «brățării de aur» sau acolo unde, alături de părinți, tinerii sorb neîncetat vigoarea cutezanței și dăruirii comuniste.

Din această amplă constelare, două imagini se detașează.

Din toate colțurile țării vin, către Expoziția națională de creație științifică și tehnică — ce se va deschide în curînd la București —, minunate mașini și aparate gîndite și migălite de mîinile iscusite ale celor mai tineri creatori în domeniul științei și tehnicii, pionierii și școlarii participanți la acțiunile tehnice desfășurate în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României».

Și tot din lumea copilăriei ne vin imaginile acelui legămînt cu natura, moștenit din tată în fiu. Ne aflăm în plină desfășurare a unei operațiuni plină de poezie — «Luna pădurii» — care mobilizează milioane de copii, în ritm cu calendarul milenar al naturii, în gestul simplu, rapsodic, al îmbogățirii continue a naturii patriei. Copiii găsesc pentru fiecare puiet, pentru fiecare arbore tînăr, energia și dragostea de a-i planta și îngriji, cît și — deopotrivă — cuvîntul inspirat, culorile cele mai frumoase pentru a omagia tot ce constituie frumusețea de azi și de mîine a patriei.

MIHAI NEGULESCU

LA COTELE CELE MAI ÎNALTE ALE CREATIVITĂȚII TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

Luni, 3 aprilie a.c., începe «SĂPTĂMÎNA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI», manifestare dedicată afirmării plenare a creației tehnico-științifice de masă în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României». În prefață la marea expoziție republicană a lucrărilor în care s-au materializat, de-a lungul primei ediții a festivalului, ingeniozitatea, spiritul practic și novator al oamenilor muncii din toate generațiile și de toate naționalitățile, la celelalte manifestări ale «Săptămînii științei și tehnicii românești», am solicitat un cuvînt directorului Oficiului de stat pentru invenții și mărci, tovarășul Lucian Marinete.

— Creația tehnico-științifică de masă este un fenomen specific timpului și orînduirii noastre. În România socialistă, fiecare muncitor, tehnician, inginer, fiecare tînăr care stăpînește o profesiune, fiecare pionier care frecventează un cerc tehnico-aplicativ are dorința vie de a contribui la progresul tehnic în toate domeniile. Bazați pe o calificare mereu mai temeinică, la curent cu cele mai înalte cuceriri ale tehnologiei mondiale, ei încearcă și reușesc să plaseze noi și noi domenii ale producției materiale pe temelia trainică a gîndirii creatoare originale. În sprijinul acestei idei pledează cele 14 000 de invenții înregistrate la oficiul nostru în anii 1970—1977. Ele grăiesc nu numai despre profunda implicare morală a autorilor lor în transformările calitative pe care Cincinalul revoluției tehnico-științifice le aduce în industria noastră, ci și despre capacitatea creației tehnice românești de a contribui la atingerea marelui obiectiv al anilor noștri indicat de Conferința Națională a partidului — depășirea de către România a stadiului de țară în curs de dezvoltare și situarea ei în rîndul țărilor cu o dezvoltare medie.

Deosebit de semnificativ mi se pare faptul că în această acțiune de neprețuită importanță pentru viitorul patriei se înscriu și reușitele tineretului, ale pionierilor. În ultimii ani oficiul nostru a eliberat unor pionieri mai multe brevete de invenție. Alte dosare se află în studiu. Faptul că la expoziția din cadrul «Săptămînii științei și tehnicii românești» figurează și lucrări imaginate și executate de pionieri ne dă garanția că generația voastră, dragi cutezători, va fi continuatoarea demnă a tradițiilor naționale în creația tehnico-științifică originală.

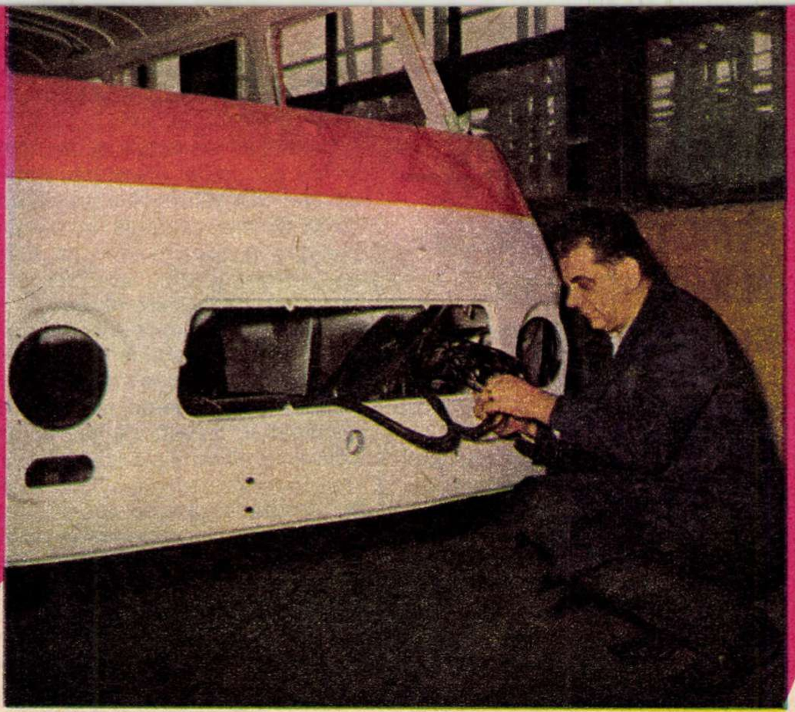

Foto: CONSTANTIN POPESCU

PREZENT ÎN O MIE DE LOCURI

Intrînd la Intreprinderea «Autobuzul» din Bucureşti, am întrebat unde îl pot găsi pe inovatorul Niculae Niculae. Am primit un răspuns pe care l-am considerat drept o glumă: «În o mie de locuri». «Îl cunoaşteţi?» — am insistat. «Foarte bine, este matriţer la secţia mecano-energetică». «Atunci cum rămîne cu primul răspuns?». «O să aflaţi de la el.»

Auzind că sînt de la revista «Cutezătorii», interlocutorul meu a ţinut să-mi spună: «Indiferent despre ce vom discuta, vreau să vă rog ceva. Ca om care muncesc de 43 de ani — ori de cîte ori am prilejul ţin să le adresez un îndemn pionierilor, acela de a se gîndi bine la meseria pe care şi-o vor alege. Trebuie să-ţi alegi meseria din plăcere, din pasiune, căci nu munceşti doar o zi sau un an, ci o viaţă. Numai dacă îţi place ceea ce faci, vei reuşi să laşi în urma ta lucruri mari».

Omul care de la vîrsta de 13 ani a început să muncească pentru a-şi cîştiga existenţa şi a-şi ajuta familia îmi vorbeşte despre drumul său în viaţă. Despre acel drum pe care a lăsat, într-adevăr, ca tot atîtea jaloane, realizări ce atestă pasiunea pentru meserie, dar, deopotrivă, şi pasiunea pentru nou, dorinţa de a se implica din plin în revoluţia tehnico-ştiinţifică ai cărei contemporani sîntem.

De două decenii numele muncitorului matriţer Niculae Niculae este legat de salturile calitative ale producţiei de autobuze româneşti. Practic, fiecare autovehicul purtînd marca «Autobuzul» a beneficiat, în ultimii ani, de aportul acestui om. Iată un episod din «serialul» inovaţiilor al căror autor este comunistul Niculae Niculae, aşa cum ni-l relatează chiar el.

— Era pe la mijlocul anului 1974. La secţia vopsitorie se foloseau, pentru şlefuirea chitului, maşini aduse din import. Ei bine, aproape toate cele 100 de maşini începuseră să se defecteze. Piese de schimb pentru ele nu aveam. Riscam ca la un moment dat să nu mai rămînă nici o maşină în funcţiune. Or, fără şlefuirea chitului autovehiculele nu pot intra la vopsit. Ne întrebam cu toţii ce vom face. De fapt, era nevoie de puţin curaj, de mai multă încredere în forţele noastre, pentru a realiza o maşină similară. M-am angajat ca, împreună cu tovarăşii de muncă din atelierul pe care-l conduc, să construiesc maşina. Mai mult de 80 de maşini realizate de noi lucrează astăzi cu rezultate excelente, importul în această direcţie fiind redus la zero.

Despre greutăţile inerente în găsirea noului, muncitorului Niculae Niculae nu-i place să vorbească. Pentru că, gîndeşte el, nimic nu poate fi uşor cînd vrei să faci ceva deosebit. Îmi spune doar că a gîndi pentru a inova, a aplica ceea ce gîndeşti presupune a confunda ziua cu noaptea, a face din noapte zi. O asemenea luptă te conduce sigur pe calea satisfacţiilor. Şi cum să nu aibă satisfacţii omul care, trecînd

(Continuare în pag. 4)

IOAN VOICU

Maşinile agricole produse de industria românească se bucură de aprecierile celor mai exigenţi beneficiari din ţară şi de peste hotare.

Printre realizările recente se înscrie şi semănătoarea SPC-6, capabilă să însămînţeze o variată gamă de seminţe cerealiere pe o lăţime de 6 metri.

Ca o noutate se înscrie posibilitatea ca semănătoarea să poată fi transformată, deosebit de lesne, şi în cultivator.

Între dispozitivele cu care este echipată se numără şi unul pentru încorporarea în sol a îngrăşămintelor chimice granulate.

Imaginea alăturată reprezintă combina «Gloria» — una dintre realizările de prestigiu ale industriei româneşti, constructoare de maşini agricole.

Printre performanţele de ultimă oră ale acestei combine se numără şi posibilitatea de a recolta pe terenurile aflate în pantă.

GLORIA-C-12

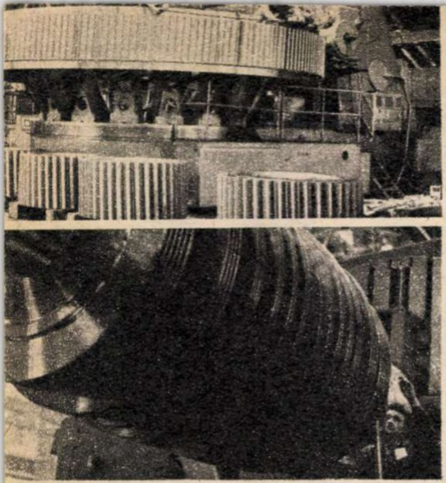

SĂPTĂMÎNA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI

PREMIERE ALE INDUSTRIEI ROMÂNEȘTI

■ Un nou produs a început să se fabrice la Întreprinderea de strunguri din Arad: strungul de copiat cu diametrul de 400 mm, destinat prelucrării osiilor pentru vagoane de cale ferată. Mașină-unealtă de mare complexitate tehnică, noul strung a fost realizat după proiecte elaborate de specialiștii arădeni.

■ La Cluj-Napoca au fost realizate, după o tehnologie originală, noi sorturi de sticlă specială utilizată la construirea unor ecrane de protecție împotriva radiațiilor gamma și neutronice. Prin performanțele lor, acestea sînt comparabile cu cele produse în țări cu tradiție în domeniu. Venind în întîmpinarea necesităților industriei, specialiștii Facultății de tehnologie chimică din localitate au realizat și sulful insolubil — produs destinat industriilor cauciucului, farmaceutică și cosmetică. Fabricarea în țară a acestor produse asigură economii valutare anuale de circa 3,5 milioane lei.

■ Pe baza unor cercetări științifice proprii, specialiștii Întreprinderii pentru prelucrarea lemnului din Vaslui au realizat, cu mijloace locale, un original dispozitiv pentru șlefuirea și turnarea lacurilor. Aparatul efectuează lucrări care pînă acum cereau exclusiv muncă manuală. A fost astfel posibil ca productivitatea muncii să crească în secțiile de finisaj cu 5,3 la sută.

■ O inovație de mare eficiență tehnico-economică a fost materializată la Întreprinderea de prelucrare a aluminiului din Slatina. Este vorba de răcirea cu apă sub presiune a ușilor de la cuptoarele de topire a aluminiului. Dacă vechile uși trebuiau să fie înlocuite la 40 de zile, ceea ce însemna întreruperea pentru 4—5 zile a procesului de producție, noile tipuri de uși nu necesită nici o reparație timp de cel puțin un an.

■ Rod al concepției și proiectării specialiștilor de la Institutul de cercetări și proiectări «Electroputere» din Craiova, al conlucrării acestora cu colegii lor de la fabrica de locomotive a Întreprinderii «Electroputere», locomotiva Diesel electrică de 4 000 de cai putere a intrat în producție de serie. Mașinile de tipul acesta ating viteza de 140 de kilometri pe oră.

Telexul redacțional înregistrează mereu date noi privind finalizarea CONCURSULUI DE CREAȚIE TEHNICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR. Spicuim cîteva dintre cele mai interesante.

UTILITATEA— NUMITORUL COMUN AL MAJORITĂȚII CONSTRUCȚIILOR

Preocuparea pionierilor tehnicieni pentru a realiza lucrări cu aplicabilitate imediată devine tot mai evidentă. Astfel, la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Sfîntu Gheorghe,** județul **Covasna,** pasionații construcțiilor de aeromodele și-au construit un strung de lemn cu care să execute lucrările necesare prelucrării pieselor și reperelor din lemn. Autorii — **Pradea Bela, Costiniu Dan** și **Ferencz Ladislau,** toți pionieri în clasa a VII-a, ne asigură că precizia de prelucrare a mașinii construite de ei este destul de ridicată.

Deși mai mic în vîrstă, pionierul **Winkler Czobo,** din clasa a IV-a, a realizat la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Tîrgu Secuiesc** un aparat pentru măsurarea gradului de descărcare a acumulatorului, cu parametrii funcționali ce atestă nu numai pricepere, dar și posedarea unor temeinice cunoștințe de fizică și chimie.

Încă de la debutul actualei ediții a Concursului republican de creație tehnică al pionierilor și școlarilor, pionierii **Basarabă Dorin** și **Basarabă Adrian** din **Cugir,** județul **Alba,** le-au mărturisit colegilor ambiția de a se prezenta cu o lucrare valoroasă. Cei doi frați, pasionați ai electrotehnicii, au finalizat un motoraș electric de 6 V folosit la deplasarea navomodelelor. Condițiile pe care și le-au impus? Utilizarea de piese produse în țară și un consum redus de energie. Probele — suficient de exigente — la care a fost supus motorașul dovedesc măiestria cu care au lucrat cei doi tehnicieni.

Destinată verificării cunoștințelor de geografie, literatură, istorie etc., harta electronică a pionierilor de la Școala generală nr. 24 din **Iași** are la bază o schemă nouă de montare a circuitelor. Să presupunem că se cere răspunsul la întrebarea: în ce localități se găsesc întreprinderi ale industriei textile? Indicarea corectă a uneia dintre localități presupune aprinderea beculețului. Acesta rămîne aprins atîta timp cît nu s-au epuizat toate răspunsurile corecte. Cînd toate localitățile în care se găsesc asemenea întreprinderi au fost indicate, beculețele se sting. Autori sînt pionierii **Emil Pîslă** și **Paul Topor.**

O hartă asemănătoare, de data aceasta cuprinzînd obiectivele economice ale județului **Hunedoara,** au realizat, la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Deva**, pionierii **Romeo Grozea** și **Ilie Stăncescu.**

La rîndul lor, trei cunoscuți constructori de navomodele din **Galați** — pionierii **Daniela Botezatu, Emil Stolniceanu** și **Victor Ionel** — au conceput și construit o barcă pliantă avînd lungimea de 3,80 m, lățimea de 0,89 m, iar înălțimea de 0,45 m. Barca încape în portbagajul unui autoturism.

VIZITĂ-FULGER LA CASA PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI DIN CĂLĂRAȘI

PREZENT

ÎN O MIE DE LOCURI

(Urmare din pag. 3)

pe lîngă mașinile de tăiat tablă din secția de construcții șasiuri și caroserii, este oprit de muncitori și află despre creșterea productivității muncii ca urmare a aplicării uneia dintre inovațiile sale. Aproape zilnic la aceste mașini se ardea cîte un motor electric. Ce însemna aceasta? Cam jumătate din an se pierdea cu reparațiile. Oamenii și-au zis: «Trebuie să găsească el o soluție». Într-adevăr, ea a fost găsită. Toate motoarele electrice au fost înlocuite cu motoare pneumatice. Treabă deloc simplă, mai corect spus, chiar complicată. Nu este de loc ușor să adaptezi motoare pneumatice care să răspundă la cerințele de funcționare impuse de respectivele mașini. Astăzi mașinile cu asemenea motoare sînt preferate celor cu acționare electrică. Avantajele sînt multiple. În primul rînd trebuie avută în vedere reducerea timpului de reparații de la trei zile la maximum două ore. Nu mai puțin importantă este cantitatea de energie electrică economisită.

Pe ușa atelierului în care lucrează inovatorul Niculae Niculae se află o plăcuță pe care scrie «Atelier reparații scule pneumatice». De fapt este vorba de un adevărat atelier de creație, în care zeci de idei se materializează în tot atîtea îmbunătățiri și modernizări în sprijinul producției. Printre oamenii care, alături de inovatorul consacrat, își fac debutul în meserie se află și cîțiva muncitori foarte tineri: cei care au învățat meseria de la Niculae Niculae. «Sînt ca niște copii ai mei, pe care trebuie să-i las aici ca oameni de nădejde cînd voi ieși la pensie. Cu Iorgu Cristian și cu Andrei Stan mă consult ori de cîte ori se pun probleme deosebite în producție». Dar, așa cum îmi mărturiseau tinerii muncitori, nu numai învățarea unei meserii o datoresc tovarășului Niculae Niculae. De la acest om au învățat cum să se comporte în viață, de la el au deprins necesitatea disciplinei în întreprindere și dincolo de ea, au înțeles că munca este izvorul marilor satisfacții. «În patru ani — îmi spunea interlocutorul meu — tinerii din atelierul acesta nu au avut nici o absență nemotivată».

Înainte de plecare i-am povestit că la intrarea în întreprindere mi s-a spus că îl pot găsi în o mie de locuri. «Cred că s-au gîndit la ultima mea inovație. Sînt aici, la «Autobuzul», mai mult de o mie de guri de alimentare cu aer comprimat. Prizele existente prezentau inconvenientul unor pierderi mari de aer, ceea ce făcea ca presiunea în instalații să scadă. Am conceput niște prize cu prindere automată, care au avantajul că nu lasă să scape nici un centimetru cub de aer. Cam o mie de asemenea prize au fost executate și montate în întreaga întreprindere.»

Iată, așadar, cum un om se poate afla, într-adevăr, în o mie de locuri — tot atîtea locuri în care munca sa este prezentă, în care pasiunea și dragostea pentru meserie fac să apară și să se remarce ideile novatoare.

«În detaşamentul nostru fetele sînt foarte ambiţioase. Toate vor să fie fruntaşe la învăţătură» (Aurelia Bratu, Şc. gen. nr. 3, Buftea).

RAID „Cutezătorii”

FINAL DE TRIMESTRU

ÎN UNITĂȚI PIONIEREȘTI DIN JUDEȚUL ILFOV

Lecţii recapitulative, lucrări de control, teze şi, bineînţeles... note. Într-un cuvînt, sfîrşit de trimestru, iar pe scurt, o privire atentă, edificatoare asupra **calităţii muncii** depuse de-a lungul ultimilor trei luni de şcoală. Este atmosfera pe care, în aceste zile, o regăsim în fiecare unitate de pionieri. Cu toate acestea, după cum veţi vedea, nu este deloc lipsit de interes ca unele aspecte să le vedem mai îndeaproape.

● Unul din cei mai îndrăgiţi profesori este... primarul comunei! ● Mariana nu mai vrea să fie vînzătoare ● Costel, mingea şi... pomicultura

Pionierii din Mihăileşti nu se întîlnesc prea des cu primarul comunei lor. Şi ei ştiu foarte bine de ce. Buna gospodărire a celor patru sate îi cere tovarăşului Nicolae Olteanu mult timp. Cu toate acestea, ori de cîte ori are posibilitate «dă şi pe la cei tineri», cum obişnuieşte să zică atunci cînd le face cîte o vizită la şcoală.

— Am sădit cei trei mii de puieţi, se grăbeşte să-l informeze comandanta unităţii.

— Am lucrat şi în seră, la legume, mai adaugă careva.

— Le-a mers tare bine florilor din răsadniţe. Sînt numai bune de plantat...

— Le ştiu pe toate. Bravo! le opreşte şuvoiul veştilor omul cu privirea pătrunzătoare. Altceva nu ştiu! Cum mai staţi cu învăţătura?

Copiii sînt convinşi că aceasta nu-i o întrebare de politeţe, cum ai zice «Ce mai faci?». Tovarăşul primar aşteaptă, într-adevăr, să i se răspundă. Şi nu în general, ci cît mai la... obiect. «Nu există corigent în unitate? Foarte bine! Înseamnă că l-aţi dat pe brazdă şi pe Costel Gîjîilă dintr-a opta?» «Da, a lăsat mingea şi joaca pe ultimul plan. S-a hotărît să devină pomicultor, ca tatăl său ». «Dar Mariana Neagu, tot vînzătoare la «Bucur-Obor» vrea să fie?». «Nu, rîde şi ea acum de ideea care îi venise. După ultima discuţie cu dumneavoastră despre perspectivele de dezvoltare ale comunei, ne-am gîndit cu toţii mai bine şi unii dintre noi, cei de-a opta, ne-am schimbat întrucîtva părerile. Mariana, de pildă, vrea să devină tehnician la «Avicola», aici, la noi.» Despre tovarăşul Olteanu, pionierii spun că le este la fel de apropiat ca profesorii cei mai îndrăgiţi.

Timpul trece repede cînd încep astfel de discuţii şi primarul pare să uite că era grăbit. Pe faţa sa se oglindeşte tot mai vizibil mulţumirea, acea mulţumire izvorîtă din convingerea că tinerii lui prieteni, fiii tovarăşilor de muncă, îşi privesc cu seriozitate îndatoririle de şcolari, garanţie sigură că acelaşi lucru îl vor face şi atunci cînd vor munci ca membri ai obştei lor.

▲La Mihăileşti primăvara a intrat în toate drepturile şi datorită ajutorului pionierilor.

● O comandantă vorbăreaţă ● Un băiat şi o chitară

Nimic de zis, Florina Preda este o interlocutoare plăcută. Ea ştie să lege cu pricepere firul discuţiei, povesteşte numai lucruri frumoase despre detaşamentul al cărei comandant este — clasa a VIII-a de la Şcoala generală din Ciocăneşti. Mai greu este însă cînd trebuie să răspundă unor întrebări şi mai precise. De pildă: «ce face detaşamentul pentru o cît mai bună orientare a tuturor pionierilor în alegerea profesiei viitoare?» Aici, desigur, ea nu va uita să amintească unele vizite făcute în unele întreprinderi din judeţ, la unităţile industriale din comună. Dar, că s-au mulţumit cu atît, că n-au urmat, aşa cum era firesc, discuţii, schimburi de păreri, că nu s-au sfătuit mai serios cu cei mari o probează şi faptul că unii dintre ei nici pînă acum nu au vreo idee asupra viitoarei şcoli pe care s-o urmeze. Aşa se face că cel mai pasionat electronist din clasă s-a hotărît de cîteva luni, să devină... cîntăreţ. Aceasta pentru simplul fapt că de ziua lui a primit o chitară.

Florina Preda, (Şc. gen. Ciocăneşti) comandanta detaşamentului, are ceva de zis...

Desigur, se poate spune că pînă la sfîrşitul anului şcolar ar mai fi timp. Este foarte adevărat. Dar nu prea mult! Şi grija pentru încheierea cu succes a fiecărui trimestru nu trebuie să ne facă pe noi, pionierii din ultima clasă a şcolii generale, să uităm că urmează o treaptă nouă, importantă în viaţa de şcolar. O treaptă pe care cu toţii trebuie să păşim cu cea mai mare siguranţă.

● «Florile» de pe panou ● Cornel răspunde în fiecare zi «Prezent» ● Cabinetul cu... idei

La Şcoala generală nr. 3 din Buftea pot fi admirate flori cu totul deosebite. Ele sînt expuse într-un panou aşezat cu grijă în cel mai luminos hol. Petalele acestor flori neobişnuite sînt alcătuite din imagini ale celor mai harnici şi mai silitori pionieri. Iar dacă în fiecare recreaţie tot mai mulţi sînt copiii care vin să le admire, aceasta se datoreşte şi faptului că alături de fotografiile colegilor fruntaşi sînt şi cele ale părinţilor acestora. Astfel că maistrul Ion Vintilă apare alături de cele două fiice — Dana şi Mădălina —, că lui Marian Alexandru îi zîmbeşte din fotografia alăturată tatăl său, mecanic la Fabrica de vată.

— Se pare că panoul a devenit neîncăpător, ne adresăm Aureliei Bratu, comandanta unităţii.

— Nici nu vă închipuiţi ce greu l-am alcătuit. Fruntaşi avem destui. Dar nu numai pe cei cu 9 şi 10 vrem să-i evidenţiem, ci mai ales pe colegii care se străduiesc să se autodepăşească. Dacă pînă nu de mult Cornel Ibriş, de pildă, nici măcar nu venea în fiecare zi la şcoală, iar acum este nu numai prezent, ci şi activ la ore, nu-i un motiv de laudă? Sau, dacă cei dintr-a opta, preocupaţi de orientarea lor profesională, organizează dezbateri, concursuri pe diferite domenii, teste, convorbiri cu părinţii, meditaţii şi ore de consultaţii — nu merită aceasta atenţia şi ajutorul nostru, al comandamentului, al tuturor colegilor?

Marian Alexandru (Şc. gen. nr. 3 din Buftea) a hotărît să devină electronist.

Desigur, Aurelia gîndeşte bine. Aşa cum bine gîndesc şi colegii ei de la şcoala apropiată, numărul 1, care împreună cu tovarăşii profesori au pus la punct un «cabinet de idei». Este de fapt o încăpere mare, care cuprinde o mulţime de materiale frumos prezentate grafic, şi în culori, toate referindu-se la şcolile din judeţ, la meseriile necesare cu prioritate, la perspectivele de dezvoltare ale judeţului pînă în anul 1980. Nu lipsesc diapozitivele, fotografiile, aparatele de proiecţie.

Iată, aşadar, un final de trimestru întîmpinat de pionierii din judeţul Ilfov nu numai cu rezultate bune la învăţătură, dar şi cu gînduri şi preocupări serioase pentru pregătirea lor de viitor.

ELENA MĂNESCU

Foto: GR. PREPELIŢĂ

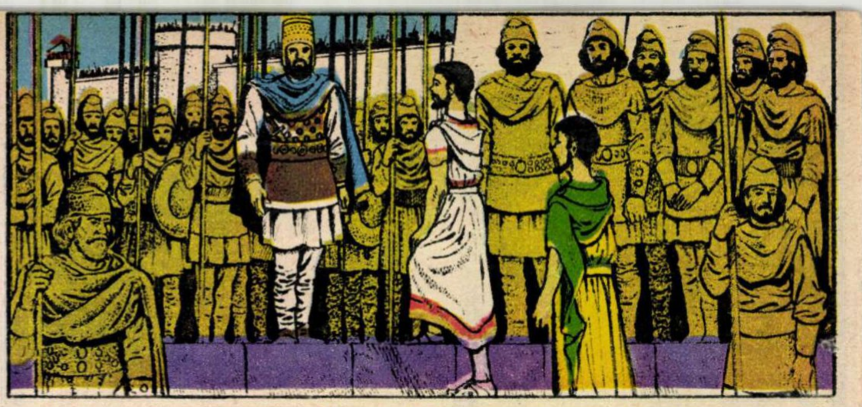

DIN ZORI DE ISTORIE

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

Seminție tracică vorbind aceeași limbă, avînd aceeași cultură și aceleași obiceiuri, geto-dacii, statorniciți din străvechi timpuri pe pămînturile carpato-dunărene, au rămas în lumina istoriei ca un neam plin de vitejie, iubitor de libertate și dreptate. Prin multe frămîntări și furtuni au trecut geto-dacii mai înainte ca marele rege Burebista să-i unească într-un singur stat. Între aceste episoade eroice, istoricii de odinioară pomenesc îndîrjita rezistență pe care, în anul 514 î.e.n., i-au opus-o regelui persan Darius, venit pe aceste meleaguri în fruntea unei puternice expediții de cucerire.

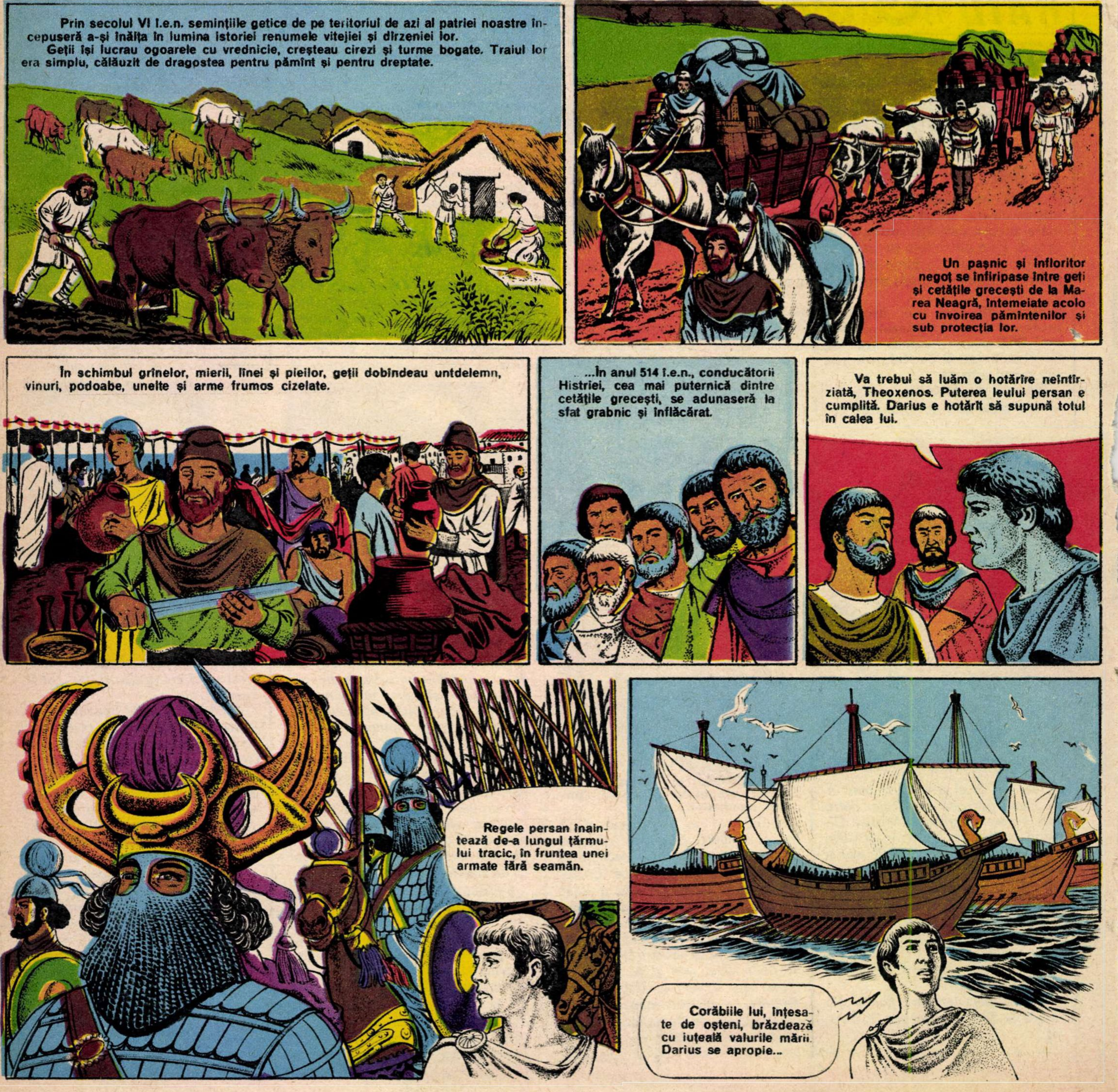
Prin secolul VI î.e.n. semințiile getice de pe teritoriul de azi al patriei noastre începuseră a-și înălța în lumina istoriei renumele vitejiei și dîrzeniei lor.
Geții își lucrau ogoarele cu vrednicie, creșteau cirezi și turme bogate. Traiul lor era simplu, călăuzit de dragostea pentru pămînt și pentru dreptate.
Un pașnic și înfloritor negoț se înfiripase între geți și cetățile grecești de la Marea Neagră, întemeiate acolo cu învoirea pămîntenilor și sub protecția lor.
În schimbul grînelor, mierii, lînei și pieilor, geții dobîndeau untdelemn, vinuri, podoabe, unelte și arme frumos cizelate.
...În anul 514 î.e.n., conducătorii Histriei, cea mai puternică dintre cetățile grecești, se adunaseră la sfat grabnic și înflăcărat.
Va trebui să luăm o hotărîre neîntîrziată, Theoxenos. Puterea leului persan e cumplită. Darius e hotărît să supună totul în calea lui.
Regele persan înaintează de-a lungul țărmului tracic, în fruntea unei armate fără seamăn.
Corăbiile lui, înțesate de osteni, brăzdează cu iuțeală valurile mării. Darius se apropie...

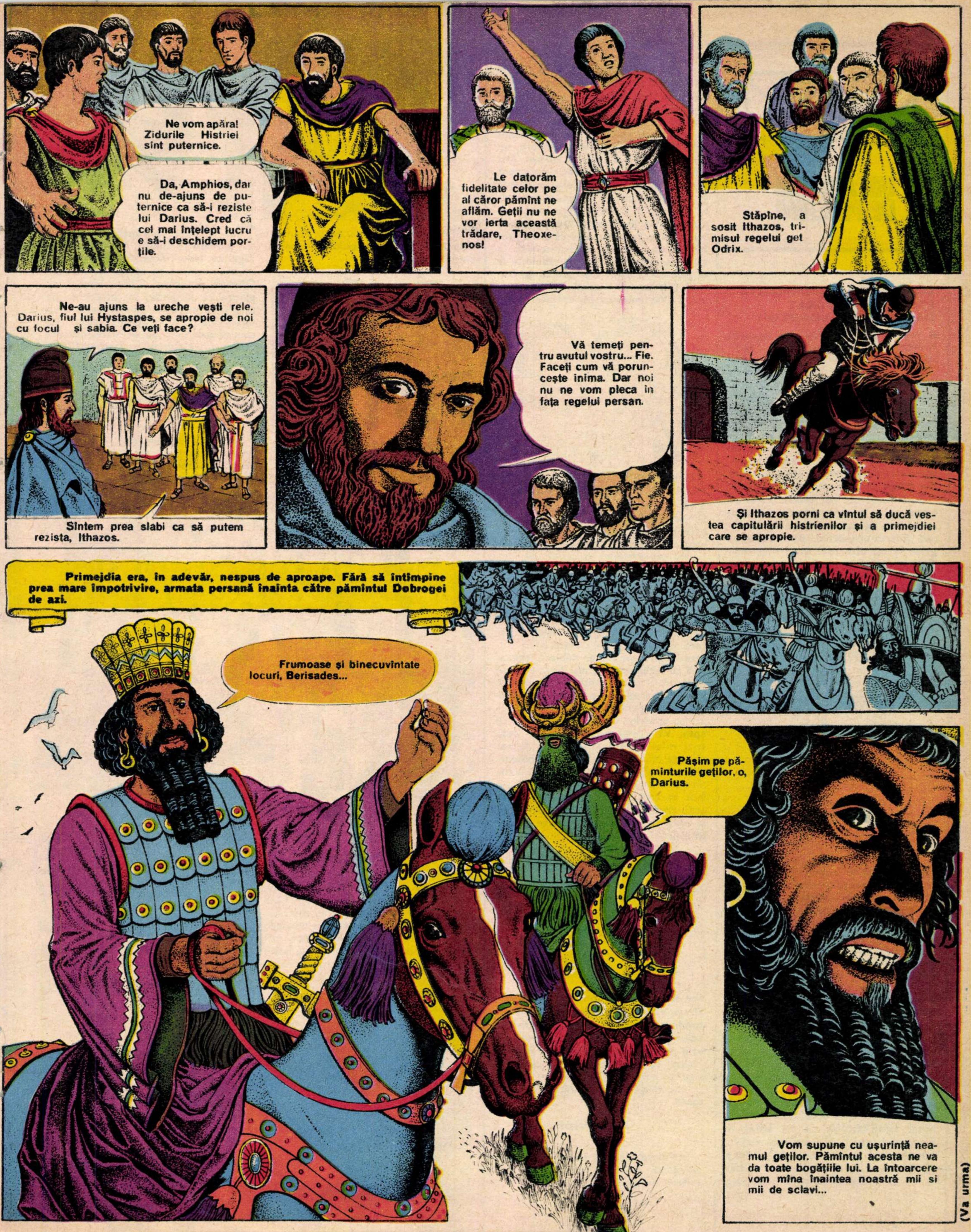
Ne vom apăra! Zidurile Histriei sînt puternice.
Da, Amphios, dar nu de-ajuns de puternice ca să-i reziste lui Darius. Cred că cel mai înțelept lucru e să-i deschidem porțile.
Le datorăm fidelitate celor pe al căror pămînt ne aflăm. Geții nu ne vor ierta această trădare, Theoxenos!
Stăpîne, a sosit Ithazos, trimisul regelui get Odrix.
Ne-au ajuns la ureche vești rele. Darius, fiul lui Hystaspes, se apropie de noi cu focul și sabia. Ce veți face?
Sîntem prea slabi ca să putem rezista, Ithazos.
Vă temeți pentru avutul vostru... Fie. Faceți cum vă poruncește inima. Dar noi nu ne vom pleca în fața regelui persan.
Și Ithazos porni ca vîntul să ducă vestea capitulării histrienilor și a primejdiei care se apropie.
Primejdia era, în adevăr, nespus de aproape. Fără să întîmpine prea mare împotrivire, armata persană înainta către pămîntul Dobrogei de azi.
Frumoase și binecuvîntate locuri, Berisades...
Pășim pe pămînturile geților, o, Darius.
Vom supune cu ușurință neamul geților. Pămîntul acesta ne va da toate bogățiile lui. La întoarcere vom mîna înaintea noastră mii și mii de sclavi...

(Va urma)

UN MILION DE PRIETENI

SPORTUL DE PERFORMANȚĂ PRODUCE NEAPĂRAT DAUNE... CATALOGULUI?

● **Nu!** răspunde cu hotărîre **Damian Imbrea,** cl. a șaptea, Liceul agro-industrial Săbăoani — Neamț, unul dintre cititorii care s-au grăbit să ne trimită părerile lor în legătură cu scrisoarea Adrianei Năstase din Galați. Vă amintim că ea ne relata cazul a două colege, gimnaste, care afirmă că din pricina antrenamentelor le rămîne prea puțin timp pentru studiu. Opinia lui Damian Imbrea este conținută în următoarele rînduri, dedicate handbalistelor din echipa de performanță a școlii sale:

Sînt niște fete minunate. Cînd au văzut că au perspectiva de a obține rezultate deosebite, și-au intensificat antrenamentele, dar au avut grijă să nu uite nici de învățătură. Toți tovarășii profesori, inclusiv tovarășul profesor de educație fizică Ion Ungureanu și, bineînțeles, noi, colegii, am fost alături de ele, fiindcă ne-am dat seama că fetele depun un mare efort. Au cucerit, între altele, locul 5 pe țară (la junioare III), dar și «palmaresul» lor în catalog arată cît se poate de bine. Mai mult: cu excepția zilelor cînd se aflau în deplasări pentru concursuri și meciuri, n-au lipsit nici de la acțiunile pionierești și nici de la munca patriotică. Aș mai adăuga că fetele noastre au destule de făcut și acasă, unde — mai cu seamă în perioadele cînd părinții lucrează zi-lumină la cîmp — se ocupă de gospodărie și de frații mai mici. Sînt mîndru că am asemenea colege.

...Și sînt mîndru și eu că am un corespondent atît de entuziast și de sincer. Asta, mai cu seamă că există, încă, printre fete, pe ici pe colo, părerea că de la băieți nu te poți aștepta la nimic bun. ● Apar și întrebări cum e aceea pe care ne-o adresează **Ana Andrei,** cl. a opta, Șoimești-Prahova: **PRIETENIA cu un băiat îi poate pricinui unei fete necazuri la învățătură?** ● Depinde de... băiat! Am mai adăuga că depinde și de fata în cauză. Dacă amîndoi sînt serioși, harnici, bine educați, prietenia îi poate ajuta să învețe și să se comporte chiar mai bine decît înainte! ● Dacă însă în felul de a fi al unuia (sau al amîndurora) apare un mod ușuratic de a privi viața, sentimentele și îndatoririle pe care prea bine le cunoaștem, atunci se înțelege că rezultatele vor fi dăunătoare și penibile din toate punctele de vedere, nu numai din acela al situației școlare. Ana Andrei este comandantă de detașament și ne-a adresat această corespondență în urma unei discuții cu fetele din clasa ei. Probabil că această discuție n-a pornit din senin! ● Este foarte bine că Ana nu numai că nu trece cu vederea unele probleme mai delicate care încolțesc în capetele colegelor, ci se și străduiește să le găsească o rezolvare corectă. ● **Daniel Nistor** (cl. a opta) din Cîmpina, str. T. Vladimirescu **24,** dorește să afle

CUM POATE DEVENI CORESPONDENT AL REVISTEI NOASTRE. Privește bine în jurul tău și relatează-ne tot ceea ce ți se pare mai important din școală și din localitate. Munca, preocupările, activitățile, comportarea colegilor tăi sînt teme care pot genera sute de reportaje, însemnări și interviuri interesante. Înainte de a deșuruba capacul stiloului, pune-ți întrebarea: Ce anume îi poate interesa în cel mai înalt grad pe cititori? ● În ceea ce privește structura, e bine ca fiecare material să trateze despre un singur subiect, relatat însă cu amănunte cît mai bogate. ● O preocupare permanentă: străduiește-te ca exprimarea să fie în egală măsură concisă, sugestivă, atrăgătoare. ● Și acum, criteriul de bază: **tot ceea ce spui, să corespundă pînă în cele mai mici detalii adevărului.** Așteptăm! ● Mulți cititori ne trimit desene, alții — ca **Viorica Lepădatu,** cl. a treia, Grînari — Brașov, intenționează s-o facă. Ea vrea să afle **«dacă aceste desene trebuie întîi făcute cu creionul și apoi colorate sau lucrate direct în culori?»** Și mai vrea Viorica să știe

«ce fel de culori pot să folosesc?» Dragă Viorica, nu există nici un fel de condiție în afară de aceea ca desenele să iasă... frumoase! În rest, poți să le execuți cum crezi tu că este mai bine, folosind creion, tuș, cărbune și orice culori îți stau la îndemînă. Succes!

...La revedere, prieteni, pe joia viitoare.

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de-obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

FOTO CRONICĂ PIONIEREASCĂ

prezintă **SANDU ALEXANDRU**

«**Pregătiri de zbor**». Foto: **Daniela Tăpălagă,** Casa pionierilor și șoimilor patriei, Botoșani.

«O viitoare speranță olimpică?» se întreabă pionierii Școlii generale Făgărașu Nou-Tulcea, fotografiind-o la un antrenament pe colega lor Adriana Olteanu din clasa a III-a. Sîntem de părere că răspunsul la întrebarea pe care și-au pus-o, în glumă, poate fi un «da!» foarte serios, ținînd seama, așa cum se vede în clișeu, de marea distanță rămasă între Adriana și ștachetă!

* * * * *

«Aceștia sîntem noi, toți copiii, mari și mici, de pe str. Energiei!» Foto: **Camelia Măciucă,** Săbăoani-Neamț, strada — ați ghicit! — Energiei.

FOTOREPORTAJUL RUBRICII

este semnat azi de către **Adrian Donca** și **Marcel Crișan** (clasa a VI-a), Casa pionierilor și șoimilor patriei din Satu Mare, cu prilejul vizitei pe care membrii cercului foto le-au făcut-o celor mai tineri cetățeni ai municipiului! Vă lăsăm și vouă plăcerea de a vă bucura împreună cu ei.

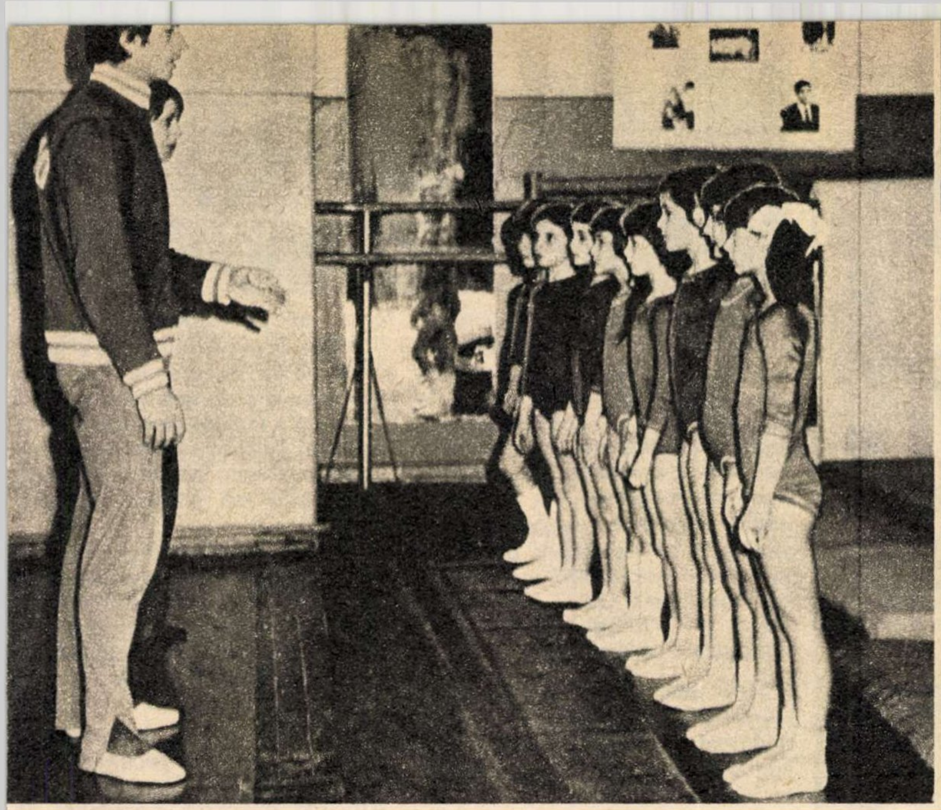

CLUBUL SPORTIV MUNICIPAL
CSM
CLUJ NAPOCA

ȘI NOI VREM SĂ AJUNGEM CA NADIA, DAR...

De cînd Nadia Comăneci a deschis pîrtie largă spre culmi pentru gimnastica noastră, mii și mii de copii din întreaga țară — din orașe și din sate deopotrivă — visează și se străduiesc să-i calce pe urme.

Printre aceștia se numără și un grup destul de numeros de gimnaste de la Clubul sportiv școlar «Viitorul» din municipiul Cluj-Napoca. Deși n-au decît între 7 și 10 ani, fiind îndrumate și pregătite cu competență de antrenorii Gheorghe Iușan (fost component al lotului nostru olimpic) și Doina Săvăstru, ele au făcut deja dovada unor calități deosebite, unor aptitudini reale pentru această frumoasă dar dificilă disciplină sportivă. Astfel — după cum aflăm dintr-o corespondență trimisă redacției noastre de către Petre Nicolae —, cu prilejul recentului concurs de clasificare pentru categoria III și IV, multe dintre ele s-au afirmat ca autentice talente. Dar, în mod cu totul deosebit, impresionează dorința lor de a se pregăti cît mai temeinic și de-a se afirma prin rezultate din ce în ce mai bune.

Aici însă intervine ceva: elanul firesc al acestor fete e... temperat de faptul că sala clubului sportiv municipal, unde au condiții foarte bune de antrenament, le stă la dispoziție doar... o oră pe săptămînă! Ceea ce — oricine își poate da seama — e mult prea puțin. «Și noi vrem să ajungem ca Nadia — ne declară gimnastele de la clubul sportiv «Viitorul» din Cluj-Napoca. Pentru aceasta însă avem nevoie de cel puțin trei antrenamente pe săptămînă. Dar nimeni dintre cei la care am apelat pînă acum nu ne-au rezolvat această dorință pe care noi o credem îndreptățită.»

Fiind întru totul de acord cu ele, ne adresăm cu o întrebare forurilor sportive locale: **e oare chiar atît de greu să li se asigure acestor reale speranțe ale gimnasticii noastre condiții pentru efectuarea celor trei antrenamente pe săptămînă pe care le solicită?**

* * *

O zi a... recordurilor!

La Școala generală Titu-Gară, județul Dîmbovița, sportul e o preocupare permanentă a tuturor pionierilor și școlarilor. Zilnic, sala de sport și terenurile de handbal, baschet, volei, pista de alergări sînt solicitate și folosite la întreaga lor capacitate, găzduind obișnuitele confruntări dintre echipele diferitelor clase. Dar de cîtva timp a rodit aici o inițiativă demnă de laudă: există în fiecare lună, în calendarul activităților pionierești din această școală, o zi, am spune, a recordurilor. Mai precis, este o zi rezervată confruntărilor din cadrul **unei singure ramuri sportive.** O zi în care întrecerile sînt mai dinamice, mai strînse, mai palpitante ca nicicodată, cînd fiecare pionier devine și sportiv, și suporter, cînd intensitatea emoțiilor sporește, cînd se cîștigă victorii, cînd se învață din înfrîngeri. Aceste competiții, la care participă **cu toții,** constituie un prilej pentru fiecare să-și descopere sau să-și confrunte cu ceilalți aptitudinile sportive, înseamnă o lansare, un prim și sigur pas spre performanță.

În februarie, această zi a fost consacrată **baschetului,** zi în care cel mai frumos succes l-a repurtat echipa de fete a școlii, campioană județeană pe 1977 (pe care v-o prezentăm în imaginea alăturată).

Multe s-ar mai putea spune despre bogata activitate sportivă a pionierilor de la Școala generală Titu-Gară. Felicitîndu-i pentru originala lor inițiativă, i-am lăsat să se antreneze cu aceeași seriozitate și perseverență pentru următoarea «zi a sportului» dedicată de această dată **atletismului.**

LILIANA IVAN

EGRETA DE FILDEȘ în „Delta“ de la Păncești

Delta Dunării exercită asupra expediționarilor o atracție deosebită. Dovadă, numărul mare de echipaje care în fiecare vară o străbat în lung și-n lat — și cu bărcile pescărești, și cu... plute de construcție proprie, și chiar pe jos, de-a lungul grindurilor — admirînd și studiind frumusețile și bogățiile ei și cunoscînd îndeaproape viața și munca oamenilor de pe acest tărîm al patriei. E necesar să spunem însă că toți pionierii care au participat la «Expediții» în Deltă sînt (și trebuie să fie!) foarte temeinic **antrenați** în acest scop.

În cea de-a VIII-a ediție a Expedițiilor «Cutezătorii», mai bine de trei duzini de echipaje au ales — și au parcurs — itinerare prin Deltă. Dintre toate expedițiile, cea mai frumoasă și mai reușită a fost cea a echipajului **«Danubius '76»** de la Școala generală nr. 1 din Păncești — Sascut, județul Bacău.

Componenții acestui echipaj — 6 fete și 4 băieți — s-au detașat față de alți expediționari nu prin fapte ieșite din comun, nici prin descoperiri senzaționale, ci prin buna pregătire fizică și tehnică, prin insistența dovedită în cunoașterea cît mai aprofundată a florei și faunei Deltei, prin finețea observațiilor făcute de-a lungul traseului care a totalizat, pe apă și pe uscat, peste 100 de kilometri. La aceste argumente trebuie să mai adăugăm încă unul: faptul că după cele două săptămîni de expediție «cum scrie la carte» s-au întors acasă cu o colecție deosebit de bogată de plante și viețuitoare acvatice cu care au deschis la școala lor o «expoziție permanentă».

«Școala noastră se află departe de Delta Dunării, ne scriau, înainte de-a porni în expediție, membrii acestui echipaj. Și fiind departe, puțini dintre noi au posibilitatea s-o viziteze și s-o cunoască. De-aceea ne-am gîndit că dacă nu ne putem duce cu toții la ea, atunci s-o aducem pe ea aici, în școala noastră, printre noi toți».

Și au adus-o, după cum spuneau: muzeul lor adăpostește acum numeroase exemplare de plante și viețuitoare acvatice specifice Deltei. Și, de cîtva timp, tot acolo a poposit și trofeul «Egreta de fildeș», pe care juriul republican l-a acordat acestor pionieri **pentru cea mai reușită expediție în Delta Dunării.**